

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Book One
of the
REAL DUET

REAL GOOD MAN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MEGHAN MARCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Gerçek İyi Adam

Gerçek Düet'in Birinci Kitabı

Meghan March

Telif Hakkı © 2017 Meghan March LLC tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke, Bulletproof Editing
www.bulletedproofediting.com

Kapak tasarımı: Hang Le www.byhangle.com
tarafından

Kapak fotoğrafı: @ bareta
www.istockphoto.com

İç Tasarım: Stacey Blake, Champagne Formats www.champagneformats.com

—
Bu kitabın hiçbir bölümü, bir incelemede kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Web sitemi ziyaret edin: www.meghanmarch.com.

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı Bu
Kitap Hakkında

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Ayrıca Meghan March](#)

[tarafından Teşekkür](#)

[YazarınYazar](#)

[Hakkında Notu](#)

Bu Kitap Hakkında

Kötü çocuklardan payımıza düşeni aldık. Şimdi *gerçek* bir *iyi adamın* zamanı geldi. *USA Today'in* en çok satan yazarı Meghan March'tan kaçırmak istemeyeceğiniz bir kahramanla seksi bir düet geliyor.

Metin mesajları yüzünden bir kadına aşık olmak mı? Hayatta

olmaz. Gerçek asla fantezi kadar iyi olamaz, değil mi?

Yanlış. Çok daha iyi.

Banner Regent zeki, komik ve benim ligimin o kadar dışında ki, kraliyet ailesinden bile olabilir.

Ben Kentucky'li bir tamirciyim. O ise New York'lu bir parti kızı.

Asla tanışmamamız gerekiyordu, ama bir mesaj ikimizin de tahmin edemeyeceği bir şeyi başlattı.

Zaten her şeye sahip olan bir kadını nasıl baştan çıkarırsınız? Ona

gerçek iyi bir adamla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu

göster.

Bölüm 1

Banner

"Ona muhteşem göğüslerimin fotoğrafını falan göndermedim, o yüzden büyükannenin külotunu buruşturmana gerek yok, Frau Frances."

Kapıdan daha yaşlı olduğunu tahmin ettiğim karşı komşum kulaklarını kapatır ve yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi gözlerini kapatır.

"Oh, bu gerçekten olgunca. Ben burada senin siyah-beyaz-sessiz-film gibi yaşlı kadın varlığına biraz renk katmaya çalışıyorum ve sen beni görmezden mi geliyorsun? Çok hoş. Gerçekten hoş."

Dürüst olmak gerekirse, Myrna Frances'in yaşadığım bu mesajlaşma ama seks yapmama ilişkisini duymak istememesi umurumda değil, çünkü birine söylemem gereken bir noktaya geldim. En iyi arkadaşım ortalıkta yok ve bu yüzden buraya dökmekten başka çarem kalmadı.

Aslında bu bir yalan. Myrna'dan bu tepkiyi almak için zaten ona işkence edecektim. Bunu günün iyiliği olarak görüyorum.

Benim günlük renk dozlarım olmasa sıkıntıdan ölebilir.

Dairelerimiz Manhattan'daki binamızın en üst katının yarısını kaplıyor ve ben her gün ne olursa olsun, sadece votka stokumu doldurmak ya da işe gitmek için bile olsa evden çıkarken, o nadiren kaldırımdan dış dünyaya.

Myrna ellerini kulaklarından indiriyor ve gözlerini açıyor. Bana kaşlarını çatarken ağzının etrafındaki kırışıklıklar derinleşiyor. "Neden hâlâ buradasın? Ve neden anahtarımı geri vermiyorsun, lanet olası?"

"Çünkü kızın beş yıl önce seni kontrol etmemi istedi ve açıklayamadığım bir nedenden ötürü, söylediklerim karşısında şok olmuş gibi yaparken kaşlarını kavislendirmenden gerçekten hoşlanıyorum.

Tam Malefiz'lik bir hareket. İtiraf edebilirsin - filmi izliyor ve pratik yapıyorsun, değil mi?"

Myrna'nın kaşları kızından bahsedilince kötü adam seviyesine çıkıyor. "Nankör çocuk. Hiç ziyarete gelmez. Onu doğuran kadını bile hatırlayamayacak kadar yüzeysel hayatıyla meşgul." Bunu ilk kez söylemiyor, hatta yirminci kez de söylemiyor.

"Evet, Kongre üyesi olması falan derken gerçekten yüzeysel biri."

"Eminim en tepeye kadar uyuyarak çıkmıştır."

Myrna bugün özellikle çok kızgın. Yine de onunla birlikte oynuyorum, çünkü en azından bu şekilde kalp atış hızını yükselttiğini biliyorum. Kızgın olmak onun için kardiyoya en yakın şey.

"Biliyor musun, kontrol etmem gerekecek. Büyük ihtimalle gerçekten yapmıştır - kongre bölgesindeki her erkek, kadın ve travestiyle. O kukusunu sıkılaştırmak için ameliyat olması gerekecek."

"Çık dışarı!"

Myrna'nın sesi çığlık bölgesine geçti, ama gülümsemeye karşı koyduğunu görebiliyorum. Yaşlı yarasa eninde sonunda onu ne kadar rahatsız ettiğini sevdiğini itiraf edecek. *Eninde sonunda.*

"Hediyeni açana kadar olmaz."

Myrna ona ne getirdiğini görene kadar saçmalık alışverişimiz sona ermeyecek. Hediyelerimden biriyle ona henüz kalp krizi geçirtmedim, o yüzden bugün nalları dikmeyeceğinden eminim.

Kendi kendine dünyanın cehenneme gideceğine dair bir şeyler mırıldanarak, eğer ben baştaki neslin kalitesinin bir örneğiysem, pembe kağıdı yırtarak açtı (hayal kırıklığıma rağmen üzerindeki daha da silik pembe penisleri fark etmedi) ve kutunun kapağını çevirdi.

"Bu da ne böyle?" Siyah-gümüş silikon fallusu kutudan çıkarıyor.

"Geçen sefer bana bir torba penis yememi söylemiştin; *Urban*'ı iyi kullanmışsın.

Sözlük, bu arada, sana büyük siyah bir penis getirdim. Titreşimli bile. Yemin ederim o şey *seni* bile boşaltabilir."

Yaşlı kadının dudaklarından çıkan sesi nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum ama muhteşem sahte fallusu bana doğru fırlatırken tiz bir savaş çığlığına dönüşüyor. Myrna'nın köpeği Jordana, pembe prenses minderinden fırlıyor ve vibratörün olduğu yöne doğru atılıyor.

"O şeyle beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Alet yerde zararsızca yuvarlanırken Myrna geri çekiliyor.

Yeşil-pembe baklava desenli bir süveter giymiş Çin ibikli tüysüz köpek onu kokluyor. Açıkçası, pil bölmesinin patlamamış olmasından etkilendim.

Dayanıklı olduğunu bilmek güzel.

Jordana siki yalarken Myrna'nın sandalye dediği işkence aletinden kalkıyorum.

"Jordana, sakın- Ugh, Banner! Ondan uzak tut! Boğulacak."

"Bir sık mı? Bayan Jordy için üzücü bir ölüm şekli olurdu." Sözlerimde samimiyim. Yani, kahkahalarımın arasında öyle.

Köpek dişsiz dişlerini silikona geçiremeden vibratörü yerden alıp Myrna'nın kucağına geri atıyorum.

"Pekâlâ, dünyanın saygıdeğer yaşlıları. Ölümümü planladığınız güzel bir gün geçirin."

"Defol! Bunu da yanında götür!"

"Hayır. Senin iyi bir O'ya benden daha çok ihtiyacın var. Yarın aynı saatte?"

Bana öyle bir güçle bakıyor ki, hançerlerin derimi parçaladığını hissetmediğime biraz şaşıyorum.

"Elbette, seni korkunç çocuk."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ona arsızca el sallayıp göz kırpıyorum.

Ben kapıya yönelirken Myrna'nın bakıcısı Sofia mutfaktan elinde kabuksuz su tereli sandviçler, nane çayı ve incirli Newton'dan oluşan ikinci çayı servisiyle çıkıyor. İğrenç bir kombinasyon ama yine de tepsiden bir Newton kapıp ağzıma atıyorum.

Myrna oturma odasından, "Kurabiyelerimi çalmasan iyi edersin," diye bağıyor.

Sofia gözlerini deviriyor. "Neden ikiniz de birbirinize işkence etmekten zevk alıyorsunuz?"

Bu asla tam olarak anlayamayacağım bir evren gizemi."

Sofia'nın Doğu Avrupa aksanı, onu kaybetmek için ne kadar uğraştığını bilmeme rağmen kelimelere yapıyor. Heykelsi esmer kız bir podyumdan fırlamış gibi görünüyor ama yirmi iki yaşındaki bu kız çok daha zorlu bir başlangıç yapmış.

"Yarın gece bir şeyler içelim mi?"

Sofia'nın gözleri parlıyor. "Evet, lütfen."

"Güzel. Vardiyan bitince bana gel. İşten eve dönmüş olmalıyım."

Ben daireden kaçamadan Myrna oturma odasından çıktı ve bastonuna dayanarak son bir bilgelik daha verdi. "Senin neslinin sorunu ne biliyor musun

Banner? Sen

ilişkiler hakkında hiçbir şey anlamıyorsunuz. Hepiniz ona buna mesaj atıp duruyorsunuz. Aslında insanlarla yüz yüze tanışıp konuşmuyorsunuz. Sen

takılır ve gizlice kaçarlar. Erkekler aramak için izin istemezler çünkü zaten istediklerini elde etmişlerdir. Kendinizi tutmaz ve bunun için onları uğraştırmazsınız."

"Bana kolay mı diyorsun, Myrna?"

Zayıf bir omzunu silkiyor. "Sen söyledin, ben değil."

Anlayışı canımı yakıyor ama gülümsememi sabit tutuyorum.

"Büyük siyah sikin tadını çıkar. Bir sikin ne kadar iyi olabileceği konusunda fikrini değiştirebilir."

Beni orta parmak selamıyla uğurluyor ve ben de onun bilgelik ve yargı incilerinden kaçıyorum.

Myrna tanıdığım en huysuz yaşlı kadın ama nedense onun yanında olmayı seviyorum. Kızı ve damadı en fazla iki günlüğüne uğruyor.

Yılda üç kez ve geri kalan günlerde Sofia gibi nazik ama yine de ailenin yerini tutamayan ücretli bakıcılara bırakılıyor.

Kısacası, Myrna tam da benim geleceğimden korktuğum gibi, benden maaş alan insanlar dışında kimsenin umurunda olmayan yaşlı ve yalnız biri. En azından köpeği sadık. Hâlâ yüzde yüz bencil olmasaydım ve gerçekten bir Japon balığını hayatta tutabilseydim, belki bir tane alırdım. *Olmaz. Çok fazla bağlılık.*

Ve öğleden sonranın bok gibi depresif kısmına geçtik.

Anahtarımı dairemin kapısının kilidine sıkıştırırken telefonum bir mesajla titriyor. Donup kalıyorum, içimde bir heyecan uğulduyor. İnanamıyorum. Hiç tanımadığım bir adamla garip bir mesajlaşma ilişkisine girdim. Ama duramıyorum.

Yani, bırakabilirdim ama sonra araştırmacı (tamam, sapık diyelim) yeteneklerim beni alt etti ve fotoğrafını buldum.

Eşofman, eşofman altı ve savaş botları giyen Logan Brantley, kadınların Pinterest panolarına koydukları ama muhtemelen *Magic Mike* striptiz şovunun sahnesinde olmadığı sürece gerçek hayatta asla karşılaşamayacaklarını bildikleri resimlerden birine benziyor. Logan'ın gerçek olması dışında.

Ama biz seks yapmayız. Çıplak resim göndermeyiz. Ve müstehcen konuşmalar da yok. Aslında son birkaç hafta içinde *arkadaş* olduk ve onun mesajları hayatımda var olduğunu bilmediğim bir tür ihtiyacı karşılıyor.

Manhattan'ın Tek Gecelik İlişkiler Kraliçesi, kendi kendime ilan ettiğim unvanım, aniden yüzlerce kilometre uzakta yaşayan bir adamla arkadaşlığa düştü.

uzakta. Ve mesajlaştıkça, tek gecelik New York erkeklerinin belki de etraftaki en erkeksi tipler olmadığını fark ediyorum.

Temel olarak, ne zaman bir randevuya çıksam, Logan'a aynı soruyu mesaj atıyorum, ama birden fazla varyasyonla. *Gerçek bir erkek ...* ve ben boşluğu doldururdum.

Gül ve gri kaşmir atkı mı takardı?

Ütülenmiş kot pantolonla papyon takar mıydı?

Mürver çiçeği martini sipariş eder miydi?

Logan Brantley'nin Manhattan'daki erkekler, en azından son zamanlarda çıktıklarım hakkındaki görüşünün Titanik'ten daha hızlı battığını söylemek yanlış olmaz sanırım.

Telefonumu çıkarıyorum, beklenti içimde zonkluyor. Bu beklenti, ekrandaki isim Logan'a ait olmadığına hızlı bir şekilde ölür. Onun yerine Arabamın gelmesini beklerken ofisimin önündeki kaldırımda karşılaştığım adam. Kaşmir atkısı, papyonu ya da ütülü kot pantolonu yoktu. Belki de o daha iyi bir bahistir?

Mesajı kaydurdum ve okudum.

Saat 8'de bir şeyler içmeye ne dersin? Arkadaşımın yeni barı yarın açılıyor ve bu akşam bir ön gösterim yapacak.

Parmaklarım hayır demek için klavyenin üzerinde hazır bekliyor. Şu anda tek istediğim harika bir orgazm ve bunu Brandon of the Sidewalk'tan alamayacağımı zaten biliyorum. Böyle şeyleri hissedirim.

Ama belki martini ihtiyacımı orada giderebilirim. Ekstra kirli olanlara bayılırım.

Nerede?

8. ve 43. caddenin köşesinde. Barın adı Olivesque.

Google'a girip hızlı bir arama yapıyorum. Olivesque'in yaklaşan açılışı hakkında birkaç makale ve hakkında söylenecek çok iyi şeyler var. Görünüşe göre Brandon Sidewalk'un havalı arkadaşları var, çünkü Olivesque açıldıktan sonra en az üç ya da dört ay boyunca içeri girmenin imkansız olacağı tahmin ediliyor.

Doğma büyüme New Yorklu olan ve özel şeylerden hoşlanan biri olarak hayır diyemem.

Sadece martini için gidiyorum, diyorum kendime.

Saat 8'de orada buluşuruz.

Harika! Dört gözle bekliyorum.

Bölüm 2

Banner

Kendimi daireme bıraktığımda duman kokusu kıyafetlerime sinmediği için şükrediyorum. Bir de aşırı arkadaş canlısı Brandon'dan elini eteğime sokmasına izin vermeden kurtulduğum için. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Aşırı kibar olacağını düşünmüştüm ama onun yerine tam bir pislikti. Sanırım Manhattan'a özgü bir şey.

Damarlarımda öfkeyle birlikte dolaşan iyi votkanın vızıltısıyla telefonumu çıkarıyorum.

BANNER: Gerçek bir erkek barda bir kadına asılmaya çalışır mı? ilgilenmediğini ve ona ellerini kendine saklamasını söylediğini biliyor musun? Bir arkadaşını soruyor.

Banyoya gidip duşu ve küveti açıyorum. Önce üzerimdeki iğrenç filmi yıkamalıyım, sonra bir saat boyunca ıslanacağım ve işimi halledeceğim. İşten kastım, bütün gün uğruna can attığım o öldürücü orgazmı yaşayacağım.

Duş rutinimi yaralamıştım ki telefonum tezgahın üzerinde titreşiyor. Eğer Brandon Sidewalk tekrar dışarı çıkmamı istiyorsa, cevabım destansı olacak.

Saç kremini saçımdan duruluyorum ve duşumu erken bitiriyorum. Kendime bunun sadece su seviyesini kontrol etmezsem küvetin taşacağından endişe ettiğim için olduğunu söylüyorum.

Doğru. Telefonumda bekleyen mesajla ve Logan olmasını ummamla hiçbir ilgisi yok. Hiçbir ilgisi yok.

Zıplayarak dışarı çıkıyorum, tezgahtan telefonumu almadan önce kurulanmaya zahmet etmiyorum.

LOGAN GERÇEK ADAM BRANTLEY: Kimi öldürmem gerekiyor?

Bu alfa mağara adamı tepkisi en iyilerin bile tüylerini ürpertmeli mi? Benim parçalarım mı? Hayır, çünkü biz sadece *arkadaşız*. Ama bu meme uçlarımın sertleştiği ve kollarımda tüylerin diken diken olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Arkadaşıma soracağım.

Kes saçmalamayı, BANNER. Hiçbir gerçek erkek, kadın hayır dediğinde ona dokunmaz.

Gerçek bir erkek onun yerine kendisine yalvarmasını isterdi, değil mi? Yapacağını biliyorum.

Gönder tuşuna bastıktan bir saniye sonra donup kaldım.

Lanet olsun. Resmen çizgiyi aştım.

Yanıt beklerken nefesimi tutuyorum. Logan'a söylemeyi düşündüğüm şeyler var, özellikle de yatakta uzanırken onu çıplak hayal ettiğimde, ama bunları ona telefonda söylemeyerek *çok iyi* davrandım. Kendime bunu onunla yapmayacağımı söyledim. Onu güvenli bölgede tutacaktım, böylece her şeyi mahvetmeyecek ve aramızdaki her şeyi kaybetmeyecektim.

Ama yine de yaptım çünkü berbatım.

Nefesimi bıraktım ve telefonumu dikkatlice ve kasıtlı olarak tezgaha geri koydum ve bir şişe içki almak için çıplak ve sırlıklam mutfığıma yürüdüm. dondurucudan votka çıkardım. İki parmağımı bir bardağa boşaltıyorum ve birkaç buz küpü atıp sakince banyoya ve buharlı küvetime geri dönüyorum.

Ya cevap vermezse?

Ya bana bir daha mesaj atmazsa?

O zaman daha fazla votka içer ve hiç tanımadığım bir adamla kurduğum bu saçma bağı yasını tutarım.

Ona olan hayranlığımın sebebi ne? Cevaplar peş peşe geliyor.

Dobra ve açık sözlü ve ona bir soru sorduğumda asla saçmalamıyor. Manhattan'da çıktığım erkeklere hiç benzemiyor. O güvenli ve yedi yüz mil ötedeki bambaşka bir dünyadan ve onunla yatarak bunu mahvedemeyeceğimi düşündüm.

Bu aydınlatıcı değil mi?

Banyoya geri döndüğümde bir titreşimin kuyruk ucu kesiliyor ve kalp atışlarım hemen hızlanıyor.

Tezgâhtan telefonumu kaptım.

*Eğer kadın yalvarmıyorsa, adam bir şeyleri yanlış yapıyor demektir.
Bayanlar her zaman önce gelir. Bir isim istiyorum.*

Telefonu ve içeceğimi küvete taşırken ellerim titriyor ve buharlı suya girerken her ikisini de kenara yerleştiriyorum.

Islak parmaklarımı sol tarafımdaki sepete sarılmış havluya sildikten sonra cevabımı yazıyorum.

Brandon Sidewalk, bir daha asla tekrarlanmayacak.

Telefonumu yüzüstü küvetin etrafındaki çıkıntıya çeviriyorum ve suya batıyorum.

Logan beni kesinlikle yalvartabilirdi. Tanrım, bu şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikirdi. Bunu mahvetmekten kaçınabileceğimi düşündüren neydi?

Logan Brantley'nin numarasından ilk mesajı aldığım da, bu mesaj gerçekten de çılgınca bir olay yüzünden telefonsuz kalan en iyi arkadaşım Greer'den geliyordu. Greer, harika bir arkadaş olarak, aklımı kaçırmayı bırakmam için bana mesaj atması için telefonunu kullanmasına izin veren bir yardımsever buldu.

Ama mesaj attığımda Greer yerine, eski ABD deniz piyadesi, yüzde yüz Kentucky cahili ve tanıdığım her erkeğin zıttı olan İyi Samiriyeli-Logan Brantley'i buldum. İnternetteki takibimi bitirip fotoğrafını gördüğümde, ona mesaj atmaya devam etmem şaşırtıcı mı?

Suyun yüzeyinin altına uzanıyorum, keşke *Banner'ı Gerçekten, Gerçekten Hızlı Orgazm Etme* amacına yardımcı olacak bir oyuncak almış olsaydım, ama bu işi herhangi bir yardım almadan yapabilirim.

Daha rahat bir pozisyona geçerek bacaklarımı küvetin kenarlarına bırakıyorum. Yasak olanı hayal ederken zevk damarlarımda vızıldıyor: Logan üstümde, defalarca içime giriyor.

Telefonum çıkıntıdan titriyor. Suyu silkeliyorum ve parmaklarımı bir kez daha havluya kuruluyorum.

*LOGAN REAL MAN BRANTLEY: Cuma günü orada olacağım. BRANDON KALDIRIM
Oraya gittiğimde gerçek bir ismim olsa iyi olur.*

Telefonum parmaklarımın arasından kayıp yere yuvarlanırken, çarpan kalbim gümbür gümbür bir ritimle atmaya başlıyor. traverten karolar ve ulaşamaz. Küvetin içinde hareketsiz, korkuyla ona bakıyorum.

Hayır. Mümkün değil. Logan'ın New York'ta olması için bir sebep yok. Şaka yapıyor. Sorun değil. Fantezim, onunla tanışır tanışmaz paramparça olacak şekilde hayata geçmeyecek. Hiçbir şey olmayacak. Onu güvenli bölgede tutabilirim. Artık müstehcen mesajlar yok. Sadece kirli düşünceler. Sorun değil.

Soğuyana kadar suyun içinde kalıyorum, görünürde orgazm yok, çünkü beynim olasılıklarla dönmeyi bırakmıyor.

Şaka yapıyor olmalı. Kentucky, Gold Haven'dan Logan Brantley'nin New York'a gelmesine imkan yok. Endişelenecek bir şey yok.

Sonunda küvetten çıkıp kabarık bir havluya sarındığımda, telefonumu almak için yerde ölçülü adımlar atıyorum. Elime aldığımda elim titremiyor, ya da kendime öyle söylüyorum.

Kalbim hayati tehlikeye yaklaşan bir hızla atarken, canlanan ekrana bakıyorum.

Adresiniz nedir?

Vay be. Lanet olsun.

Bölüm 3

Logan

Biramdan bir yudum alıyorum, İngiliz anahtarımı kapıyorum ve üzerinde çalıştığım arabanın motoruna doğru eğiliyorum. Kavrayışım çeliğe karşı sertleşiyor.

Bir adam bir kadına rızası olmadan dokunmaya cüret edebilir. Bu ne lan? Bu New Yorklu pisliklerin sorunu ne? Banner'a şehirde olacağımı bu şekilde söylemeyi planlamamıştım, ama bu kadın beni her türlü bağlamazsa lanet olsun.

Banner.

Bir kadın için ne biçim bir isim bu böyle?

Arkadaşı Greer'le bir kez karşılaştıktan sonra, onun nasıl bir kadın olması gerektiğini çok iyi anladım - benim ligimin o kadar dışında ki, onu düşünmemeliydim bile.

Yine de burada, arabaları paraya çevirmek için kullanmam gereken zamanı onunla mesajlaşarak geçiriyorum.

Bana bir ay önce sorsaydınız, yüz yüze hiç tanışmadığım bir kadınla bir şeyler yapacağım fikrine kıcımla gülerdim.

Online randevu felaketini denemeyi hiç düşünmedim bile. Fakat

Bir şekilde yüzlerce mil uzakta yaşayan bir kadınla nasıl açıklayacağımı bilmediğim bir şeyin içine çekildim.

Ama kahretsin, ilgimi çekti. Onun *gerçek bir erkek olup olmayacağı* soruları beni güldürmekten asla vazgeçmiyor. Orada ne tür adamlar yaşıyor? Aman Tanrım. Bu dangalaklar onlarla dalga geçmeyi çok kolaylaştırıyor.

Sonra yine aynı adamlar bana bakıp eski bir jarhead, ömür boyu cahil ve şimdi tek duraklı bir kasabada hayatını sürdürmeye çalışan profesyonel bir yağ maymunu görüyorlar. O Wall Street tipleri elimi bile sıkmazdı. *Siktir et onları.*

Peki, neden Road Runner'ı bir araba nakliyecisine teslim etmek yerine New York'a kadar kıcımlı yırtarak geliyorum?

Çünkü onunla tanışmalıyım. Bu lanet mesajlarda görüldüğü kadar komik ve sevimli olmadığını bir kez ve herkes için öğrenmem gerekiyor. Bu

Bir fanteziyi mahvetmenin en iyi yolu gerçeikle tanışmaktır, değil mi? Eminim bana şöyle bir bakıp burun kıvracaktır.

Ama ya bakmazsa?

Mesajıma henüz cevap vermemiş olması içime sinmiyor. Bunların hepsi iyi ve güzel çünkü gerçek bir erkek istediği şey için savaşmaktan korkmaz ve benim istediğim şey de kendimi bu hayranlıktan kurtarmak.

En azından ben kendime böyle söylüyorum. Gerçeği itiraf etmem gerekirse, bu yeniden inşada olduğu gibi cehennemden gelen son teslim tarihine bakarken bile onun mesajları beni her seferinde gülümsetiyor.

Her nasılsa, her ne yaşıyorsak, bana hayatta bir dolar kazanmaktan daha fazlası olduğunu hatırlatıyor.

İngiliz anahtarını bir kenara atıyorum ve ellerimi silmek için tezgahımdan bir bez alıyorum. Bu gecelik işim bitti.

Metallica'nın kulak tırmalayan sesinin üzerine biri garaj kapısına vuruyor.

Ne oluyor be?

Saat onu çeyrek geçiyor ve Çarşamba gecesı ligi için bowling salonunda içki içen fanatikler dışında tüm bu sakin kasaba sessizliğe gömülmüş durumda. Bu gece

Uyanık olmamın tek nedeni bu saçma sapan teslim tarihine yetişmek ve böylece arabayı yarın bir römorka yükleyip kalan paramı alabilmek.

Servis kapısına doğru yürüyorum, kilidi çeviriyorum ve çekip açıyorum.

"Kahretsin, Logan. Bugünlerde bir kız senin dikkatini çekmek için ne yapmalı?" Julianne Liefer elinde bir beşlik Wild Turkey ve Cluck You'dan bir kova kızarmış tavukla kapıda duruyor.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Yağ kokusu burnuma çarparken soruyorum.

"Akşam yemeğine ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Bir müşterimin saçını şahesere dönüştürdüğüm çok uzun bir randevuyu yeni bitirdim ve kocası onu almaya geldiğinde bana kızarmış tavuk ve içki bıraktı. Kamyonetini gördüm, paylaşmayı teklif edeyim dedim. Patates dilimleri, bisküviler ve lahana salatası da var."

Julianne'in salonu benim tamirhanemin tam karşısında yer alıyor ve aramızda kolay bir dostluk oluştu. Gold Haven halkı onun salonuna gerçek adı olan Cut It Best yerine şaka yollu Cut a Bitch diyor. Cut a Bitch, onu kızdıran insanlara nasıl davrandığı söz konusu olduğunda daha doğru.

Julianne yakın zamanda dostum Granger'dan ayrıldı ve umarım benden çok iyi bir rebound olacağına karar vermemiştir.

Bu şehirdeki çoğu kadın gibi olmasa bile -sadece kendileriyle ilgilenecek bir erkek arıyor olsa bile- oraya gitmeme imkan yok. Julianne de en az benim kadar çok çalışıyor.

"Ben zaten yemek yedim."

Bana "*Gerçekten mi?*" der gibi bir bakış attı. "Bir Hot Pocket gerçek yiyecek sayılmaz." Yanımdan geçip gidiyor, tavuk kovası aramızdaki kenarlar.

"Dikkatli olmazsan her tarafına yağ bulaştıracaksın."

Arkasına bakıyor ve bana göz kırpmıyor. "Biraz yağ gerçek bir kadını incitmez. Kirlenmeyi severim."

Banner'ın açık mesajı aklıma geldi. *Gerçek bir erkek onun yerine kendisine yalvarmasını isterdi, değil mi? Senin yapacağını biliyorum.*

Doğru söylemişti, çünkü merhametime kalmış, yardım için yalvaran bir kadından daha çok sevdiğim bir şey yoktu.

Telefonumun alet çantamda beklediği yere bakıyorum ve Banner'ın adresini yazıp yazmadığını ya da benden kaçıp kaçmayacağını merak ediyorum.

Bunu uzun süre düşünecek zamanım olmuyor çünkü Julianne tavuk kovasını tezgâhın üzerine bırakıyor ve iki tabureyi bir araya getiriyor. O da Wild Turkey'nin kapağını çeviriyor ve bana uzatmadan önce bir yudum alıyor.

"Bugün berbat geçti. Stilistlerimden biri tırnak teknisyenimle tartıştı ve ikisi de çıkıp gitti, beni de planladıkları randevuların karmaşasıyla baş başa bıraktılar. Eve gidip kanepemde tek başıma kızarmış tavuğumu yiyebilirdim ama bu beni şu anda olduğumdan daha da kötü bir ruh haline sokardı. şimdi, o yüzden bana ayak uydur Logan."

Şişeyi ondan alıyorum ve kovadan bir parça tavuk almadan önce kapağını geri çeviriyorum.

"En azından Emmy Harris gibi seni tuzağa düşürmek için yemeği kullandığımdan endişelenmene gerek yok. Sadece biraz arkadaş istiyorum."

Dükkâna düzenli olarak elmalı köfte ve şeftalili turta getiren Home Cookin'in müdürü Emmy Harris'ten bahsederken neredeyse ilk tavuk lokmamda boğuluyordum. Yaklaşık dokuz ay önce masum bir şekilde başladı, o kadar meşguldüm ki eve gidip kendime yemek yapacak vaktim yoktu ve kendimi neredeyse haftanın her günü Home Cookin'de buluyordum.

Emmy beni birkaç kez sinemaya, bir kez de Home Cookin' dışında bir yere yemeğe götürmeye ikna etti ama

Birbirimizi özel olarak görmek istediğimize dair ipuçları veriyor ve inşa ettiği evin bir aile için ne kadar harika olacağından bahsediyordu, ben de geri çekildim. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum ama o farklı fikirler geliştirmiş gibi görünüyor. Zaten bir randevuya çıkamayacak kadar meşgul olduğum için bahaneler tamamen saçmalık değildi.

Özellikle de kışımı yırtarak çalışmayı ve hiç tanımadığım bir kadına mesaj atmak için rastgele molalar vermeyi tercih ettiğim için.

Evet, bunun için bir açıklamam yok.

Yağlı tavuğu paketlerken bunu düşündükçe, bende ciddi bir sorun olduğuna karar veriyorum. Gold Haven'da benim nasıl bir adam olduğumu anlayan kanlı canlı kadınlarım var ama ben burada New York'a gitmeye hazırlanıyorum çünkü Banner'la ilgili merakımı gidermem gerekiyor. O tamamen farklı bir dünyadan ve hiçbir ortak noktamız olmayacak, ama bu bilgi bile beni bunu yapmaktan alıkoymuyor.

Julianne bir Wild Turkey daha içiyor, benden bir cevap beklemiyor ya da beklemiyor, ki bu akıllıca. Düşüncelerim Banner'ın etrafında dönerken söyleyecek pek bir şeyim yok.

Neden bu konuda onu zorluyorum?

Çünkü onda aklımdan çıkaramadığım bir şey var.

Bir yolculuk. Bir buluşma. Tek ihtiyacım olan bu ve en başından beri bunun ne kadar saçma olduğunu anlayacağım.

Telefonum alet çantamın açık kapağındaki yerinden vızıldıyor ve hem Julianne hem de ben ona doğru bakıyoruz.

"Burada oturmamı kıskanacak biri mi var?"

Banner kıskanır mı? Hiçbir fikrim yok. Ellerimi sildim ve ona uzandım.

İstedğim adres yerine farklı bir mesaj alıyorum.

BANNER NYC: Ciddi misin sen?

Ona gerçeği söyledim.

Evet. Cuma günü. Yüz yüze görüşmemizin vakti geldi.

Bir süre bekliyorum ama cevabı hemen gelmeyince telefonu yerine koyup Julianne'e cevap veriyorum.

"Bir arkadaş."

"Seni böyle aydınlattığını biliyor mu? Ya da bu yüzden şanslı bir sürtük olduğunu?"

"Bunu tartışmaya açık değil."

Julianne bir parça daha tavuk yerken ıslık çalıyor. "Emmy'nin yarışmadan haberi var mı?"

"Bu Emmy'yi ilgilendirmez."

Julianne bir kaşını kaldırıyor. "Peki bu gizemli kadın kim? Onu tanıyor muyum?"

Sonunda Wild Turkey şişesini aldım, kapağını açtım ve içine biraz döktüm. Bu öğleden sonra doldurduğum son kahveden kalan yıkanmamış boş kahve fincanı. "Hayır."

"İyi; zor ol. Eminim öyle ya da böyle öğreneceğim." Duraklıyor ve içindeki bok karıştırıcı canlanıyor. "Ona şu anda başka bir kadınla birlikte olduğunu mu söylüyorsun?"

Ona sert bir bakış attım. Eğer dikkatli olmazsam, Julianne benim tüm şehirde iş yapıyor. O dedikodu kraliçesi ve benim bunun bir parçası olmaya ihtiyacım yok.

"Anlatacak bir şey yok. Kendin söyledin, bu daha iyiydi. Eve tek başına gidip başına gelen en iyi şeyden ayrıldığını fark etmekten başka bir şey değil."

Julianne'in omuzları sertleşir. "Granger Ryan başıma gelen en iyi şey değildi. Ben onun başına gelen en iyi şeydim. Sadece sahip olduklarının kıymetini bilecek kadar kafasını kıcıncıdan çıkaramadı ve kaybetti."

Bu küçük kasabanın itfaiye şefi olan arkadaşım Granger, karakola girip tüm gönüllü itfaiyecilerin önünde ona her şeyin bittiğini söylediği için hala kızgın.

Her iki durumda da bana kimin mesaj attığı konusu kapandı.

Şimdi Banner'ın adresini bulmalıyım ki Road Runner sahibinin eline geçer geçmez onun izini sürebileyim.

Bölüm 4

Banner

Perşembe akşamı kapıyı çaldığında Sofia'yı daireme sürüklüyorum. En iyi kız arkadaşımı yanımda bulup dertleşemeyeceğim en kötü zamandayım ama birilerine anlatmak zorundayım.

"Şimdiden özür dilerim, ama söylediğim her şeyi dinlemek ve bana ne yapacağımı söylemek zorundasın." *Çünkü açıkça görülüyor ki, mantıklı kararlar verme konusunda bana güvenilemez.*

Bu adamla ilgili kararlar, diye ekliyorum sessizce.

"Neler oluyor?" Sofia'nın aksanı kafa karışıklığı içinde normalden daha kalın.

"Mesajlaştığım adamı hatırlıyor musun?"

"Haftalardır Bayan Frances'e işkence ettiğin adam mı?"

"İşkence kelimesinin kullanımına itiraz edebilirim ama evet. O adam. Buraya geliyor. Yarın."

"Buraya mı? New York, buraya mı?"

"Evet. Burada. New York. Manhattan'da. Ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Yardım edin."

Nadiren kendime olan güvenim tamamen sarsılır ama bu durum bir anomali. Logan'ın, kontrolün hâlâ bende olduğunu hissettiğim küçük sihirli telefon kutumun içinde kalması gerekiyordu, çünkü ete kemiğe büründüğü anda her şey biterdi.

"Onunla tanışmalısın. Bu şansı kaçıramazsın."

"Yapamam! Her şeyi berbat edeceğim ve sonra-" Eğer onunla tanışırsam bunun çok büyük bir eşeklik olacağını itiraf edemeden sözümü kesiyorum. onu hayatımdan çıkarmak. Bu kısa süre içinde bile sahip olduğumuz her şeye bağlandım.

"Sonra ne olacak? Neyi berbat edebilirsin ki? Adamla evlenmeyi falan planlamıyorsun, değil mi?"

Sofia'nın sorusu beni durdurdu ve yıllar öncesine götürdü. I Mutfağa ve dondurucudaki güvenilir votka şişeme doğru giderken bir cevap mırıldanıyorum. Sofia Rus, sanırım, o yüzden hackleyebilir.

Bir gün, Livingston Armstrong'un annesinin ona benim nasıl bir kadın olduğumu anlattığını düşünmeden evlilik fikriyle yüzleşebileceğim.

Kardeşlik evinde yatacağın bir kız, Hamptons'a ailesiyle tanışmaya getireceğin türden bir kız değil.

Livingston gibi bir isimle, kendini beğenmiş bir pislik olacağını bilmeliydim.

Anının geri kalanı sanki dün yaşanmış gibi kafamda tekrarlanıyor.

"Ama o harika bir aileden geliyor, anne."

Kibirli Bayan Armstrong umursamadı. "İyi bir aileden geliyor olabilir ama bu onun da aynı kumaştan kesildiği anlamına gelmez. O kız tam bir bela.

Sözlerimi unutma. Onunla yaban yulaflarını ek, sonra da git yuva kuracak güzel bir kız bul. Annesi böyle küstah ve sınıfsız bir kızı olduğu için çok utanıyor olmalı. Onu sakın buraya geri getirme."

Annesi başını kaldırıp beni köşeden onları izlerken yakalayınca Livingston bakışlarını kucağına indirdi. Bir sözünü bile geri almadı. tek kelime etmedi ya da özür dilemedi. Hayır, onun yerine başını eğdi ve kaşlarını kaldırdı.

Kaltak.

Livingston benimle daha fazla yaban yulaflı ekemedi. Ona söyledim. Amherst'teki Yunan kadın nüfusunun tamamı, aletinin rahatsız edilemeyecek kadar küçük olduğunu ve mezun olana kadar çıkmak için başka okullardan kızlar bulması gerektiğini söyledi.

Bu, geleceğimi bekâr bir erkek olarak düşünmeme izin verdiğim son zamandı.

Evlenecek bir tip değildim ve Bayan Armstrong'un sözlerini ciddiye almamak için mücadele etsem de

Armstrong'un sözlerini ciddiye almamak için mücadele etsem de, o tek bir cümlesiyle beni derinden etkiledi. Annem sadece küstah ve sınıfsız olduğum için değil, aynı zamanda MIT'ye gitmeyi ve ailemin izinden gitmeyi reddettiğim için de utanıyordu.

Hayal kırıklığına uğramalarına rağmen Amherst'e gittim ve bundan sonra benden ellerini çektiler. Bu yüzden bir

Geleceğin çalışkan küçük bilim insanı, bambaşka bir şey oldum - bir yere yerleşmeye hiç niyeti olmayan parti hayatı.

"Banner? Beni dinliyor musun?"

Elimde votka şişesiyle arkamı dönüyorum ve kendimi geçmişten kurtarıyorum. "Özür dilerim, dalmışım. Ne dedin sen?"

"Senden hoşlanmayacağından mı endişeleniyorsun? Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Erkekler seni seviyor. Hepsini."

"Erkekler göğüslerime, kıcıma ve pis ağzıma bayılıyor," diye cevap veriyorum, ses tonum küstahça. Gururum, Logan Brantley'nin senden hoşlanmayacağından korktuğumu itiraf etmeme izin vermiyor.

geri kalanımı.

Saçmalıyorum. Beni sevmiyorsa canı cehenneme. Ben harikayım.

Muhtemelen bir daha hiç görmeyeceğim bir adam bir yana, kimsenin ne düşündüğünü umursamadığımı kendime hatırlatıyorum. *Hem neden bu kadar korkuyorum ki?*

Şişeden bir yudum alıp boğazımdan aşağı kayan votkanın yumuşak yanışına odaklanıyorum ve "Dışarı çıkıyoruz" diyorum.

Sofia iki elini havaya kaldırıyor ve biliyorum ki onun da bu geceye en az benim kadar ihtiyacı var. "Banyonuzda üstümü değiştirebilir miyim? Bayan Frances'in benim sürtükleştüğimi görmesini istemedim. Onun sözleri, benim değil."

Gülümsüyorum. "Evet, kesinlikle. O sürtük halinle devam et."

Yirmi iki yaşında olduğunu unutmanın kolay olduğu bir kız gibi kıkırdıyor ve banyoya doğru dönmeden önce duraklıyor. "Eteğim çok kısa, bütün gece içki parası vermeyeceğiz. Adamla ilgili sorunuzu çözmeyebilir ama zararı olmaz."

"Onun için yarın endişelenirim."

Bölüm 5

Logan

Yarın sabah güneş doğmadan yola çıkmak üzere Road Runner'ı yüklerken Banner'dan hala bir adres alamadım. Eğer cevap vermezse bazı ipuçlarını kullanıp nerede yaşadığını kendim bulmayı düşünüyorum. Sırf birdenbire çekingen davranmaya başladı diye bu şansı heba etmeyeceğim. Ayrıca, benim tanıdığım kadın o değil. O hayata kafa tutuyor.

Son circır kayışını da indirdiğimde, onun korkup kaçmasına izin vermeyeceğime karar verdim. Adresi olmasa bile Banner'la buluşacağım ve azgın merakımı tatmin edeceğim. Başka ne olursa olsun ya da olmasın, en azından ona gerçek bir erkeğin bir kadına nasıl davrandığını gösterebilirim.

Sanki düşüncelerimden uydurmuşum gibi, telefonum bir mesajla çalıyor.

Çıkartıyorum ve ağzımın kenarına bir gülümseme yerleşiyor.

Bu bir adres. Hemen ardından ikinci bir mesaj geliyor.

BANNER NYC: Benim evimde buluşmuyoruz.

Cevabımı yazıyorum.

LOGAN: Bana güvenmiyorsun.

BANNER NYC: Belki de güvenmediğim benimdir.

Bu beklenmedik bir gelişme değil mi?

Belki de tek gözlü, kambur ve minik T. rex ellerim vardır. BANNER NYC:

İmkansız. Resmini gördüm.

Nasıl?

Greer'in ona bir tane göndermiş olması mümkün değil çünkü benim telefonumu kullanıyordu ve Banner'a gönderdiği mesajı okudum. Yani eski bir fotoğraf

telefonumun ekranında belirldiğinde biraz şaşırdım.

LOGAN: Beni takip mi ediyorsun?

BANNER NYC: O zamandan beri çok değıştin mi? LOGAN:

Her yere M16 taşımıyorum.

BANNER NYC: Hayır, ama bahse girerim belden aşağı silah taşıyorsundur. En azından ben öyle varsayıyorum.

BANNER NYC: Bunu söylemek istememiştım. Sarhoşum. Her şeyi görmezden gel.

Şimdi işler ilginçleşiyor. Ona gönderdiğim mesajları dostane boyutta tutmaya özen gösterdim ama Banner iki kez daha fazlasını ima etti. Oyun oynamayı bırakıp gerçekleri ortaya koymanın zamanı geldi.

LOGAN: Beni çıplak mı hayal ediyorsun?

Bölüm 6

Banner

"Sanırım az önce korkunç bir hata yaptım."

Sofia banyodan masaya döndüğünde, şık kahverengi Kaşları birbirine çarptı. "Ne demek istiyorsun?" Aramızdaki boş kokteyl bardaklarına bakıyor. "Peki benim içkime ne oldu?"

"Ben içtim. Bu acil bir durumdu." Telefonumu kaldırıyorum. "Onu çıplak düşündüğümü söyledim."

Sofia'nın mavi gözleri bana bakarken büyüdü. "Sarhoşken mesajlaşmak yok demiştin hani?"

Omuz silkiyorum ve boş bardağa bakıyorum. "Beni yetişkin gözetimi olmadan bıraktın."

Uzun kokteyl masamızdaki sandalyeye kayıyor ve gülüyor. "Burada yetişkin olan sensin Banner. Benden kaç yaş büyüksün? Hem bunun ne önemi var ki? Sen edepsiz mesajların kraliçesisin."

"Cidden şu anda benden matematik yapmamı isteyemezsin ve bu önemli çünkü bunu onunla yapmıyordum. Arkadaş olayını deniyordum."

Sofia bana İngilizce konuşmuyormuşum gibi bakıyor. "Anlamıyorum."

İşaret parmağımla bardağın kenarını çiziyorum, konuşmadan önce tereddüt ediyorum. "Erkekler söz konusu olduğunda temelde üç şeyde iyiyimdir. Açık saçık konuşmak, tek gecelik ilişkiler ve utanç yürüyüşü. Ve bir de Logan var. Sonsuza dek benimle sadece beni becermek için yapmadan konuşan ilk kişi o oldu. Ona göğüslerimin fotoğrafını göndermemi hiç istemedi. Benden gerçekten *hoşlanıyor* ve Cruella de Vil'e benzeyip benzemediğimi bilmeden. O farklı biri. Bu yüzden onun ve benim yaptığımız her şeyin farklı olacağı anlamına geldiğini düşündüm. Ama kendime engel olamadım. Her şeyi berbat etmek zorundaydım."

Sofia'yla göz teması kurmak yerine bara doğru bakıyorum ama "Kardeşi var mı?" diye sorduğunda bakışlar ona geri dönüyor. Ben de *farklı bir şey* kullanabilirim."

"O kadar ileri gidemedik. Belki de hiç gidemeyeceğiz. Bu konuda berbatım."

Sofia aramızdaki masanın üzerinde duran telefonumu işaret ediyor. "Ona cevap verecek misin?"

"Zorundayım, değil mi?"

"Yarın buraya mı geliyor?" "Evet."

"Peki onunla nerede buluşacaksın?"

"Ona köşedeki tapas barın adresini verdim." "Gerçekten mi?"

Onun sorusu seçimimi yeniden gözden geçirmeme neden oldu. "Kötü bir fikir mi?"

Sofia omuz silkiyor. "Eğer o kadar farklıysa, belki de tapas en iyi seçiminiz değildir."

Yarın öğrenirsin sanırım. Bir içkiye daha ihtiyacım var ve o yavaş garsonu beklemeyeceğim. Ben yokken saçma sapan bir şey yapma."

"Tabii ki hayır," diyorum, ses tonum kızgın.

Sofia kasılarak uzaklaşır uzaklaşmaz telefonumun ekranına dokunuyorum ve Logan'dan gelen mesaja bakıyorum.

LOGAN GERÇEK ADAM BRANTLEY: Beni çıplak mı hayal ediyorsun?

Çok fena sıçtım, çünkü *şu anda* onu kesinlikle çıplak hayal ediyorum. Bunun nasıl farklı olması gerektiğine dair tüm kararlarım, baş parmaklarımın alkolün neden olduğu mutlak gerçekle ekranımda uçuşmasını engellemiyor. Bunu çoktan berbat ettim. *Ve en azından dürüst davranıyorum.*

Sadece ben geldiğimde.

Cevabı birkaç dakika içinde gelir.

Siktir. Bunu bana söylememeliydin, çünkü şimdi ben de seni düşünüyorum.

Bu kötü bir şey mi?

Sen söyle.

Oh. Şey. Hmmm.

Sanırım buraya geldiğinde öğreneceğiz.

GÖNDER tuşuna basıp mesajları tekrar okuduğumda, sonunda onunla yüz yüze tanışacağım için içimi bir heyecan dalgası kaplıyor, ama

bir pişmanlık duygusu var. Onunla eski alışkanlıklarımı kırma ve bunu utanç yürüyüşüyle sonlandırmama şansım nedir?

Sanırım yapacağız.

Bu ne demek şimdi? Az önce beni vurdu mu? *Bu adam beni allak bullak etti.* Duraksıyorum, başparmağım telefonumun klavyesinin üzerinde, nasıl cevap vereceğimden emin değilim.

Sofia geri dönüyor, şüphesiz beni daha fazla şey söyleyerek bu işi daha da berbat etmekten kurtarıyor. "Hey! Bir arkadaşşıma rastladım. Barda shot yapıyor." "Shot mı? Shot atabilirim." Sesim alışılmadık derecede neşeli geliyor, hatta Ben.

Sofia'nın arkadaşına katılmaya giderken, daha fazla alkolün Yarın Logan'la nasıl başa çıkacağımı bulmamda bana yardımcı olacak mükemmel bir yol.
en akıllıca olmasa da.

* * *

Kendi yatağında uyandım ama yalnız değildim. Neyse ki, karanlık kafa Yanımdaki yastık Sofia'ya ait. Sabahın üçünde bizi bir taksiye bindirdiğini hayal meyal hatırlıyorum.

Tanrıya şükür hafta sonuydu, yoksa yine akşamdan kalma bir şekilde işe gelecektim ve bu da muhtemelen kovulmama neden olacaktı. Ve nedense bu kulağa dünyadaki en kötü şey gibi gelmiyor, tabii şimdilik beş parasız kalacağım gerçeği dışında.

Hayır, bu işi kaybedemem. Altı ay daha dayanmalıyım, sonra her şey hazır olacak.

Yuvarlanıyorum ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum, yüz üstü düşmeyeceğimden emin olmak için ayağa kalkarken acele etmiyorum. Dengemi sağladıktan sonra banyoya girip tezgahın üzerinde çantamı buluyorum.

Her şeyden çok alışkanlıktan, onu çevirip açıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Logan'dan gelen iki mesaj bekliyor.

Ekranda onun adını gördüğümde içimi o tanıdık heyecan dalgası kaplıyor. Onları okumak için telefonumun kilidini açmak yerine, kendimi

Dün gecenin dumanından ve kulüp pisliğinden kurtulmak için duşa girdim. Saçlarım iki yaşında bir çocuk tarafından şekillendirilmiş gibi görünüyor ve göz kalemimin lekeleri beni fahri rakun statüsüne sokmalı.

Duşun buharı her şeyi eritiyor ve neyse ki midem içine koyduğum şey için bana kızmıyor. Köpüklenme, yıkanma ve bakım işlemlerini aceleyle tamamlıyorum çünkü Logan'ın ne dediğini bilmem gerekiyor. Şu anda bile Kentucky ile Manhattan arasında bir yerde. Göğsümde eşit oranda beklenti ve endişe savaşıyor.

Bu adamdan hoşlanıyorum.

Korkutucu olan da bu. Aletin neye benzediğini ya da yatakta en sevdiği pozisyonu bilmiyorum ama *onu* bir insan olarak seviyorum. Bu bir şey değil Uzun zamandır bunu söyleyemiyordum.

Logan ve mesajları uzun zamandır hayatımın bir parçası değildi, peki nasıl oldu da ikisi de bu kadar hızlı bir şekilde bu kadar önemli hale geldi?

Bu gece son olamaz.

Onunla bir gece

geçirmeyeceğim.

Kararımda kararlıyım, suyu kapattım ve havluma uzandım. Yeni keşfettiğim kararlılığima güvenerek telefonumun kilidini açıyorum ve ekranda mesajlar beliriyor.

Bunlar yüz yüze konuşmayı tercih edeceğim şeyler.

Biraz uyu Banner. Buna ihtiyacın olacak.

Oh Tanrım. Ne dedim ben? İğnelerden sonra Sofia'ya telefonumu almasını söylediğimi sanıyordum. Ona gönderdiğim mesajları yukarı doğru kaydardım.

Yani, anal . . . Önce ekipmanı görmem lazım. 2 büyük bir şeydir.

Midem bulanıyor ve ayaklarımın dibine düşüyorum.

Sofia telefonumu benden almadı. Aman Tanrım. Bu bir tren enkazı.

Bunun ötesinde, ona kesilmiş mi yoksa kesilmemiş mi olduğunu sordum. Başını kaldırırken taşaklarıyla oynanmasından hoşlanıp hoşlanmadığını. Saçımı çekip çekmeyeceğini.

Kafamı kaldırdım ve aynada kendimi gördüm. Yüzümün tüm rengi gitmiş, boğulmuş bir albino sıçan taklidi yapıyorum. Tabii albino farelerin muhteşem renk uzmanları olsaydı.

Hasarın geri kalanını okurken bakışlarım tekrar telefona kaydı. Logan tüm sorularımı geçiştirdi ama kaba ya da kırıcı değildi.

Tüm bunlardan sonra onunla nasıl yüzleşeceğim? Benim hakkımda ne düşünmeli?

Midem hala bulanıyor, oturma odama geçiyorum ve en tüylü battaniyemin altında kanepeye kıvrılıyorum.

Eğer daha önce batırmaktan endişe ettiysem... görev tamamlandı. Bu benim kendi kendimi sabote etme şeklim mi? Belki de Logan'dan gerçekten hoşlandığım için o kadar korkuyorum ki, bunun gerçekten iyi gitmesinin mümkün olmadığından emin olmak istiyorum?

Bir psikiyatriste ihtiyacınız olduğunu bildiğiniz halde gitmeyi reddettiğinizde böyle olur. Kendini psikanalize tabi tutarsın ve bunda gerçekten berbat bir iş çıkarırsın.

Mantıklı bir sese ihtiyacım var. Greer'e ihtiyacım var ama onunla konuşamıyorum çünkü şu anda kendi hayatını düzene sokmakla çok meşgul.

Bir yastık kapıp başımın üzerine bastırıyorum ve inliyorum.

Bölüm 7

Logan

New York'a yolculuk uzun sürüyor ve bana düşünmek için çok fazla zaman veriyor. Ben ne yapıyorum böyle?

Keşke Banner dikkatimi o şekilde çekmeseydi, ama nasıl Yapamaz mıydı? Zeki, alaycı, kendinden emin ve çok komik. Kendisine bakacak bir erkek aramıyor, çünkü dünya parmaklarının ucunda.

Peki, benim gibi bir adam her şeye sahip olan bir kadına ne sunabilir? Dün geceki mesajlaşmalarımıza bakılırsa, ona sunabileceğim en az bir şey olduğu açık.

Sarhoş olabilir ama gerçeklerin çoğu o zaman ortaya çıkar. Keşke bu sabah mesajları okurken duvarda uçan bir sinek olabilseydim. Banner sadece çizgiyi aşmadı. Onu yok etti.

Bu konuda kızgın değilim ama onunla yüz yüze görüşene kadar karar vermeyeceğim.

Bu geceki amacım? Onunla harika vakit geçirmek, Sonunda çıplak olsak da olmasak da. Ve eğer yaparsak, bana karşı birlikte olduğu her erkeği ölçerek onu terk edeceğime inansen iyi olur. Gerçek bir erkek böyle yapar.

Banner bütün gün sessiz kaldı ve fikrini değiştirip değiştirmediğini merak etmeye başladım. Bu beni şaşırtır mı? Kesinlikle evet. Buna izin verir miydim? Hayatta olmaz. Bir içki ve yemeğin ötesinde bir şeyle ilgilenmiyorsa, bu onun kararı. Ama kendimi yüz yüze tanıtmadan önce korkup kaçmasına izin vermem mümkün değil.

Kararımı verdim, dikkatimi ait olduğu yere, yola çeviriyorum.

Bölüm 8

Banner

Sofia eve gitmek için ayrıldıktan sonra kıyafetimi on dört kez değiştirdim ve şimdi yatak odamın her yerine Beşinci Cadde kusmuş gibi görünüyor.

Ucuz olmadığını kanıtlamaya çalışırken ne giyiyorsun?

Bir gece önce sarhoşken attığın mesajlara rağmen bu kadar kolay mı?

Elim boş dönüyorum. Altı elbise, iki çift kot pantolon, dört etek, iki tulum (bunları alırken ne düşünüyordum ki?) ve

Sayısız atlet, gömlek, bluz ve kazak yatak odamdaki düz ve düz olmayan her yüzeye yayılmış durumda.

Rahat mı giyineyim? Seksi mi? Seksi mi? Sıkıcı mı?

Bir kez daha, keşke Greer burada olsaydı da bir moda müdahalesi yapabilseydi diyorum. *Greer ne giyerdi?*

En iyi arkadaşım son derece şıktır, o yüzden muhtemelen daha muhafazakar elbiselerden birini seçerdi. Ya da muhtemelen bir etek-bluz kombini.

Ama yine de, ben Greer değilim.

Yatağımın üzerindeki elbiselere bakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Eeeny, meeny, miney, mo." Uzanıp bir avuç kumaş alıyorum ve bu her neyse onu giymeye karar veriyorum. Hazırlanmayı bitirmek için yaklaşık otuz dakikam var, bu yüzden acele etmem gerekiyor.

Gözlerimi açıyorum ve seçtiğim şeye bakıyorum.

Uzun kollu, zeytin rengi, altın düğmeli bir gömlek elbise ve ona uygun bir kemer. Logan'ı üniforması içinde hayal ederken bir hevesle dolabımdan çıkardım.

Bunu gerçekten giymek istiyor muyum? Muhtemelen seçtiklerim arasında en az seksi olanı ama belki de tam da bu yüzden mükemmel.

Çünkü Logan Brantley ile seks yapmayacağım.

Her şeyi düzeltmeden ve kemeri bağlamadan önce dantelli bile olmayan düz siyah iç çamaşırının üzerine çekiyorum. Muhafazakar görünüyorum. Anti-Banner gibi.

Kendi kendime üst düğmeyi açınca biraz daha Banner'vari göründüğünü ama yine de muhafazakar olduğunu söylüyorum. Mağazada denerken yakası sütyenimle oynasın diye üstteki üç düğmeyi açtığım zamanki gibi değil.

Klasik altın aksesuarlar görünümü tamamlıyor ve saçlarım Sırtımdan aşağıya doğru dalgalanıyor. En sevdiğim diz üstü siyah botlarımı giyiyor ve siyah trençkotumu üzerime geçiriyorum.

Çok New Yorklu görünüyorum.

Yansımam, tanıştığım adamın New York'taki her şeyin tam tersi olduğu gerçeğini vurguluyor, ki tam da bu yüzden ondan bu kadar etkileniyorum.

Ancak dün geceki mesajlarımdan sonra onun gözlerinin içine bakabileceğimden emin değilim. Başka bir erkekle flörtöz ya da düpedüz edepsiz mesajlar göndermek beni rahatsız etmezdi. Ben buyum işte - tüm o iğrenç şeyleri söylemekten ve onları uygulamaktan korkmayan kız. Ama nedense Logan'ın benim hakkımda ne düşündüğü gerçekten önemli ve onun beni bu kategoriye koymasını istemiyorum.

O zaman bunu neden yaptım?

Çünkü ben yetişkin gözetimi olmadan bir şişe votkanın yanına yaklaştırılmaması gereken bir aptalım.

Burada şok etkisi yaratmaya çalışmıyorum, bu da boyumu aşan bir şey yaptığım anlamına geliyor. Daha önce hiç sadece kendim olarak birini etkilemek istememiştim.

Tanrı aşkına, iç gözlem yapmayı bırakmalıyım.

Kafamın içinden çıkmalıyım, bu yüzden kıyafet felaketimi temizledim ve yatağımın yapıldığından emin oldum. *Neden rahatsız oluyorum ki?*

Uyumuyoruz.

Birlikte. Yine de saate bakmadan önce her şeyi tekrar gözden geçirmek için zaman ayırıyorum.

Gitme vakti geldi.

* * *

Neden burayı seçtim ki? Tapas bara girdiğimde, Logan Brantley'nin numarasından gelen ilk mesajı aldığımdan beri bu kararımı ve hayatımda verdiğim diğer tüm kararları sorguluyorum. O tapas türü bir adam değil. O biftek, patates ve *erkek yemeği*. Ya da bar yemeği. Tapas dışında her şey.

Tam bir geri zekalı olduğum için kendimi suçluyorum. Hostesin beni kapıyı görebileceğim ön köşedeki bir masaya götürmesine izin verirken bunu yapıyorum. Her otuz saniyede bir telefonumu ve saati kontrol ediyorum.

Titrediğinde donup kalıyorum.

SOFIA: Bu gece iyi şanslar. Bayan F bacaklarınızı kapalı tutmanızı söylüyor.

En azından bu yüzüme bir gülümseme getirdi. Ve muhtemelen aldığım en iyi tavsiyelerden biri. *Teşekkürler, Frau Frances.*

Bu gece her zamanki tedbiri elden bırakma tavrımın serbest kalmasına izin vermemeye kararlıyım, çünkü bunu her yaptığımda aynı eski alışkanlıklarına düşünüyorum. Logan'la bunu yapmayacağım. *Hayır, gerçekten yapmıyorum. Yapmıyorum.*

Kapı açıldı ve nefesimi tuttum. O değil.

Sonraki on dört dakika boyunca kapı tekrar tekrar açılıyor ve içeri girenlerin hiçbiri son birkaç haftadır neredeyse her gece birlikte olduğum resimdeki adama benzemiyor.

Sonunda, buluşacağımızı söyledikten on beş dakika sonra Logan Brantley tapas bara giriyor. Kadınların bildiği tüm küfürler -ve birçoğunu anında uyduruyorum- beynimde uçuşuyor.

Bu hiç adil değil. Logan Brantley kamuflej giymediğinde ve büyük bir silah taşımadığında daha da seksi. Birden fazla kafa ona doğru sallanıyor. O hostes standına doğru adım atarken kadınlar saçlarını savuruyor ve bacaklarını açıp tekrar kapatıyorlar.

İçimde bir sahiplenme duygusu, sinirsel enerji ve çarpan kalbimle birlikte parlıyor. *Geri çekilin, sürtükler. O sizin için burada değil.*

Hostesle konuşurken derin ses tonunun alçak gürültüsünü duyuyorum. Kadın bana doğru işaret ediyor ve adam dönüyor. Delici mavi gözler beni masada, önümde tek bir su bardağının durduğu yerde buluyor.

Sıvı cesaret kesinlikle menüde olmalıydı. Neden bir içki sipariş etmedim?

Çünkü ben bir aptalım. Çünkü bununla başa çıkabileceğimi düşündüm.

Şimdi kalbim öyle bir çarpıyor ki, muhtemelen sesim duyulmayacak ya da daha da kötüsü konuşurken titreyecek.

Logan uzun ve emin adımlarla bana doğru yürüyor. Sandığımdan daha uzun boyluydu. Ve daha geniş. Ve *daha büyük*. Her yerde. Siyah bir elbise giyiyor.

Göğsüne kadar uzanan Henley, adamın yapılı olduğu konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmıyor. Ve kot pantolonu. Tanrım. Doğru yerlerden yıpranmış ve dar.

Bulduğum fotoğrafın yeni olmadığı açık ve bu sadece kahverengi saçlarının daha uzun ve daha tüylü olmasından kaynaklanmıyor. *İyi* yaşlanan adamlardan biri.

Logan uzun bar masasına ulaştığında önümde durdu. Bakışları botlarımın parmak uçlarına inip vücudumun her santiminde gezinirken hiçbir şey söylemiyor.

"Bulunması zor bir kadınsın."

Aksanı kesinlikle çok lezzetli. Derin tınısı ta içime kadar ulaşıyor ve kendimi bardaki diğer kadınlar gibi bacaklarımı açıp tekrar kapatırken buluyorum.

"Sana adresi verdim." Sıradan olmaya çalışıyorum ve neyse ki sesim titremiyor.

"Kim bilir nereye park etmesi gereken bir kamyonu ve römorku olan bir adam için bu adres çok zordu."

Yemin ederim yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissediyorum. "Oh, kahretsin. Çok özür dilerim. Hiç düşünmemiştim bile-"

"Fark etmez. Ben buradayım. Sen de buradasın." Elini uzattı. "Logan Brantley. Sonunda sizinle yüz yüze tanışmak güzel Bayan Banner."

Tüm mesajlaşmalarımız boyunca ona soyadımı hiç söylemediğimi fark ettim. "Regent." Geniş parmaklarını elimin etrafına kapatırken elimi onunkinin içine kaydırıyorum.

"Banner Regent," diyor yavaşça, adımı söylemeye çalışarak.

Seksi olmayan siyah külotum onun dilinden bu şekilde dökülmesine asla dayanamayacak. Dün gece ona mesaj attığım tüm müstehcen şeyler zihnimde ve kızlık organlarımda ön planda ve merkezde.

Hayır. Zihinsel bir dur işareti koyuyorum.

Beynim ters yönle çekilirken, Logan cevap vermemi bekliyor.

"Tapas'tan nefret edeceksin," diye geveliyorum. "Tapas'ın ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Buradan gitmeliyiz."

Tek kara kaşını kaldırıyor. "Peki nereye gideceğiz?"

İlk tepkim onu eve götürmek ve belki de tanıdığım ilk *gerçek erkeğin* canına okumak oluyor. Ama bu olmayacak.

Bacaklarını kapalı tut, Banner.

"Hiç Times Meydanı'na gittin mi?"
Başını sallar. "Hayır. Bugüne kadar hiç New York'a gitmedim."
Kendimi Logan Brantley ile yataktan uzak tutmanın mükemmel yolunu
bulurken gülümsüyorum.
"O zaman bunu unutulmaz kılsak iyi olur."

Bölüm 9

Banner

Turistik bir yerde yaşarken, biri şehir dışından ziyarete gelene kadar turistik şeylerin hiçbirini yapmamanız garip değil mi? Ben de her zaman bir New Yorklu olmuştur, bu yüzden özel bir neden olmadıkça Times Meydanı'ndan vebadan kaçır gibi kaçırıyorum.

Ama bu gece değil.

Bu gece dairemde bu tapas bardan daha uzakta olmalıyım ve ona tırmanma dürtüsüne teslim olmadan önce Logan'la aramda ne varsa kontrol altına almalıyım. *Kötü Banner*.

Bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünebilir ama daha az olası bir şey düşünemiyorum.

Bu inanılmaz seksi adamın kemiklerini kırmak için dev bir atari salonundan daha iyi bir yer olamazdı.

Bir taksi çağırdım ve Logan sarı kapıyı açtı. Binerken taksiciye yolu tarif ettim.

Logan yanıma tırmandığında, taksinin arkası küçüldü. Logan Brantley taksinin arkasını paylaştığım çoğu erkekten daha büyük olmakla kalmıyor, başka bir şey daha var. Büyüklüğün ötesinde bir *varlık*. Logan Brantley'de bu fazlasıyla var ve orada oluşan ağrıyı öldürmek için kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Konuşmaya başlamalıyım, yoksa Tanrı bilir neler yaparım.

"Bu size alışılmışın dışında gelebilir ve muhtemelen beklediğiniz şey bu değildi, ama şık bir et lokantasına girmeye çalışmak ve gerçekten erkek yemeği yiyebileceğiniz bir masa için saatlerce beklemek yerine tamamen farklı bir şey yapmaya karar verdim."

Ben saçmalarken beni izliyor ve o yoğun mavi bakışları tutarlı konuşmama yardımcı olmuyor.

"Aklında ne var?"

"Times Meydanı'nda büyük bir spor barı var ve eğlenceli olacağını düşündüm."

Başını sallıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Bunu halledebilirim." Bir süre duraksıyor. "Yine de spor barı ya da atari salonu tipine benzemiyorsun."

Bu adil bir gözlem, özellikle de haklı olduğu için.

"Pek çok spor barına gittim," diyorum ona. "Ne de olsa ben bir New Yorkluyum, yani destekleyebileceğim Mets, Yankees, Giants, Knicks ve Rangers takımları var."

"Spor izlemeyi seviyor musun?" Ses tonu biraz şaşkınlıktan da öte.

Bu gerçek anı. Yalan söyleyip gerçek bir sporsevermişim gibi mi davranayım? Ya da sadece arkadaşlarımla gittiğimi mi itiraf edeceğim? İçki içip oyunu görmezden mi geleyim? Daha önce bir erkeği etkilemek için hiç yalan söylemedim, şimdi de söylemeyeceğim.

"Biri maçta loca almadığı sürece, aslında hiçbir sporu izlemem. Atmosfer için giderim."

"Yeterince adil. Genelde zamanım olmuyor ama arada bir televizyonda maç izlemeye çalışırım."

Beklendiği gibi, taksici Yedinci Cadde'den aşağı inerken trafiğe takılır ama Logan sohbeti sürdürür.

"Peki ya bir atari salonu? Seni video oyunları oynarken hayal edemiyorum."

Detaylandırmadan önce başımı sallayarak cevap veriyorum. "Hayatımda hiç oynamadım. Ama iyi bir bیلardo ve fena sayılmayacak bir langırt oyunu oynayabilirim."

"O zaman bu ikimiz için de bir deneyim olacak." Gülümsemesi sırtıtmaya dönüşüyor. "Bir langırt maçı için bahse girebiliriz. Ben daha fazlasıyım kendim de fena değilim."

Sözlerindeki meydan okuma iması hoşuma gidiyor ve karşılığında ben de ona küstah bir bakış atıyorum. "Şimdi de ukalalık mı yapacaksın? Bekle biraz."

Taksici ön taraftan araya giriyor. "Burada mı inmek istiyorsun? Bu karmaşada yürümek daha hızlı olur."

"Tabii, sorun değil." Logan hâlâ cüzdanına uzanırken ben camdan bir yirmilik uzatıyorum. İtiraz etmek için ağzını açıyor ama ben onu geçiştiriyorum.

"İlk jetonları satın alabilirsin."

Başını sallıyor. "Bütün jetonları ben alacağım."

Taksiden inmeme yardım ederken Logan'ın eli benimkine dolanıyor. Kaldırıma adım attığımda elini bırakıyor ama girişe doğru ilerlerken elini tekrar sırtımda hissediyorum.

Kentucky cahili bir centilmen. Bu beni tahrik etmemeli ama ediyor. Arkamızdaki binaları taramak için durakladığında düşüncelerimi kapatıyorum.

"Gerçekten de tıpkı televizyonda gördüğün gibi görünüyor. Tüm ışıklar. Kocaman binalar. Tatil için güzel ama insanlar nasıl alışıyor bilmiyorum."

Tüm bunların ortasında yaşamak."

Dönüp gözlerinin içine bakıyorum. New York'ta her şey daha büyük, daha parlak ve daha gürültülü. Ne kadar kaotik göründüğünü sadece hayal edebiliyorum.

Buna alışık olmayan biri için. Belki de Logan'ın varlığının bana hissettirdiği gibi.

"Sanırım hayatın boyunca burada yaşayınca farklı bir şey bilmiyorsun," diye ekliyor, gözlemi doğru.

"Hemen hemen. Çocukken şoförüne Times Meydanı'ndan geçmesi için yalvarırdım. Normalde oradan geçmediği için tüm ışıkları görmek benim için bir zevkti."

"Şoförünüz mü?"

Logan'ın bakışları üzerime çevrilince duruyorum. Kimseye çocukluğumdan pek bahsetmem. Sadece ağzımdan kaçtı.

Kapıya doğru bir adım attım. "Ben büyürken ailem pek yanımda değildi ve kesinlikle araba kullanmıyorlardı. Yani, evet, çocukken bir şoförüm vardı."

Logan'ın ifadesi düşünceli, neredeyse eğleniyor. "Gerçekten iki farklı dünyadan geliyoruz. Otobüsü kaçırdığımda okula kadar üç mil pedal çevirdim. Tüpüm patladığında yürüdüm."

"Ailen seni götürmedi mi?"

Logan başını sallıyor. "Annem gece vardiyasında çalışıyordu, o yüzden ben okuldan eve dönene kadar uyanmıyordu, tabii eve geldiyse."

"Yani temelde ikimiz de ailelerimiz başka şeylerle meşgul olduğu için kendi kendimizi yetiştiren çocuklardık?"

İçinde bulunduğumuz koşullar çok farklı olsa da Logan Brantley ile ikimizin de fark ettiğinden daha fazla ortak noktamız varmış gibi görünüyor.

Fotoğraf çeken ve nereye yürüdüklerine dikkat etmeyen turist kalabalığını kaçırmak için beni yanına yaklaştıırken elinin sıcaklığı elbisemi yakıyor.

Kafamı kaldırdığımda o mavi gözlerin yüzüme sabitlendiğini görüyorum.

"Sanırım haklısın. Gerçi bizim oyun alanlarımız biraz farklıydı."

Bakışmayı keserek solumuzdaki kırmızı tenteyi işaret ediyorum. "Doğru. Hemen oraya gidiyoruz."

Logan yolu gösteriyor ve içeri girdiğimizde kendimizi menülerin olduğu bir masada otururken buluyoruz ve bir garson içki siparişlerimizi alıp gidiyor.

Dün gece yaptığım gibi yanlış kararlar vermemek için bu gece içki içmeyeceğime dair kendime söz verdim. Tanrım. Logan muhtemelen

Ben bir çeşit kişilik bölünmesi psikopatıyım. Açıklamak zorundayım. Her şeyde yaptığım gibi, hemen konuya giriyorum.

"Dün gece sarhoştum. Arkadaşıma sarhoşken mesaj atmama izin vermemesini söyledim ama yine de attım."

Logan sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bakışları bir an için menüsüne kayıyor. "O kadarını ben de anladım."

"Yani tüm bu konuşmayı unutabilir miyiz?" Ses tonum umutlu ve muhtemelen benim için biraz naif. Masanın kenarlarını kavriyorum Ben onun cevap vermesini beklerken.

"Bazı şeyler oldukça unutulmazdı, ama ben araba kullanmadım bunun için on iki saat, Banner." Bakışları ciddi ve yoğun; normal halinin bu olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. "Bunu söylerken hıyarlık etmeye çalışmıyorum, ama sırf bir tane almak için New York'a kadar gelmeme gerek yok. kış parçası."

Onun sözleriyle ilgili bir şey beni rahatlatıyor ve bir anlık öz-bilinç kayboluyor.

"Bak, çok seksisin. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Kentucky'deki kadınlar kör ve aptal değilse, senin için biriyle yatmanın zor olacağını sanmıyorum. Tabii ..." Durdum ve düşündüm. "Kentucky'deki bütün erkekler sana mı benziyor? Eğer öyleyse... kahretsin."

Başını arkaya atıyor ve zengin kahkahası barda yankılanıyor ve göğsümde garip bir çarpıntıya neden oluyor.

Kendime not: Bir daha gülmesine izin verme. Vücudum bunu kaldıramaz.

Logan sonunda durduğunda, elindeki menüyü masaya bırakıyor. "Şöyle söyleyeyim. Eğer tüm dişlerin yerindeyse, ailenle yaşamıyorsan ve Tam zamanlı bir işin var, Gold Haven'da hemen hemen bir avsın."

Sözleri karşısında gözlerim büyüdü. "O zaman sen BFE'deki Kutsal Kâse gibisin." Tekrar gülmek için ağzını açar açmaz hatamı anlıyorum.

"Onu bunu bilmem ama orada bir kadın yakalamaya çalışsaydım çok zor olmazdı."

Görünüşe göre New York'ta da çok zor olmazdı, çünkü yeni bir garson siparişlerimizi almak için masamıza geldiğinde, Logan'dan iki kez tekrar etmesini istemek zorunda kalıyor. Ona sorun çıkaran aksanı değil, vücudunun her bir kasını ezberlemekle o kadar meşgul ki ağzından çıkan kelimelere dikkat edemiyor. Kurnaz olmaya bile çalışmıyor ve bu beni kızdırıyor.

Kıskandığımdan falan değil. Yemin ederim.

"Çizburger dedi. Orta pişmiş. Amerikan peynirli. Patates kızartması. Anladın mı?" Onaylaması için üçüncü kez tekrarlıyorum.

Masamıza uğradığından beri ilk kez bana bakıyor. Mükemmel kemerli kaşları ve diri göğüsleri başka bir kadının gözünü korkutabilir ama benim değil. Ona dik dik bakıyorum ve çekip gitmezse onu keseceğim mesajını veriyorum.

Beni yüksek sesle ve net bir şekilde anladı.

"Anladım. Teşekkürler." Geri çekilmeden önce Logan'a hızlıca bir bakış attı. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Birdenbire Jersey aksanıyla Güneyli gibi mi konuşmaya başladı? Evet, bu çok klas.

"Buradaki garsonların hepsi bu kadar unutkan mı?" Logan siparişimizi vermek için bilgisayara yönelirken soruyor.

"Sadece benimle gitmek yerine onu eve götürmeye ikna edilip edilemeyeceğini merak edecek kadar aptal olanlar."

Logan'ın kaşları havaya kalkıyor ve yüz hatları hakarete uğramış bir ifade alıyor. "Sen ciddi misin? Beni ne tür bir adam sanıyor bu?"

"Sığ biri, muhtemelen çıktığı diğerleri ve bu şehirdeki erkeklerin en az yarısı gibi."

Gerçek erkek sorularım aklına gelmiş olmalı, çünkü tekrar konuşmadan önce bir an sessiz kaldı. "İyi bir erkeğin nasıl bir şey olduğu hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Buralarda pek fazla bulunmuyorlar. Olmaları da gerekmiyor. Belki de New York, Kentucky'den o kadar da farklı değildir, çünkü doğru işe, doğru kıyafetlere ve doğru tavırlara sahipseniz, pek çok kadını etkileyebilirsiniz."

O daha cevap veremeden garson kız iğrenç bir kıkırdamayla masaya geri döner. "Sizi tekrar rahatsız etmek istemem ama kendi yazımı okuyamıyorum. Yanınıza ne istemiştiniz hanımefendi?"

Şaka yapıyor olmalısınız. Hanımefendi yaşımı küçümsüyor ve ben bunu biliyorum.

"Onun sipariş ettiğinin aynısını sipariş ettim."

Hatasını fark ettiğinde utanç elmacık kemiklerini renklendiriyor. "Ah. Tüh. Gidip sizin için koyayım."

"Teşekkürler. İkimiz de açlıktan ölüyoruz," diye ekliyor Logan.

"Mutfaktan acele etmelerini isteyeceğim," diye çabucak teklif ediyor.

Logan onu başıyla onayladıktan sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor ve içkisine uzanıyor. "Banner ismini nasıl aldığını söyleyecek misin? Eşsiz bir isim olduğu kesin."

Gülümsedim ve ona gerçeği söyledim. "Adımı Hulk'tan almışım."

Logan birasını yudumlarken neredeyse boğulacaktı. "Hulk mu? İnanılmaz Hulk gibi mi?"

Başımı salladım. "Tek ve biricik." "Bekle. Bruce Banner mı?"

"Evet. Annem de babam da aşırı inek ve babam dünyaca ünlü bir bilim insanı olmasına rağmen hâlâ kimsenin dokunmasına izin vermediği bir çizgi roman koleksiyonuna sahip. Hamile olduklarını öğrendiklerinde annem Bunun bir tür hata olduğunu düşünüyordu, bu yüzden isimleri tartışmadı bile. Babam en sevdiği çizgi roman bilim adamının onuruna Banner'ı seçti ve annem de buna itiraz etmedi."

"Xavier ismini almadığın için şanslısın," diyor X-Men'den Profesör X'e atıfta bulunarak.

"Ya da Logan," diyorum. "Sana çok daha yakışıyor. Hugh Jackman'a benzeyen bir görünüşün var. Sık sık flanel gömlek giyer misin? Ya da ellerinden fırlayan metal pençelerin var mı?"

"Adamantium pençeleri mi demek istiyorsun?"

Wolverine'in iskeletini oluşturan metal için kullanılan doğru terimi, çocukluğumdan kalma ve asla unutmadığım rastgele Marvel gerçeklerinden birini söyleyince şok geçiriyorum.

"Aman Tanrım, sakın bana senin de çizgi roman delisi olduğunu söyleme. Ben genetik olarak böyleyim, senin bahanen ne?"

Logan gülüyor ve birasından bir yudum daha alıyor; elimde olmadan parmak eklemlerini inceliyorum. Görünürde pençe yok, sadece büyük eller. Biraz hırpalanmışlar, ki bütün gün arabalar üzerinde çalışan biri için bu muhtemelen normal, ama aynı zamanda becerikli görünüyorlar. Onunla sadece yarım saat geçirdikten sonra bile, şimdiye kadar tanıştığım tüm *erkeklerden* daha *gerçek* bir *erkek* olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok.

"Benden önce garajın sahibi olan adam için ufak tefek işler yapardım. Her Pazar kiliseye gittiğimde, kiliseden sonra beni bir çizgi romanın beklediğinden emin olurdu. Bu dört gözle beklediğim bir şeydi ve sanırım bu onun iyi bir şey yapma şekliydi, gerçekten gittiğimden emin olmak için."

"Bu onun için gerçekten harika bir şeydi. Garajı bir yıl önce satın aldığınızı söylemiştiniz, değil mi?"

Logan başını sallıyor. "Evet, Deniz Kuvvetleri'nden döndüm ve bir işe ihtiyacım vardı, o da bana gitmeden önceki işimi geri verdi. Bazı nedenlerden dolayı, askere gittiğinizde hayatınızın farklı olacağını düşünürsünüz. Ve ordudayken de öyle oluyor. Ama çıktıktan sonra, bazen sizden başka hiçbir şey değişmemiş gibi gelir. Tüm dünya eskiden olduğu gibi devam ediyor ve hayatınızı yıllarca tehlikeye attığınız için özel bir ödül yok. Elbette, insanlar hizmetinizi takdir ediyor, ama iş burada bitiyor."

"Hiç böyle düşünmemiştim. Geri dönmek ve kimsenin neler yaşadığınızı anlamaması ne kadar zor olmalı. Onlara göre, sanki ortadan kaybolmuşsun ve sonra ne olduğunu düşünmeden yeniden ortaya çıkmışsın gibi."

Logan omuz silkiyor. "Birçok açıdan utanç verici ama yine de ben şanslı olanlardan biriyim. Tüm uzuvlarım ve aklım yerinde olarak geri dönmeyi başardım ve

Artık kendime ait başarılı bir işim var."

İşinden bahsederken duyduğu gurur açıkça görülüyor ve ben de kendi heyecanımı dile getirmekten kendimi alamıyorum.

"Umarım gelecek yıl bu zamanlar ben de serbest meslek sahibi olurum. Bu kadar hızlı ilerlemiş olman beni çok etkiledi. Umarım ben de senin başarının yarısına sahip olurum."

Logan koltuğunda öne doğru eğildi. "Bundan daha önce bahsetmemiştiniz."

Garson kız kafam büyüklüğünde çizburger getirmek için tam o anı seçiyor.

"Size getirebileceğim başka bir şey var mı?" Kadının sorusu Logan'a yönelikti.

O da bana bakıyor. "İhtiyacın olan başka bir şey var mı Banner?"

Ortakdaki çeşnilere bakıyorum ve sevdiklerimin hepsinin bizde olduğunu fark ediyorum. "Hayır, böyle iyiyim. Teşekkür ederim."

Garson kız gidiyor ama Logan hamburgerine hemen dalmıyor. "Bana neler yaptığını anlat. Merak ediyorum."

Bir yanım hiçbir şey söylememiş olmayı diliyor, bu yüzden muğlak ifadelerle devam etmeye karar veriyorum. "Birkaç ürün tasarladım ve bazı prototipler ürettirdim. Şimdi test aşamasını tamamlıyorum ve yakında üretime geçmeye hazırlanıyorum."

"Bana tam olarak ne tür ürünler tasarladığımı söyleyecek misin?" Logan çeşnilere uzandı ve hamburgerinin üzerine ketçap ve hardal sıktı.

Dudağımı ısırıyorum ve oturduğumuzdan beri ilk kez garson kız tekrar içeri girdiğinde şükrediyorum.

"Size bir tur daha içki getireyim mi? Biranızdaki happy hour spesiyali bitmek üzere ve bunu kaçırmamanızı istemem."

Logan yine bana döndü. "Bir tane daha ister misin?"

"Tabii. Bir bardak da su."

Garson kız arkasını dönerken, hamburgerimden kocaman bir ısırık alıyorum ve konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırıyorum.

Bölüm 10

Logan

Banner'la yüz yüze tanışmak ona olan hayranlığımı tatmin etmedi. Aksine, daha da hızlandırdı. Birine mesaj yoluyla nasıl bir izlenim vereceğinizi seçmek kolaydır, bu yüzden onunla yüz yüze görüşmek istedim. Ortak bir noktamız olacağını düşünmemiştim ama öyle olmadı. Hamburger ve patates kızartmasıyla karnımızı doyurduktan sonra tam olarak ne iş yaptığıyla ilgili sorumu kibarca geçiştirmeye devam ediyor ve ben de ona izin veriyorum.

Hiçbir zaman bir kadının sır saklamaması gerektiğini düşünen bir adam olmadım. Ayrıca, hala bu gecenin bizi nereye götüreceğini anlamaya çalışıyorum, çünkü onu tekrar görmek istediğimi zaten biliyorum.

Aldığım müstehcen mesajların Banner Regent'in resmine nasıl uyduğunu hâlâ anlamış değilim ama umarım bu yolda biraz daha ilerlediğimizde bunu öğreneceğim.

Tanıdığım tüm kadınlardan farklı. Kendinden emin. Kendine güvenen. İsteddiği şeyin peşinden gitmekten korkmuyor ve kendisi olmaktan çekinmiyor.

Seksi, onun tavrını anlatmaya yetmez bile.

Bir de buna giydiği yeşil gömlek-elbisenin altında sakladığı öldürücü bir vücudu, bir erkeğin yastığının üzerinde görmekten kendini alamayacağı saçları ve bir parça muziplikle parıldayan viski rengi gözleri eklerseniz, elinizde müthiş bir paket var demektir.

Akıllı, seksi ve vahşi bir kedi. Ama o yedi yüz mil uzakta yaşıyor ve benim onu görmeye gidebileceğim bir yaşam tarzım yok. yakında o kaltak yolculuğu tekrar yapacağım.

Peki, bu bizi nereye götürüyor? Hiçbir fikrim yok ama bu geceyi en iyi şekilde değerlendireceğim ve onun önderlik etmesine izin verirsem nereye gideceğini göreceğim.

Jeton almak yerine, oyun oynayabilmemiz için bir kaydırma kartına güç sağlamak için biraz para atıyorum.

Banner doğrudan Skee-Ball'a yöneldiğinde, gülmekten kendimi alamıyorum.

"Ne? Bunu filmlerde görmüştüm ama hiç oynamadım. Denemek zorundayım.

"

"Kahretsin, hiç Skee-Ball oynamadın mı?" Bana şoförlerle geçen çocukluğu ve onunla vakit geçiremeyecek kadar meşgul olan ebeveynleri hakkında anlattıkları düşünülüşünde, bu beni neden şaşırttı bilmiyorum.

"Hayır. Hiç oynamadım. Asla. O yüzden bana bu işin nasıl yürüdüğünü öğretmen gerekecek."

Bu kadına öğretmek istediğim pek çok şey var ama çoğunda zaten yetkin olduğunu hissediyorum.

Kartımı makineye okutuyorum ve toplar çekime başlıyor. "Amaç topları deliklere sokmak ve en çok puanı toplamak."

Banner bir tanesini almak için eğiliyor ve kışına bakmamaya çalışsam da ne kadar inanılmaz olduğunu görmezden gelmek imkansız.

"Toplar deliklerde. Yemin ederim, tüm bu oyunlar erkekler tarafından icat edildi." Yorumuna kıkırdıyorum. "Eminim bu konuda haklısındır."

Topu elinin tersiyle deliğe doğru fırlatıyor ve top bir *gümbürtüyle* arka tahtaya çarptığında Banner zıplıyor. Top hiç sayı olmadan makinenin dibine düşüyor.

"Yanlış yaptım, değil mi?" Başını eğiyor ve oyuna bakıyor.

"Kendi kurallarını koyabilirsin ama geleneksel yöntem kayakla atlama gibi davranmak sanırım." Başka bir top alıyorum ve el altından fırlatıyorum, böylece rampadan yukarı kayıyor ve ortadaki deliğe uçuyor. "İşte böyle."

Başka bir topa uzanırken yüzünde kararlı bir ifade belirliyor. "Ben hallederim."

Bunu kesinlikle yapabileceğini kanıtlamak için yola çıkıyor. Top üstüne top atan Banner, onları deliklere sokarak puanları topluyor ve her seferinde heyecanı ellerini havaya kaldırıp zıplarken belli oluyor.

Heyecanı bulaşıcı ve ellerimi kalçalarına doluyorum ve o büyük puanları alırken onu kaldırıyorum.

Ona dokunur dokunmaz sikim kotuma doğru seğiriyor. *Lanet olsun, çok seksi.* Onu yere bıraktığımda, bir elini omuzlarıma bastırıyor ve deli gibi sırtıyor.

"Bu çok eğlenceli. Bunu neden daha önce yapmadım ki?"

Ondan yayılan heyecan beni tam karnımdan vuruyor. "Hiçbir fikrim yok, Bruce.

Hiçbir fikrim yok."

Dolgun dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirliyor. "Bruce, öyle mi?"

"Bana bundan nefret ettiğini söyleyemezsin, çünkü sana inanmam."

Gülümsemesini zorla uzaklaştırmaya çalışıyor ama kısmen başarılı oluyor. "Nedenmiş o?"

Bir elimi kaldırıyorum ve başparmağımı yanağındaki gamzenin üzerinde gezdiriyorum.

"Çünkü bu gamze gülümsememeye çalıştığında bile ortaya çıkıyor. Bu çok açık bir işaret."

Alt dudağını ısıyor ve lanet olsun, şu anda Banner'ı öpmek istediğim kadar hiçbir kadını öpmek istemedim.

Eğiliyor ve narenciye ve taze bir şeyin hafif kokusu bana doğru sürükleniyor ve başım içgüdüsel olarak eğiliyor, böylece ağzını alabiliyorum ve kokusu kadar güzel tadı olup olmadığını öğrenebiliyorum.

Viski bakışları benimkilerle birleşiyor ve ikimiz de donup kalıyoruz. Arzuyu görüyorum ama o benden daha çok karşı koyuyor.

İçeri girip istediğimi almak yerine geri çekiliyorum. Bu gece aramızda ne olarsa ya da olmayacaksa, o da en az benim kadar istediği için olacak. Çalışmamın tek yolu bu. Buraya seks için gelmedim ve onu zorlamamın imkanı yok.

Bununla birlikte, eğer bana bir işaret verirse, onu en yakın duvara öyle hızlı yapıştırırım ki, kararını ikinci kez düşünecek zamanı bile olmaz.

Etrafindan dolanıyorum ve uzanıp bir top daha alıyorum, sonra ortaya düşecek şekilde fırlatıyorum ve birkaç puan daha topluyorum.

Kanalda bir top kaldı. "Son atış.

Hepiniz."

Ben uzaklaşınca Banner'ın gülümsemesi bozuldu ama hemen toparlandı.

"Baskı... Bununla başa çıkabileceğimden emin değilim." Aşağıya uzanıp topu alır ve iki elinin arasına alıp fırlatır. "Şaka yapıyorum. Ben hallederim." Bana göz kırpmıyor.

Topu bırakıyor ve top sağ üst köşeye çarpıyor. Onu fırlatıyor kollarını tekrar havaya kaldırdı. "Başardım! Sonunda iyi deliği buldum!" Bir daire çizerek dönüyor ve topuğu halıya takılarak bana doğru yuvarlanıyor.

Bu sefer kollarım onu sarıyor ve tüm vücudu benimkine baskı yapıyor.

Kahretsin, kollarımda kendini iyi hissediyor.

"Dikkatli ol, katil. Bu gece oynayacak daha çok oyunumuz var."

Yüzünde beliren gülümseme tam anlamıyla baştan çıkarıcı. "Evet. Gerçekten istiyoruz."

Bölüm 11

Banner

Hayatımda hiç bir erkeğin kemiklerini bu kadar çok kırmak istememiştim. Asla.

Logan daha önce tanıştığım hiçbir erkeğe benzemiyor. İyi biri ama Bir keresinde çıktığım aktüer gibi onu sıkıcı yapıyor. İnanılmaz derecede seksi bir özgüveni var ve ben bundan olması gerekenden çok daha fazla hoşlanıyorum. Her şeyi söylediğinde ve yaptığında ona nasıl karşı koyabilirim ki? doğru şeyleri söylüyor ve ben onun şov yapmadığını söyleyebilirim. Logan sadece kendisi oluyor ve bir şekilde bu hayatımda karşılaştığım en seksi şey.

Ve boğanın sırtına binmiş bir rodeo kovboyu gibi ona binmek istiyorum.

Onu langırtta yendiğimde daha da kötüleşiyor -adil ve kare, ekleyebilirim- ve kendimi onun kollarına attığımda, kotundaki büyük şişkinlik bana baskı yapıyor.

Yüce İsa.

Bunun kolay olması gerekiyordu. Logan ve ben buluşacaktık ve ben de onu Kentucky'ye geri gönderecektim. alışkanlıkları ve onunla yatmak.

Ama savaşı kaybetmekten korkuyorum.

Şu anda elim bileğime kadar bir kova peynirli patlamış mısırın içinde ve o basket üstüne basket atarken ben kotun içinde gördüğüm en mükemmel kışa bakıyorum.

Bir avuç dolusu ağzıma atıyorum, kaslarının gömleğinin altında nasıl hareket ettiğine dikkat kesilmişken kendime çiğnemeyi hatırlatıyorum. Sadece ben de değilim. En az dört kadın daha çaktırmadan onu süzüyor ve ben de onlara en iyi yan bakışlarımı atıyorum.

Daha önce bir erkeğe karşı hiç bu kadar bölgeci olmamıştım. Bu benim için yeni bir durum ve bu konuda ne düşünmem gerektiğinden pek emin değilim. Logan arkasını döndüğünde ağzımı kaçırıyorum ve yere birkaç portakal çekirdeği düşürüyorum.

Ellerimi ondan nasıl uzak tutacağım?

Tutamıyorum.

"Kartta birkaç kredimiz daha var, yani bir sonraki oyunu sen seçebilirsin. Sonra daha fazlasını mı alacağımıza yoksa bir içki daha mı içeceğimize karar verebiliriz."

Bir avuç peynirli patlamış mısıra daha uzanırken başımı sallıyorum ama nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Logan aramızdaki birkaç metrelik mesafeyi kapatıyor ve kovaya doğru başını sallıyor. "Ondan biraz almaya çalışırsam elimi mi kaybedeceğim?"

Onun bu yorumu beni bir anlık beyin sersemliğimden uyandırıyor. "Kusura bakma. Hayır. Devam et."

Kovayı onun eline tutuşturuyorum ve etrafımda dönerek ışıklar ve sesler arasında olası başka bir oyun ya da makine arıyorum. Dikkatim, ailemin hizmetçisiyle izlediğim oyun programlarından tanıdığım bir tanesine takılıyor. *Plinko*.

"İşte bu." Video oyununu işaret ediyorum, Plinko çiplerini kendim atmak kadar harika olmayacak ama yine de oldukça heyecanlıyım.

"*Doğru Fiyat*'ı izlemene neden şaşırdım?" "Elbette izledim. Ne de olsa Amerikalıyım."

Bana kaydırma kartını uzatıyor ve kolunu uzatıyor. "Pekâlâ. Yolu göster."

Her adımda onu arkamda hissedebiliyorum ve kendimi önümdeki oyuna odaklanmaya zorluyorum, arkamda çırılçıplak soyunup önünde diz çökmek istediğim 1.80 boyundaki adama değil.

Bunu yapmayacağım. Yapmıyorum. Olmuyor.

"Baskette çok iyiydin. Hiç oynadın mı?" Dikkatimi dağıtmak için soruyorum.

"Sadece ben görevdeyken çölde. Çok sıcaktı ama sahaya biraz gölge yapmak için elimizden geleni yaptık. Futbolu her zaman daha çok sevmişimdir ama kum havuzundayken dikkatini dağıtacak ne bulabilirsen alıyorsun."

Savaşa gitmenin nasıl bir şey olduğunu anlamak benim için çok zor. Aklımda pek çok soru var ama konuyu daha fazla derinleştirmekten çekiniyorum.

"Nefret etmemiş gibi konuşuyorsun."

Logan oyundaki kartı kaydırıyor ve ben de tuşlara basmaya başlıyorum.

"Nefret etmedim. Kendimden daha büyük bir şeyin parçası olmak hoşuma gitti. Kardeşliği sevdim. O dünyanın dışında, kendi hayatları pahasına sizin hayatınızı kurtarmak için kendilerini bir el bombasının üzerine atacak insanlarla pek sık karşılaşmazsınız. kendi."

"Hayal etmeye bile başlayamıyorum."

Bana bakışı bir kez daha ciddi ve yoğun. "Bunu yapmak zorunda değilsin. İnsanları benim yaşadığım şeyleri yaşamak zorunda kalmaktan korumak, birliklerde bu kadar uzun süre kalmamın en büyük nedenlerinden biri."

İçimi bir sıcaklık kaplıyor ama bu kez bacaklarımın arasından değil. "Sen iyi bir adamsın Logan Brantley. Gerçekten iyi bir adamsın."

Omuz silkiyor, bunun tipik bir Logan tepkisi olduğunu anlamaya başlıyorum. "Bunu bilmiyorum ama kötü biri olmadığımı düşünmek hoşuma gidiyor." Başını sallıyor.

oyunda. "Hadi biraz eğlenelim."

Ekrandaki yuvayı seçiyorum ve Plinko çipini bırakıyorum. Çip Bir çeşit bonus slotu ve makinenin ışıkları ve sesleri çılgına dönüyor. "Görünüşe göre büyük ikramiyeyi kazandın."

Logan Brantley'nin gözlerinin içine baktım. "Bunu sana daha oyunu oynamaya başlamadan önce söyleyebilirdim."

Bölüm 12

Banner

Hepsi onun suçu. Sınırlı irade gücüm her seferinde biraz daha azalırken bu savunmayı yapıyorum.

Kendime bunu yapmayacağımı söyledim. Ama yalancı olduğum ortaya çıktı.
Hepsi onun suçu.

Biletlerimizi nakde çevirmek için ödül gişesine doğru yürüyoruz ve son çeteleyi tuttuğumuzda ikimiz de ödüllerle dolu cam kasanın kenarına eğiliyoruz.

"Seçme konusunda bana güveniyor musun?" Logan soruyor. "Seç bakalım."

Aslında ne seçtiğini görmek için heyecanlıyım ve ayrıca şimdi o fark etmeden onu biraz daha inceleyebilirim. Bu gece bunu çok fazla yapıyorum ve ona bakarak ne kadar çok zaman geçirirsem, ne kadar berbat durumda olduğumu o kadar çok fark ediyorum.

O kaygan, sofistike tarzda New York yakışıklısı değil.
Hayır, lanet olsun, ben çıplakken bana odaklanan bu yoğunlukla başa çıkabilir miyim, onu bile bilmiyorum tarzında çarpıcı.

Ne zaman konuşsam, dikkati benim üzerimde oluyor. Dinliyor. Sadece nasıl cevap vereceğini anlamak için değil, söyleyeceklerimi gerçekten duymak istiyormuş gibi görünen bir şekilde. Bunu daha önce yaşadığımı hiç sanmıyorum, çünkü ne kadar seksi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Üstelik gömleğinin altında dalgalanan kasları, yıkıcı sırıtışı, çenesindeki kırıksıklıklar ve delici mavi gözleri de cabası.

Ama o arkasını dönüp kendinden oldukça memnun görününe kadar ne kadar berbat durumda olduğumun farkında değilim.

"Gözlerini kapat ve elini uzat."

İlk aklıma gelen, belki de aletini içine sokacağı oluyor ama bu düşüncüyü kafamdan atıyorum çünkü belli ki halka açık bir yerdeyiz. Belki bunu daha sonra tekrar deneyebiliriz. *Kes şunu Banner.*

"Neden?"

"Senin için bir şey seçtim."

Gözlerimi kapatıp avucumu düz tutuyorum ve Logan avucumun içine bir şey bırakıyor.

Gözlerimi açtığımda aşağı bakıyorum ve elimde küçük bir Wolverine X-Men anahtarlığı görüyorum. Bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde, parmağından sarkan bir Hulk anahtarlığı tuttuğunu görüyorum.

"Bu geceyi hatırlamak için bunu saklayabilirsin diye düşündüm. Unutacağımı sanmıyorum ama yanımda küçük bir Bruce taşıma fikri hoşuma gitti."

Bu bir anahtarlık, diyorum kendime. Elime dört karatlık pembe bir elmas düşürmüş gibi değil. Ama bu neden şu anda daha önemli hissettiriyor?

"Teşekkür ederim. Hatıra olarak saklayacağım." Sözlerim saçmalık, çünkü benim de bu geceyi unutmamın imkânı yok. Ve dahası, bitmesini de istemiyorum.

Ödül tezgahından uzaklaşıp kapıya doğru yürüyoruz. Trençkotumu giymeme yardım ediyor ve kemerle kapatıyorum.

Logan'ın bu gece o kamyonete binip Kentucky'ye dönmesine izin veremem. Yapamam.

Beni sessizce dışarı kadar takip ediyor, eli yine sırtımda. Zaten sağlıksız bir hızda atan kalbim birkaç çentik daha atıyor.

Ne yapıyorum ben? Gerçekten hiçbir fikrim yok. Eğer onu eve götürürsem, içimde onunla çıplak kalacağımı biliyorum. O zaman kitaplara geçecek bir tek gecelik ilişki daha olacak, çünkü tek iyi olduğum şey bu.

Ama alternatiflerim neler?

Sessizlik aramızda asılı kalıyor ve Times Meydanı'nın ışıkları bizi çevreleyen kalabalık kaldırımında ilerlerken bir şey söylemem gerekiyor.

Ani bir karar veriyorum. "Bu gece arabayla dönmeyi planlamıyorsun, değil mi?"

"Şehrin dışına çıkıp park edecek bir yer bulurum ve eve dönmeden önce bir süre kamyonumda uyurum diye düşündüm."

"Evimde bir sürü oda var. Eğer kamyonetiniz geceyi geçirebileceğiniz bir yere park edilmişse, kalabilirsiniz."

Birkaç dakika teklifimi düşündü. "Buna minnettar olurum. Ve bil diye söylüyorum, bir beklentim yok-"

Elimi kaldırarak sözünü kestim. "Biliyorum. Bir taksi tutalım."

Bir taksi çevirmeyi başarıyorum ve arka koltuğa kayarken taksiciye adresimi veriyorum.

Sürücü trafikte bir açıklık bulduğunda köşeyi dönerken Logan'ın kalçası benimkine baskı yapıyor ve ikimiz de koltuğun üzerinde kayıyoruz.

"Tuttum seni," diyor Logan, bir kolunu kalçalarımın dolayarak sabitliyor Ben

. Ama o bana sahip değil. Gerçekten sahip değil. Ama ben istiyorum.

Taksi binamın önünde durdu ve Logan bu sefer ödemeyi dışarı tırmanıyoruz.

Kapıcı geldiğimi görünce lobinin cam kapısını açıyor. "İyi akşamlar, Bayan Regent."

"Teşekkür ederim, Joe. Minnettarım."

Joe arkamdaki adam hakkında hiçbir şey söylemiyor.

Logan asansöre binene kadar konuşmadı. "Regent sana yakışıyor. Müthiş bir isim, ama kendini buna uygun bir şekilde taşıyorsun. Kesinlikle bir şeylerin kraliçesi olabilirsin."

Bu, *güzelsin* ya da *gözlerine bayıldım* gibi *gelişigüzel* iltifatlardan biri değil. Samimi ve irademin bir kısmı daha buharlaşıyor.

"Teşekkür ederim."

Katıma çıkarken diğer binalarda olduğu gibi gariplik sınırındaydım. Asansörde birbirinize bakmamanız gerektiğine dair yazılı olmayan kuralı çiğneyerek içeride bizimle birlikte kalabalık oluşturuyorlar. Orta yaşlı bir çift benden Logan'a ve tekrar bana bakıyor ve yüzlerindeki yargıyı görebiliyorum.

Başka bir tek gecelik ilişki, diye düşündüklerinden eminim. Şimdiye kadar saklamaya çalıştığım gibi değil. Neden saklayayım ki?

Ne olursa olsun, dairemin kapısını hızla açıyorum. Kaderi kıskırtmak istemiyorum. İhtiyacım olan son şey Myrna'nın elinde bastonuyla dışarı bakıp beni rahatsız etmesi ve bacaklarımı kapalı tutmamı söylemesi.

Logan kapıyı ne kadar hızlı kapatıp arkamızdan kilitlediğimle ilgili hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine dairemi inceliyor. Beyazlar, gümüşler ve griler içinde sarı ve turkuaz patlamaları var. Sanırım onun seçeceği gibi bir şey değil ama bayıldım.

"Güzel

kazılar." "Ben

de beğendim."

Yüzünü bana döndü. "Senden hoşlanıyorum, Banner. Hem de çok. Bu gecenin bu kadar iyi geçmesini beklemiyordum."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, dürüstlüğüne nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum ama sonunda aynı şekilde karşılık veriyorum. "Ben de öyle."

Bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırmak için elini kaldırıyor. "İyi bir O zaman ikimiz için de sürpriz oldu, her ne kadar benim ligimin çok dışında olsan da, kamyonetime geri dönüp otoyola doğru ilerlemeliyim."

Ağzım açık kaldı. "Ben *senin* liginin dışında mıyım? Kendini görmedin mi? Kentucky'de ayna yok mu?"

"Ben özel bir şey değilim. Hayatımı ellerimle kazanıyorum." İki elini de büyük ve geniş bir şekilde önümde tutuyor. "Siyah lekeler oluşmasın diye Fast Orange'la ovma için harcadığım zaman, muhtemelen *senin* tırnaklarını yaptırmak için harcadığın zamandan daha fazla. Beni *senin* için doğru adam yapan tek bir özelliğim bile yok. Bunu ilk günden beri biliyorum."

Sözleri içimi parçalıyor ve aramızda neler olabileceğini hiç bilmeden beni burada bırakıp gideceği için dehşete düşüyorum. Eğer gitmeye kararlıysa, ben bir erkeğe kalması için yalvaracak türden bir kadın değilim.

"O zaman neden geldin?"

Logan'ın bakışları benimkileri delip geçiyor. "Hiç kimsenin olmadığı kadar ilgimi çeken bir kadınla tanışma fırsatını kaçıramazdım."

"Merak ettim." Sanki Rusça bir şeymiş gibi bu kelimeyi deniyorum. *Ama ben de tam olarak böyle hissetmiyor muydum?*

"Evet, gerçekten ilgimi çekti."

"Benimle tanıştın."

Mavi gözlerinde sıcaklık yanıyor. "Ve ilgini çekmek şu anda ne düşündüğümü anlatmaya yetmez bile. Sen tam bir paket gibisin."

Yapmamam gerektiğini bilsem de trençkotumu çıkarıp aşk koltuğuna doğru fırlatıyorum. Hiç durmadan elbisemin kemerine uzanıp çözüyorum.

Daha önce bakışlarında sıcaklık gördüğümü sanmıştım ama şimdi alevler görüyorum.

Logan bir adım öne çıkıyor ve ben düğmelere uzanırken ellerimi tutuyor.

"Buraya seni becermeye gelmedim, Banner."

Tüm iyi niyetlerim çabucak ölüyor.

"Ama beni becermeden gitmene de izin vermeyeceğim."

Elleri benimkiler üzerinde geriliyor. "O zaman bunu unutulmaz kılmak zorundayım."

İçimdeki kaslar, onun bu sözüyle sıkıştı. "Bu benim planım değildi," diyorum ona.

"Benim de, ama şimdi o düğmelerden başladığına göre, ağırdan almanı istiyorum. O muhteşem bedeninin her santimini, şimdiye kadar aldığım en tatlı hediye gibi açmanı izlemek istiyorum."

Ellerimi tutmayı bırakıyor ama ben dokunuşunu geri istiyorum. Başka bir yere. Başka bir yere.

Bir gece. Logan Brantley'le yaşayacağım tek şey buysa, ikimizle de çok daha uzun süre kalacağından emin olacağım.

Düğme düğme elbisemi çözüyorum, her biri serbest kaldıkça yanların daha da açılmasına izin veriyorum. Sade siyah iç çamaşırım bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürecek bir şey değil ama Logan üzerimdekilere bakmıyor bile. Bakışları yüzüme kilitlenmiş, sanki bir şey bekliyormuş gibi ve ben garip bir şekilde bundan memnunum. Her şeyi çözene kadar değil tek bir düğme ile bakışlarını aşağıya doğru kaydırıyor.

İniltisi duyduğum en tatmin edici sestir. "Yüce İsa, günah işlemek için yaratılmış bir vücudun var."

İri eli saçlarımın arasından kayarak boynuma dolanırken elbisemin ayaklarımın dibine düşmesine izin veriyorum.

"Bana ne kadar güveniyorsun Banner?" Sessiz ve alçak sesle söylediği bu sözler tüylerimi diken diken ediyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben sevdiği şeyi seven ve dizginleri eline almakta sorun yaşamayan bir adamım. Sen bana bu konuda sorun yaşayabilecek bir kadın gibi geliyorsun."

Bacaklarımın arasında sıcaklık alevleniyor.

"Çıplak olmadığım sürece bana ne yapacağımın söylenmesinden hoşlanmam," diye fısıldıyorum. Bunu söyleyen bir tişörtüm olduğuna da eminim.

"O zaman ikimize de istediğimizi vereceğim." Boynumdaki tutuşu sıkılaştırıyor ve ben beklentiyle kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Bu gece beni öldürebilir. Ama buna değecek. "Bana her şeyi ver."

Dudaklarını dudaklarıma indirmeden hemen önce gözleri tekrar parlıyor. Ellerim omuzlarına uzanıyor ve öpücük dizlerimi zayıflatırken ona tutunuyorum.

Güçlü bir kol kıcımların altından kayarak beni daha yukarı kaldırıyor ve vücuduna bastırıyor. Sert kaslar kıvrımlarımla buluştuğunda hiç esneme olmuyor ve daha iyi tutunmak için tutuşumu ayarlıyorum. Bacaklarım sanki ona tırmanacakmışım gibi kalçalarının iki yanına dolanıyor - ki bu planlarımdan çok da uzak değil.

Dili ağzımın içinde gezinirken öpüşmemiz uzun dakikalar boyunca devam ediyor. Sonunda geri çekilip dudaklarını çenemde gezdirmesi için ona bir santim verene kadar kendimi kaybediyorum. Logan beni daha yukarı kaldırarak sütyenimin arasından göğüs ucumu dilliyor ve dişleriyle çekiştiriyor.

Zevk şaftları meme uçlarımdan doğrudan klitorisime dalıyor ve sert karnına karşı nabız gibi atıyor. Dişleriyle, dudaklarıyla ve diliyle meme uçlarımda zevk dalgalarını serbest bırakırken, ona doğru eğilerek daha fazla baskı arıyorum.

Bir an için yavaşladığında, kelimeler için geçtiğine inandığım şeyi nefes alıyorum. "Durma. Lütfen. Çok yaklaştım."

Sütyenimi yukarı iterek beni ortaya çıkarıyor ve meme ucumu dişlerinin arasına almaya devam ediyor. Karnına karşı daha sert kıvraniyorum, içimde tamamen beklenmedik bir orgazm patlayana kadar bastırıyorum. İçimde yuvarlanmasına izin verirken gözlerim kapanıyor.

Hassiktir, bu az önce oldu mu?

Bölüm 13

Logan

Banner'a buraya onu becermeye gelmediğimi söylerken dürüsttüm, ama bu, özellikle de onun edepsiz sarhoş mesajlarından sonra bunu çok düşünmediğim anlamına gelmiyor.

O tapas restoranında kalmamızı sağlayabilir ve yemekten sonra eve güvenli bir şekilde gitmemi söyleyebilirdi ve ben de bunu ona karşı kullanmazdım.

Ama yapmadı.

Atari salonunda harika bir gece geçirdikten sonra beni yoluma da gönderebilirdi ve bu şekilde bırakabilirdi. Beynim onu tekrar görmek için New York'a geri dönmek için ne tür bir neden bulabileceğim konusunda fazla mesai yaparken Kentucky'ye eve giderdim.

Ama o yapmadı.

Dairesine girdiğimizde, hızı onun belirlemesine izin vermek dışında bir planım yoktu. İstediklinin bu olduğunu açıkça söyleyene kadar devreye girip kontrolü ele alacak değildim. Bir kadının birçok konuda karar vermesine izin verebilirim.

ama konu seks olduğunda, kontrolün bende olmasını isterim.

Çıplak olmadığı sürece ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmadığını söylediğinde,

Banner'la birbirimize beklediğimden daha iyi uyduğumuzu biliyordum. Ağzım memelerindeyken ve amı karnıma sürtünürken boşaldığı zaman, bundan daha fazla bir onaya ihtiyacım yoktu.

Sikim kaya gibi sert ve oyuna girmeye hazır.

Bir an için onu yere indirmeyi düşündüm ama kollarımdan kurtulmasına izin vermek istemedim. Bunun yerine, onu daha yükseğe kaldırıyorum, onu sabit tutmak için bir elimle kık yanağını kapatırken ortasını omzumun üzerine yerleştiriyorum.

Yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yöne doğru yürüyorum ve yastıklarla ve kabarık bir battaniyeyle kaplı kral boy bir yatak görüyorum. İlk işim dizlerimin üzerine çökmek ve o küçük tatlı amcığa defalarca boşalana kadar tapmak olacak. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, bu gece unutma şansı olmayacak, çünkü bu son olmayacak.

Onu yatağa yatırıp diz üstü seksi botlarını ve altındaki çorapları çıkardığımda Banner nefesini bırakıyor.

"Ne-ne yapıyorsun-" "Az önce kendini kurtardın."

Bu bir soru değil ama başını sallıyor.

"Ve ben seni tekrar boşaltmak istiyorum. Ve tekrar. Ağzıma boşaldığında tadının ne kadar tatlı olduğunu bilmek istiyorum."

Parmaklarımın arkasını külotunun ön kısmına sürttüğümde gözleri açılıyor. Yüzlerce dolara mal olmuş gibi görünmediklerine seviniyorum, çünkü onu daha hızlı çıkarmak için parçalamayacağıma söz vermiyorum.

Bacaklarını ayırarak omuzlarımı bacaklarının arasına yerleştiriyorum ve başparmağımı yarığını örten sıırıslıklam kumaşın üzerinde gezdiriyorum.

"Çok ıslaksın. Sadece meme uçların ağzımdayken boşaldığına inanamıyorum. Bu sefer daha sert boşalacaksın. Ve sikimi içine gömdüğümde daha da sert boşalacaksın. Anladın mı?"

Tekrar başını sallıyor.

"Güzel. Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Duruyorum ve ona bakıyorum. Viski rengi gözlerindeki açlık artıyor ve sikim karşılık veriyor. Külotunu yana doğru çekiyorum ve pürüzsüz teninden başka bir şey görmüyorum.

"Bu tatlı amcığa benim için ağda mı yaptın?" Banner'ın kaşları kalktığında ekliyorum, "Yoksa amın her zaman böyle mükemmel mi görünüyor?"

Bir parmağımı kenarında gezdiriyorum ve dokunuşuma karşı titriyor. Daha fazlasını istediğini biliyorum ama önce bir cevap istiyorum.

"Seni boşaltmamı mı istiyorsun?" diye soruyorum.

Banner konuşmayı unutmuş gibi görünüyor, çünkü üçüncü kez başını sallıyor.

"O zaman söyle bana."

Ağzını açmadan önce seksi dudağını ısıırıyor. "Her ihtimale karşı ağda yaptım." Cevabı nefes nefese geliyor.

"Ne olur ne olmaz planını sevdim."

Dudaklarımı indiriyorum ve onu yutuyorum-emiyorum, yalıyorum, alay ediyorum ve sonunda G noktasını bulup çığlık attırmadan önce içeri ve dışarı pompalamak için bir parmağımı içeri kaydırıyorum. Banner benimkine karşı kükrerken hiçbir şeyi geri tutmuyor ve orgazmıyla haykırıyor. Onun sınır tanımayan tepkileri beni tamamen bağımlısı yaptı.

Bir kadını böyle boşaltabildiğini bilmek kadar tatmin edici çok az şey vardır. Beni hatırlayacağından emin olmak istedim ama o bunu benim onu asla unutmamam için yapıyor.

Bacaklarının arasından sıyrıldığında, birisi dev bir sopaya benzeyen bir şeyle kapıya vuruyor.

"Ne oluyor be?"

Banner elini gözlerine kapatıyor ve yemin ederim nefesinin altından ona kadar saydığını duyuyorum.

Vurmaya devam ediyor.

"Bu olmamış gibi davran. Özellikle de vücudunu saklamam gerekiyorsa." Yatağı itiyor ve elbisesini kapıp tekrar giyiyor. kapıya doğru yürürken düğmeler.

Bu yorum üzerine dizlerimin üzerinden kalkıp yatak odasının kapısında duruyorum.

Banner kapıyı açıyor. Diğer tarafta kimin olduğunu göremiyorum ama bir göz atmak için hareket etmek yerine olduğum yerde kalıyorum.

"Bu şekilde devam etmen utanç verici. Binadaki herkes muhtemelen seni duyuyordur, seni şıfıntı."

Ses dairenin içine taşınıyor ve Gold Haven'daki Four Corners'ın aşağısında yaşayan ve rutin olarak çocuklara çimlerinden çıkmaları için bağırان Yaşlı Bayan Rochester'a benziyor.

"Bunu şimdi yapmasak olmaz mı? Ya da çoktan bitirmişiz gibi yapsak da hayatımın en iyi orgazmlarına geri dönebilsem Bayan Frances? Ödünç alabileceğiniz gürültü önleyici kulaklıklarım var, çünkü bu gece son kez çığlık atmayacağıma söz verebilirim."

"Utanç verici." Yaşlı kadın ofladı. "Anlaşılan Sofia'ya sana iletmesi için verdiğim tavsiyeyi dikkate almamışsın."

Banner kapı aralığına yaslanıyor ve ben de çok kısa boylu yaşlı bir kadının başının üzerindeki kabarık beyaz bukleleri bir anlığına yakalıyorum. Görüş alanının dışında kaldığımdan emin olmak için bir adım geri çekiliyorum. Kadının kusmakta olduğu zehirle birlikte, varlığımın yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramayacağından eminim.

"Bacaklarımı kapalı tutsaydım, o öldürücü O'yu alamazdım, bu yüzden tavsiyeni bir kenara bırakacağım ve yapabiliyorken çekip gideceğim. Senin yaşına geldiğimde, hala bu anılara sahip olacağım. Bu arada, büyük siyah siki nasıl buldun? Başa çıkılamayacak kadar büyük müydü?"

Banner'ın kendisiyle bu şekilde konuştuğu bu yaşlı kadının kim olduğunu merak ederek kahkahalarımı bastırıyorum. Bunun yeni bir tarz olmadığı açık.

Onlar için bir konuşma.

"Ait olduğu yerde, çöp fırınında. Böyle bir serseri olmakta ısrar edersen hiçbir erkeğin seninle evlenmesini sağlayamazsın, biliyorsun."

Banner başını yana eğiyor. "Ve hayattaki tek amacım bu olduğuna göre, gidip yastığıma ağlayacağım." Sesinden alaycılık damlıyor, ancak devam ettiğinde tonu dramatik bir şekilde değişiyor. "Şimdi müsaade ederseniz Bayan Frances, geri dönmem gereken çok önemli işlerim var. Ve gürültü önleyici kulaklıklar konusunda ciddiye dim, çünkü bu adamın bütün gece devam edebilir."

Yaşlı kadın bir şeyler daha tıslıyor ama Banner geri adım atıp kapıyı kapatıyor. Arkasını döndüğünde gülmemeye çalışıyordu.

"Komşu mu?" diye sordum.

"Evet. Bayan Myrna Frances. Bu onun önemsedğini gösterme şekli."

Bana doğru geri yürürken muhteşem bomba gibi kadını inceliyorum, kalçaları aletimi fermuarıma bastırarak kadar sallanıyor.

"Görünüşe göre ikinizin bir geçmişı var."

Banner başını sallar. "Ama şu anda kadim komşum hakkında konuşmak istemiyorum. Kaldığımız yerden devam etmekle daha çok ilgileniyorum."

"O zaman kıcını kaldır da buraya gel, kadın. Bakalım kendini tutamadığın için kapıya kaç kere vurmasını sağlayabileceğiz? çığlık atıyor."

Bölüm 14

Banner

Logan'a doğru yürürken Myrna Frances'e dair aklımda kalan tüm düşünceleri kovuyorum. İki adım ötede duruyorum ve düğmelerimi tekrar çözerek elbisemin birkaç santim açılmasına izin veriyorum.

"Tamamen kapalı."

"Altında ne olduğunu zaten gördün."

"Bu onu tekrar görmek istemediğim anlamına gelmiyor, hem de hemen şimdi." "Yani sence komşumun tavsiyesine uyup elbisemi

Bacaklar kapalı mı?"

Logan'ın gözlerinde bir kıvılcım yanar. "Sadece ben seni sikerken amının daha da sıkı olmasını istiyorsan."

Logan'ın ağzından çıkan bu müstehcen kelimeleri duymak benim felaketim oldu.

Bu iyi adamın yatak odasında baskın olduğunu görmekten daha seksi bir şey olamaz. Tüm vücudum tepki veriyor ve elbiseyi yerde bir malzeme birikintisi içinde bırakıyorum.

Onunla tanışmaktan korkmadığıma gerçekten memnunum. Gerçekten. Sevindim.

En son bir adam yatak odasında bana emir vermeye cesaret ettiğinde, bunu destekleyecek becerilere sahip değildi. Logan'ın sadece oral yeteneklerine dayanarak orgazm yaratabildiğini biliyorum ve umarım paketlediği o şişkinlikle de aynı derecede yeteneklidir.

Yanından geçmeye çalışıyorum ama elleri belimde kilitleniyor ve derin sesi kulağımda gümbürdüyor.

"Ellerimi o mükemmel kıkına sürebilmek için yatağa doğru eğilmeni istiyorum."

Ellerini bıraktığında içimi bir ürperti kaplıyor. "Bu doğru mu?" "Beni bekletme Banner. Kollarını uzat, avuç içlerin aşağı baksın.

Hareket ettirme."

Hayatımın başka hiçbir alanında emirlere uymak en iyi günümde bile bana doğal gelmiyor ama yatak odasında kontrolü sağlayabileceğinden emin olduğum bir adama bırakmanın bende yarattığı bir şey var.

"Tamam."

Kalan üç ayağımı yatağa kapatıp üzerine uzanıyorum, tasarımcımın beni ikna etmeye çalıştığı platformu değil de ekstra yüksek versiyonu seçtiğim için memnunum. Bu yükseklik tam olarak mükemmel. Avuçlarımı yorgana bastırıyorum ve bir sonraki hamleyi bekliyorum. Logan'ın avuç içi darbesi Kıçımın kürecikleri boyunca beklentim yükseliyor.

"Yüce Tanrım." Sanki bir tür dua ediyormuş gibi sessizce çıkıyor.

Kıçıma tapan bir adam mı? Bununla başa çıkabilirim.

İki parmağı bacaklarımın arasından kayarak amımın üzerinde geziniyor, ben de inlemekten ve onu geri itmekten kendimi alamıyorum. Bana verdiği tek parmak

daha önce beni hazırlamıştı, ama daha fazlasını istiyorum.

"Sırılsıklam bir am ve mükemmel bir göt." Başparmağı klitorisimin etrafında dönerek tüm sinir uçlarımı kontrolden çıkarıyor. "Bu saf bir baştan çıkarma. Tanrım, Banner. Benim için çok tatlısın."

Sözleri bacaklarımın arasında yeni bir nem dalgası yarattı. Daha fazlasını isteyerek dokunuşuna karşı kendimi geri itiyorum.

Logan'ın diğer eli de oyuna katılıyor ve her ikisi de tenimde geziniyor, benimle alay ediyor ama asla tam olarak düşündüğüm yere dokunmuyorlar. Tekrar bastırıyorum, bana istediğimi vermesi için onu zorlamaya çalışıyorum ama bir hava akımı ve sağ yanağımda bir *çatlak* hissetmeden önce her iki avuç içi de kalkıyor.

Sarsıldım, nefesimi içime çektim.

Bana şaplak attı.

Yarı şaka bir şekilde oluşturduğum cinsel yapılacaklar listem aklıma geliyor. *Sonunda bunu kontrol edebilirim!*

Eli az önce ısıttığı tenimi okşuyor ve tenime dokunmasına şimdiden bağımlı olmuş bir şekilde ona doğru eğiliyorum.

"Kıçında el izimi görmeye bayılıyorum."

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diyorum, sesim ancak fısıltı kadar çıkıyor. "Ama hoşuna gitti."

İri eli sonunda tekrar bacaklarımın arasına girerek kalçalarımın aşağı damlayan kayganlığı sürüklüyor.

"Benim için çok ıslaksın."

"Sanırım Kentucky'nin sihirli elleri yüzünden." Geri çekildiğinde, kaybettiğime hemen pişman oluyorum ve bunu ona söylemekte tereddüt etmiyorum. "Durmak yok. Eğlencenin sevişme kısmına geçiyoruz."

Logan vücuduma doğru eğiliyor, teni benimkine değişiyor. Konuşurken derin ve aksanlı sesi içimi ürpertiyor.

"Seni tekrar ılık atana kadar parmaklarım la becermek mi? Çünkü yapacağım Şey bu. Henüz sikime hazır değilsin. Bunun için yalvarana kadar sana bunu vermeyeceğim."

Başımı çevirip gözlerinin içine baktım. "Ben asla sik için yalvarmam."

Bacaklarımı birbirine sıkıştırırken kıkırdaması meme uçlarımı sertleŐtiriyor. "Sanırım bu senin için yeni bir deneyim olacak."

Karşı yanağıma bir darbe daha indirmeden önce bir eliyle kalçamı kavırıyor.

"Bu ne içindi?"

Bu sefer yanığı dudaklarıyla yatıŐtırıyor ve soruma cevap vermesi birkaç dakika sürüyor. "nk yapabilirim."

Bu cevap neredeyse spontane bir orgazma neden oluyor.

Eli tekrar bacaklarımın arasına kayıyor ve bir parmağı içeri giriyor, ben ona karşı geri çekilene kadar yavaşça içeri ve dışarı sürükleniyor. Daha fazlasına ihtiyaım var. Onun tamamına ihtiyaım var.

Logan tatlı zamanını alıyor, klitorisimle alay ediyor, sonra çaresizliğe doğru yuvarlanmadan önce beni iki parmağıyla beceriyor.

Dudaklarımdan tek bir kelime dökülüyor.

"Lütfen." Durdu. "Lütfen, ne?"

"Lütfen beni sik artık!" Talebim ihtiyaım kadar düzensiz.

Logan bir parmağını omurgamda gezdirip kıımın hemen üzerinde durduruyor. "*Lütfen* demiştin."

Geri adım atıyor ve ben bir fermuarın ve bir paketin yırtılma sesini duyuyorum.

"Bunu halledebileceğinden emin misin?"

Şaşırtıcı bir Şekilde, halledemedim. Logan'ın sikini avulayamadım bile çünkü bu n sevişme tamamen benimle ilgiliydi. Bunun en son ne zaman olduğunu hatırlamıyorum.

"Evet," diyorum ona, sorusuna cevabım gecikmeli ama dürüst. "Bana verdiğin her Şeyle başa çıkabilirim."

Logan'ın sikinin kt başı bacaklarımın arasından kayıyor ve aıklığımı dürtüyor. Ama içeri itmiyor. Hayır, daha fazla kayıyor ve sikinin başı klitorisimi okşarken dudaklarımdan zevk iniltileri kaçıyor.

Logan Brantley tam anlamıyla tanıdığım en büyük horoz alaycısı.

"Lütfen. Sadece . . . lütfen." Tekrar yalvardığımı fark edene kadar kelimeler ağzımdan çıkmıŐtı.

Bana tüm kurallarımı çiğnetiyor ve şu anda bundan pişmanlık duyacak gücü kendimde bulamıyorum.

Donup kalıyor. "Sikim için bu kadar açgözlü olmana bayılıyorum. Açgözlü ve muhtaç.

Mükemmel bir kombinasyon."

Bir kez daha sikinin başını girişime dayayarak şehvetli işkencesini yavaşlatıyor. "Mükemmel olacağından hiç şüphem yoktu, Banner." Tek bir hamleyle kendini içime gömüyor.

Sistemime verdiği şokla bir nefes çekiyorum. Kalın ve uzun siki, duraklayıp inlemeden önce her santimimi dolduruyor.

"Çok sıkı."

Logan hareket etmeye başlıyor, geri çekiliyor ve içimde sallanıyor, eli klitorisimi örtmek için kalçamın etrafında kayıyor ve beni kenara zorluyor. Kollarım titriyor ve derin, ölçülü vuruşlarla içime girerken dirseklerimin üzerine düşüyorum.

Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama sesi bastırmak için yüzümü yorgana gömüyorum. Eğer biri bizi bölecek olursa, cinayet işleyebilirim.

Orgazmım içimi parçalıyor ve klitorisimdeki sürekli baskı ile zevk dalgaları durmuyor. Logan beni unutana kadar sikmeye devam ederken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Dirseklerim kırılıyor ve ön kollarımın üzerine yığılıyorum. Çekildiğinde, protesto etmek için ağzımı açıyorum, ama kelimeleri oluşturamadan beni sırt üstü çeviriyor.

"Seninle işim bitmedi. Yaklaşmadım bile."

Beni kaldırıyor ve sert vücudundan aşağı kaydırıyor. Ellerim sikinin etrafını sarıyor ve tekrar içime sokuyor.

Siktir. Beni.

İki eliyle kıcımı kavrayan Logan beni kaldırıp indiriyor, her darbede içime güç veriyor.

Klitorisimdeki baskı, zevk dalgasını dalga dalga serbest bırakıyor. Benim Ben başka bir sarsıcı orgazmıla çığlık atarken tırnaklarım omuzlarına saplanıyor. Birkaç dakika sonra Logan başını arkaya atıyor ve kendi orgazmını kükrüyor.

Beni dikkatlice yatağa geri indirdiğinde, ölene kadar becerildiğimden oldukça eminim. O çekilip uzaklaşırken göz kapaklarım titriyor ama hareket etmiyorum.

Bir daha asla hareket etmek istemiyorum.

Bacaklarımın arasından ılık bir sıcaklık süzülüyor ve gözlerimi açıyorum. Logan elindeki bezle beni temizliyor.

O da çok tatlı, sanırım bayılmadan hemen önce.

* * *

Kapıyı çalan biri beni uyandırıyor ama tek yapmak istediğim başıma bir yastık geçirip tekrar uyumak.

Yanımdaki adamdan ısı yayılıyor. Logan'ın karanlık kafası başka tarafa dönük ve çarpmanın onu uyandırmadığına şükrediyorum. Bu nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir sabahın ertesi.

Dün gece inanılmazdı. Dürüst olmak gerekirse, inanılmazın da ötesindeydi. Yine de şimdi ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Her şeyi berbat ettim. Tamamen batırdım.

Tanıdığım en iyi, en samimi adamla bir gece geçirdim ve harika bir seks yaptım ve şimdi bitti.

Neyim var benim böyle?

Kapı yine çalıyor.

Bayan Frances'in ertesi gün dersini dinlemeye de ihtiyacım yok. Ama iyi tarafı ne? Eğer kapımın dışındaysa, en azından geceyi atlattı ve ben de çılgınlıklarımla kalp krizine neden olmadım.

Sırada telefonum var ve bunu kesinlikle görmezden gelmiyorum. *Altın Kızlar'ın* tema şarkısı ve bu zil sesi sadece bir kişiye ait: en iyi arkadaşım Greer.

Yataktan yuvarlanıyorum, komodinden telefonumu alıyorum ve parmak uçlarımda odadan çıkmadan önce gördüğüm ilk gömleği giyiyorum. Kapıyı gıcırdatmayacak kadar kapattım ve cevap vermeden önce Logan'ın beyaz tişörtünü giydim.

"Neler oluyor, G?"

Onunla son konuştuğumdan beri olan her şeyi ağızımdan kaçırmak istiyorum ama onun uğraştığı şeyin çok daha önemli olduğunu biliyorum. Ayrıca, yatağımın direğindeki çentiklere Logan Brantley'i de eklediğimi ona nasıl söylerim? *Tanrım, berbatım.*

Bundan sonra ne olacağı hakkında cevaplar isteyecek ve bende hiç yok. Yok. Tek sahip olduğum anılarla dolu bir gece ve şimdi ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Özür dilerim. Uyandırdım mı seni?"

"Um, evet. Önemli değil. Neler oluyor?" Logan'ı uyandırmamak için sesimi alçaltmaya çalışarak alçak sesle söylüyorum.

"Kapının önündeyim," diyor Greer ve bakışlarım kapıya yöneliyor. "Oh. Kahretsın. Tamam. Bekle."

Kapıya koşuyorum, zinciri çözüyorum ve sürgüleri fırlatıyorum, sonra da dışarı bakacak kadar açıyorum.

Gömleğim olmadığı belli olan kıyafetimle bana bir kez bakıyor ve kaşları havaya kalkıyor. "Rahatsız mı ediyorum?"

Ses tonu yargılayıcı değil ama ben yaptığım şey yüzünden kendimi dövmekle meşgulken bunun bir önemi yok.

Başımı sallıyorum ama kapıyı olduğu yerde tutuyorum. Greer'e dairemde kimin olduğunu söylersem ayrıntıları isteyecek ve ben de ona diğer tüm erkekler gibi davrandığımı itiraf etmek istemiyorum, ki bu kendime verdiğim sözün tam tersi. Şu anda en iyi arkadaşımın tavsiyesine ne kadar ihtiyacım olsa da, bu kendi başıma halletmem gereken bir şey.

"Hayır, tabii ki değil. Sen asla bir kesinti değilsin. Ne var ne yok?"

Arkamdan, Logan'ın yatak odasından adımı söylediğini duyabiliyorum. Oturma odasına girerken sesi daha da yükseliyor ve kapıyı sıkıca kavıyorum. *Lütfen buraya gelme.*

Kapıyı bir santim kadar kaydırıp kapatıyorum, rahat bir poz veriyorum ve konuşmayı tekrar Greer'a çeviriyorum. "Neler oluyor? İşsiz bir cumartesi sabahı için çok şık giyinmişsin. Ne zaman döndün? Ölüm nedenini söylediler mi? Neler oluyor?"

Bacağım kendiliğinden zıplıyor, çünkü aramızdaki boşluktan fırlayıp arkadaşıma sarılmak ve normalde yaptığım gibi içimi dökmek istiyorum, ama artık kendi lanet sorunlarımı çözme vaktim geldi. En azından ben onun gibi cenaze işleriyle uğraşmıyorum.

Bacağımı kıpırdamaması için zorluyorum ama Greer deli gibi davranıyormuşum gibi bana bakıyor. Şansıma, delilik aslında benim normalim.

"Dün. Henüz otopsi yapılmadı. Sadece öğle yemeği için hazır olup olmadığını görmek istedim. Ama yarın ya da ne zaman olursa yapabiliriz."

Önerisini başımla onayladım. Belki yarın her şeyi çözmüş olurum. *Ve yarın Logan gitmiş olacak, çünkü beni benim için seven tek adamla bir gece geçirdim. İyi iş, Banner.*

Bu düşünce içime bir yumruk gibi çarptı. Greer'e cevap verecek kadar kendimi toparladım.

"Yarın iyi. Tüm detayları istiyorum. Beni arar mısın?"

Arkamda Logan'ın sesini tekrar duyuyorum ve panikle gülümseyerek en iyi arkadaşımın üzerine kapıyı kapatıyorum.

Şimdi yaptığım şeyle yüzleşmek zorundayım. En azından yaptığım adamla. Artık resmileşti. Hayatta berbatım.

Bölüm 15

Logan

Banner'ın kapıyı kapatışını ve sırtını kapıya yaslamak için arkasını dönüşünü izliyorum. "Greer'in burada olduğumu bilmesini istememenin bir nedeni var mıydı?"

Bakışları benimkilere kaydı. "Bilmesine gerek yok."

"Nedenmiş o?" Neden sorduğumdan emin değilim, çünkü bir yanım zaten duvardaki yazıyı görebiliyor.

"Ben sadece ... Onun düşünmesini istemedim."

On yedi yaşımdayken Tessi Lee'nin babası hışımla yatak odasına girdiğinde bir dolaba saklanmamla ilgili anılar hızla geri geldi ve beni fena çarptı. Eskiden bir kızın açıkta birlikte olmak isteyeceği türden bir adam değildim ve görünüşe göre o olayın üzerinden bir düzineden fazla yıl geçmesine rağmen Banner Regent beni, Gold Haven'daki kızların ben hızlı bir şekilde hiçbir yere gitmeyen bir gençken gördükleri gibi görüyor.

Boktan bir nedenden ötürü, bunu itiraf ettiğini duymak istiyorum. "Ne düşünmesini istemedin?"

Banner omuz silkiyor. "Greer'la tanıştın. Her şeyi kafasında çözmeyi sever ve seni burada görseydi soruları olurdu ve benim cevaplarım yok. Kuşkusuz bunu büyük bir mesele haline getirecektir ama buna gerek yok."

Bunun bir fark yaratacağını düşünerek kendimi kandırdığımı biliyorum ama yine de ona ne düşündüğümü söylüyorum. "Seni bilmem ama dün gece benim için oldukça büyük bir olaydı."

Bakışları yere düşüyor. "Ama bu bugün hiçbir şeyin değişeceği anlamına gelmiyor. Tamamen farklı hayatlarımız var." Sanki yüzüme söyleyecek cesareti bulmuş gibi, Banner sonunda gözlerimle buluşuyor. "Yine de hâlâ arkadaş olabiliriz, değil mi?"

Sözleri beklediğimden daha güçlü bir şekilde yüzüme çarptı. Topuklarımın üzerinde döndüm ve yatak odasına yöneldim. Kot pantolonumu kaptığım gibi üzerime geçiriyor, komodinin üzerinden cüzdanımı ve telefonumu alıyorum. Banner kapı aralığından beni izliyor.

"Arkadaş mıyız?" Ses tonum sertleşerek söylüyorum. "Arkadaşlarına böyle mi davranıyorsun?"

Sadece bir gece için iyi olduğuma neden şaşırıyım ki?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, lanet gömleğimin üzerinde.

"Demek istediğim bu değil-"

"O zaman ne demek istiyorsun Banner? Bunu aptal cahile yavaşça, küçük kelimelerle açıklamaya ne dersin?"

"Ben burada, sen BFE'de yaşarken arkadaştan başka ne olabiliriz ki?"

Onun duruşuna uymak için kollarımı kavuşturuyorum. "Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz." "Özür dilerim."

"Bunun sıradan bir takılma olmadığını anlamak için gözlerini beş saniye bile açamayacağına karar verdiğin için özür dileme. Ama sanırım bu yüzden Greer'in bilmesini istemedin. O cahille yattığını açıklamak istemedin. O zaman senin hakkında ne düşünürdü?"

Banner ellerini indiriyor ama yumruk haline getirmiş. "Sözlerimi çarpıtıyorsun. Öyle demek istemedim-"

"Ne demek istediğin hakkında en ufak bir fikrin olmadığına eminim. Bana gömleğimi verirsen, yolundan çekilirim. BFE'ye dönmek için uzun bir yolum var."

Tişörtüne ve tekrar bana bakıyor. "Belki-"

Tanrı şahidim olsun, daha fazlasını duymak istemiyorum. Gururum zaten yeterince dayak yedi. Gömleği siktir et.

"Boş ver. Sende kalsın."

Yüzü düştü. "Özür dilerim, Logan. İsteyerek yapmadım-"

"Kendine sakla. Burada işim bitti."

Ama çoktan başının üzerinden çıkarıp bana fırlatmaya başlamıştı bile.

"Al işte."

Kendimi onun çıplak bedenine bakmamaya zorlarken sesi son kelimeye titriyor. Benim gibi aptal bir cahil, ona bir geceliğine sahip olduğum için mutlu olmalıydı. Ama komik olan şu ki, daha fazlasını istemiştim ve şimdi bu beni sadece kızdırıyor.

"İyi bir hayatın olsun Banner. Her ne bok yapıyorsan sana iyi şanslar."

Gömleğim elimde, kapıya doğru yürüyorum ve arkama bakmıyorum.

Bölüm 16

Banner

Karma tam bir sürtük.

Bu haftanın harika geçmesi gerekiyordu. Test aşamasını tamamlayan prototipleri onaylıyor ve ilk üretim çalışmamı planlamaya hazırlanıyor olmam gerekiyordu.

Ancak modellerden birinde küçük bir arıza vardı, bu nedenle bazı hızlı düzeltmelerden sonra fabrikanın bir yedek göndermesi gerekiyordu. Onun yerine iki düzine gönderdiler. Ofisime. Kutular kübümün etrafına yığılmıştı ve göt küpü komşum bir tanesini açmaya karar verdiğinde kaos başladı.

Şimdi bir yığın kutunun üzerinde kaldırımda oturmuş, aptalca bir ay ışığı yok politikası yüzünden artık bir işim olmadığı için daha uzun süre karşılayamayacağım bir araba ve şoför bekliyorum.

Bana sorarsanız, bu çok saçma bir politika. Kısacası, benim Şirket tarafından önceden yazılı olarak onaylanmayan herhangi bir başka istihdam veya iş menfaatine sahip olmak. Çalışan el kitabını baştan sona okumadığım için farkında değildim. Ancak okuduğuma ve içindeki her şeyi kabul ettiğime dair bir beyan imzalamıştım.

Açıklamalarım ve mazeretlerim İK'yı ya da patronumu etkilemedi. Aslında, muhtemelen işime derhal son verilmesi kararına yardımcı oldular.

Tekrar etmekte fayda var, tekrar söyleyeceğim. Karma bir sürtüktür.

Logan Brantley'in dairemnden çıkıp gitmesinin ve beni ayakkabısının üzerinde bok gibi hissettirmesinin üzerinden tam dört gün geçti. Benim hatam olduğunu biliyorum ve suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

Belki de bu işi bu kadar berbat etmeseydim, bütün haftayı o Podunk kasabasındaki her kadının onun evine geldiğini hayal ederek geçirmeyecektim. *şasilerinde bazı işler* yaptırmak için garaja gittim.

Muhtemelen otomatik adres doldurma seçeneğini kullanmamı ve fabrika için sevkiyat yeri olarak ofisimi seçmemi sağlayan şey buydu.

Yağmur üzerime yağarken, iyi bir yan bulmaya çalışıyorum. Beni yiyip bitiren iş yerine gerçekten yapmak istediğim işe ayıracak çok daha fazla zamanım var.

Neredeyse tüm paramı işime yatırdım ama bankada, mali durumumu ve ilk üretim piyasaya çıkana kadar hayatımı nasıl idame ettireceğimi çözerken beni kısa bir süre idare edecek kadar param kaldı. Güven fonum her yıl sadece belirli bir miktar çekmeme izin veriyor ve başlangıç masraflarım için bu limite iki ay önce ulaştım.

Arabam yanaştığında belli bir rahatlama hissettim. Belki de kovulmak başıma gelen en iyi şey olacak. Ya da evden atılacağım, karton bir kutuda yaşamaya başlayacağım ve çöplükten yemek yiyeceğim. *Hayır. Kesinlikle hayır. Kesinlikle olmaz.*

Kapıcının kutuları içeri getirmesini ayarlıyordum ki Frau Frances, tasması üzerinde dönen Jordana ve yanında bakıcılarından biri olan Irene ile lobiye girdi.

Tabii ki ilk gördüğü şey, masamdan temizlediğim ıvır zıvırdan oluşan dosya kutumla ben oluyorum.

"Sakın bana kovulduğunu söyleme."

Sesi tüm lobiye yayılıyor ve gündüz kapıcısı Jude diğer kutularla dolu bir el arabasını daireme teslim etmek üzere servis asansörüne doğru iterken birkaç kafa bana doğru dönüyor. Neden bunu da ona vermedim?

Yüzsüzlük etmeye çalışıyorum. "Neden kovulduğumu düşündün ki? İstifa edebilirdim."

Açıkçası bugün Myrna ile kavga edecek havada değilim ve asansörde bize başka bir sakin katılınca rahatladım. Belki bir izleyici onun sert tavrını yumuşatır.

"Dernekten istifa edecek kadar aptal değilsin.

Yönetmelikler ve kira kontratınız, bu binada ikamet edebilmeniz için bir işte çalışıyor olmanızı ya da her ay başka yollardan düzenli ve önemli miktarda gelir elde ettiğinizi kanıtlayabilmenizi veya önemli bir asgari banka bakiyesine sahip olmanızı gerektiriyor."

Sözleri beni bir metro treni gibi çarptı. "Pardon?" "Kira kontratınızı okumadınız mı?"

Tabii ki yapmadım ama bunu ona söyleyemem. "Bu yasal olamaz."

"Eğer yazılı olarak kabul ettiyseniz yasaldır. Dot-com balonundan sonra bu değişikliği yaptığımızda dernek yönetim kurulundaydım. Çok sayıda sakin işini ve birikimini kaybediyordu ve biz onları geleneksel yollarla tahliye etmeyi beklerken burada yer kaplamalarını istemedik. Eğer

taşındığınızda dairenizi satın alsaydınız, sorun yaşamazdınız."

Jordana arka ayakları üzerinde doğrulup kalçama pati atıyor. Onu okşamak için eğildim ama kalbim buna el vermedi.

Bu doğru olamaz. *Peki en başta neden satın almadım?* Doğru ya, çünkü ipotek ettirmenin kötü bir fikir olduğunu düşünmüştüm.

"Başka yollardan elde edilen düzenli ve önemli gelir ne anlama geliyor?" Ona sordum.

"Bu emekli maaşı ve benzeri gelirlerle yaşayan kiracılar için. Her ay depozito aldığınızı kanıtlamak zorundasınız."

Vakfımdan aylık depozito için bütçe ayırmış olsaydım bu sorun olmazdı ama şu anda böyle bir şey söz konusu değil ve banka bakiyem de kimseyi etkilemeyecek.

"Eminim bunun için bir tür ek süre vardır. Kovulduğum için taşınmam gerektiğini yarın bana bildirecek değiller ya."

Asansör on birinci katta duruyor ve diğer kadın yolcu inmeden önce hem Bayan Frances'e hem de bana yan gözle bakıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, Bayan Frances bana iki namluyu birden doğrultarak karşılık vermedi. "O zaman dernek tüzüğünü ve kira sözleşmenizi okusanız iyi olur, çünkü ek süreyi hatırlamıyorum. Dernek yönetimi her zaman acımasız olmuştur ve bu binadaki daireler çok rağbet görüyor. Kaç kişinin benim dairemi alabilmek için ölmemi beklediğini biliyor musunuz? Her gün yataktan kalkıp o korkunç yoga hareketlerini yapmamın tek nedeni bu; böylece sonsuza kadar yaşayıp hepsinin canına okuyabilirim."

Söylediği her kelimeye inanıyorum.

Soluk mavi gözlerine bakarak, "Lütfen, sadece ... derneğe bir şey söyleme. Hayatımı kazanmak için bir yolum var. Her şeyin bir araya gelmesi için sadece birkaç aya ihtiyacım var."

Bakışlarını üzerime dikeyiyor. "Telekız olacaksın, değil mi? Bedava verdiğin şey için para alman gerekmiyor."

Nefesim kesildi. "Pardon?"

"Sadece diyorum ki, eğer hayatını bu şekilde kazanacaksan, bunun için sessiz kalmayacağım."

Asansör bizim katta yavaşlıyor ve kapılar açılırken cevap veriyorum. "Hayır, hayır.

Hayır, telekız olmayacağım."

Homurdanıyor ve elinde bastonuyla koridorda ilerliyor. "Sanırım bunu göreceğiz."

Ben daha karşı koyamadan Bayan Frances, Irene omzunun üzerinden bana sempatik bakışlar atarken ve Jordana kapıda viyaktarken dairesinin yolunu yarılarmıştı bile.

Boku yedim.

Bölüm 17

Logan

Bir kalem bulmak için alet çantamın üst kısmına uzanıyorum ve ellerim satene değdiğinde, zihinsel olarak kendi kıcıımı tekmeliyorum. Bir çift külot çalıp alet çantasında saklayan bir adamda ciddi bir sorun vardır. Ve muhtemelen onlara dokunmak için duran herif için de cehennemde özel bir yer vardır. İş gününün ortasında.

Onları bir kenara iterek bir kalem alıyorum ve restore etmeyi kabul ettiğim arabanın şasi numarasını yazıyorum. Bu arabada beni rahatsız eden bir şey var, sadece Lonnie Benson'ın 69 model bir Camaro alacak parayı nereden bulduğunu bilmemem değil. Karavanında meth pişiriyor olmalı çünkü piyango kazansaydı duyardım.

Benim işim spekülasyon yapmak değil ve bana en az beş bin dolar kâr getirmeyi vaat eden basit bir restorasyon geri çevirebileceğim bir şey değil, bu yüzden

İşi. Ama önce arabanın çalıntı olmadığından emin olmak için şasi numarasını araştıracağım. Bu, bulaşmak isteyeceğim son şey.

Kalemimin ucu kırıldığında, alet çantamın üst kısmına uzanıyorum ve her gün atacağıma yemin ettiğim külotumun kumaşını bir kez daha hissediyorum. Yine de buradayım, on iki saatlik bir günün ardından yalnızım ve onlar çöp kutumun dibinde değil.

Neden onları atmadım? Daha iyi bir soru, en başta onları neden aldığımdır. Banner Regent ile ilgili bir şey beni fena halde mahvetti.

Onu düşünmeyi bırakmak için aklıma gelen her şeyi denedim... hatırlatıcıdan kurtulmak dışında.

Külotu bir çift eldivenin altına sokarken ön kapının zili çalıyor. Lonnie gittikten sonra kapıyı kilitlemem gerekirdi ama arabayı kontrol etmekle meşguldüm.

Arkamı döndüğümde Emmy Harris'in garaja doğru ilerlediğini gördüm, elinde gerçek bir piknik sepeti vardı.

"Yemin ederim, bu günlerden birinde hava kararmadan işten çıkman gerekecek."

Kıvrımlı vücudu dar bir kot pantolonun içine girmiş ve pahalı deri kovboy çizmelerinin içine sokulmuş. Restorana giderken giyeceği türden botlar da değil, çünkü fazla süslü görünüyorlar. Kıyafetinde, *sadece bu civardaydım* diyebileceğim hiçbir şey yok.

Bu kasabada av peşindeki bir kadını tanımak zor değil. Görünüşe göre Emmy benim ona gelmemi beklemekten bıkmış.

"Neyiniz var Bayan Harris?"

Gülümsüyor. "Çok heyecan verici bir şey yok. Sadece biraz tavuk ve köfte, bir de elmalı turta. Restoran için yeni bir tarif deniyordum ve bana fikrinizi verebileceğinizi düşündüm. Tavuk ve köfte konusunda güçlü bir damak tadın olduğunu biliyorum."

Alet çantamın üstündeki külotu düşünüyorum ve *neden olmasın* diye karar veriyorum. Bir kadının size yemek getirmesi, varlığını en iyi arkadaşından saklamasından daha iyi hissettiriyor.

"Beni düşünmen çok nazik bir davranış."

Gülümsemesi daha da tatlı bir hal alıyor. "Seni her zaman düşündüğümü biliyorsun Logan. Tüm bunların ortasında yemek yemek yerine bekleme odasında yemeye ne dersin?" Elini sallayarak dükkânı işaret ediyor.

"Seni takip edeceğim."

İşte bu şekilde Emmy Harris'le dükkânımın bekleme salonunda kâğıt tabaklarda yemek yerken, Four Corners'tan geçen herkes bizi gün gibi görüyordu. *En azından o benimle birlikte görünmek istiyor, sadece iddiasını ortaya koymak için bile olsa.*

Elmalı turtayı bitirdiğimizde -ki bana mavi kurdele kazanan bir ilçe fuarı olduğunu hatırlatıyor- kağıt tabağını bir kenara koyuyor ve bacak bacak üstüne atıyor.

"Normalde bu kadar cüretkâr olmaya cesaret edemezdim ama sormak zorundayım... Ne zaman bana çıkma teklif edeceksin Logan?"

Julianne başka bir kadınla mesajlaştığımı ağzından kaçırdı ve Emmy'nin normalden daha ileri gitmesine neden olan da bu mu diye düşünmeden edemiyorum. Yine de Julianne ve Emmy kedi ve su kadar iyi anlaşıyorlar.

Cevap vermek için kendime biraz zaman kazandırmak amacıyla ağzıma bir lokma atıyorum. *Neden onu oyalyorum ki?* İyi bir kadın, harika bir aşçı ve bariz bir şekilde maaş çekini alacak adam arıyor havası vermiyor.

Donu alet çantamda olan kadın gerçek bir olasılık değil.

Onları atıyorum.

"Bu hafta sonu kulağa nasıl geliyor?"

Emmy'nin gülümsemesi muzaffer bir şekilde parlıyor ve ben bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Bölüm 18

Banner

Dört gün. Dernekten gelen tebligatın posta kutumda belirmesi bu kadar uzun sürüyor.

Bayan Frances'in bunu neden yaptığını merak ederek gazeteye göz gezdirdim. Ben yapmadım.

Beni ispiyonlayıp evden attıracak kadar benden nefret ettiğini düşünüyorum. İhtarnameye göre, beş iş günü içinde kazançlı bir işte çalıştığıma dair kanıt göstermem gerekiyor.

Bir işte çalışmam, başka bir şekilde düzenli bir gelirim veya banka bakiyemin kabarık olması - bu tamamen derneğin takdirine bağlı olarak değerlendirilecektir - yoksa kira kontratım geçersiz sayılacaktır.

Greer'in geçirdiği birkaç çılgın haftadan sonra, ki buna şirketteki avukatlık işinden ayrılmak da dahil, yapmak istediğim son şey onu bu karmaşayla rahatsız etmek. Zaten Logan'ın tüm eşyalarını teslim ettiğimde beni sürükleyerek çıkardı. Kovulduğuma dair haberleri duydum, yani saklayacak bir şeyim kalmadı. Bu noktada başka bir avukatı karşılayabilecek durumda değilim ve bir de ondan yardım istemezsem beni öldüreceği gerçeği var.

İhtarnamenin fotoğrafını çekip beş dakika içinde e-postasını kontrol etmesi için bir notla birlikte ona mesaj atıyorum. Kira kontratının bir kopyasını ona gönderiyorum, sonra güvenilir votka şişemle oturup bekliyorum.

On dakika sonra telefonum çaldı ve hemen kaptım. "Bu yasal olamaz!"

"Bunu söylemekten gerçekten nefret ediyorum ama kira kontratınızı imzalarken bu saçma ve acımasız kuralı kabul ettiniz. Bu kuralları gerçekten okudun mu?"

Eski hukuk kartalım kötü haberi verirken içimdeki küçük umut ışığı sönüyor.

"Hayır. Kesinlikle okumadım. Tıpkı kovulmama neden olan İK el kitabındaki ay ışığı yakmama politikasını okumadığım gibi."

"Çok üzgünüm, B. Onlara gösterebileceğin başka bir gelir kaynağın var mı? Hesabınıza her ay en az dört milyon dolar yatırılıyor. Kiranızı herhangi bir yerden katlayabilir misiniz? Peki ya vakıf fonunuz? Yedimeine aylık ödemeler yaptırabilir misiniz?"

Başımı tezgaha doğru eğiyorum ve alnımı tezgaha vuruyorum. "Hayır, yapamam. Bu yılki limitim doldu."

Greer cevap vermeden önce hattın diğer ucunda bir an sessizlik oluyor. "Tamam, düşünelim. Bir düşünelim."

Merak ettiğini bildiğim halde parayı nasıl harcadığımı sorgulamamasını seviyorum. Ona yeni girişimimden bahsetmedim.

Çünkü bir başka büyük fikrimin daha suya düşüp yanmayacağından emin olana kadar ağzımdan kaçırmak istemedim. Ayrıca, elinden geldiğince yardım etmeyi teklif edeceğini biliyorum ve bu sefer kanıtlayacak bir şeyim varmış gibi hissediyorum. Kendi erdemlerime dayanarak başarılı ya da başarısız olabilirmişim gibi. *Lanet olsun, büyüyor olabilirim.*

"Ailenin seni yüzdürmesini sağlayabilir misin?"

Aslında onun önerisine gülüyorum. "Hayatta olmaz. Nasıl olduklarını bilirsin."

Greer iç çekti. "Yardım etmeme izin verecek misin? Param olduğunu biliyorsun." "Seni çok seviyorum ama senin paranı almamın imkanı yok."

Para. Belki . . . Gidip ailemle konuşurum. Umutsuz zamanlar için son bir çaba. Bu daireyi kaybedersem ve hiçbir gelirim olmazsa nerede yaşayacağım?"

"Eğer yardım etmeme izin verirsen-" Greer söze başladı ama ben onun sözünü kestim. "Önce bunu kendim çözmeye çalışayım."

"Tamam, ama her zaman benim evimde kalabilirsin. Bunu benim için yaparsın."

Haklı ama ben sadaka kabul etmiyorum, en azından kan bağımlı olmayan birinden. "Sanırım kendi başımın çaresine bakmayı öğrenmemin zamanı geldi. Merak etme; bir yolunu bulacağım."

"Tabii ki çözeceksin. Sen lanet olası Banner Regent'sın."

En iyi arkadaşımın özgüvenine gülümsüyorum ve umarım bunu hak ettiğimi kanıtlayabilirim. "Ya kadın olacağım ya da bu şehirden defolup gideceğim, sanırım."

Greer uzun bir süre daha sessiz kalır. "Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin. Yapacağımı biliyorsun."

"Sonra konuşuruz, bebeğim."

Hoşça kal diyor ve telefonu kapatıyoruz.

Dairemin ortasında duruyorum ve yavaş bir daire çiziyorum.

"Onlar sadece duvar." Boğazımda yükselen yumruyu geri yutuyorum. "Bunu çözebilirim."

Başka seçeneğim yok gibi.

Ailemle yüzleşmek için ihtiyaç duyacağım zırhı giymek üzere yatak odama yöneliyorum.

Tanrı yardımcım olsun.

* * *

Jansen ve Jane Regent, ben kendimi bildim bileli sahip oldukları evde yaşıyorlar.

Ben büyürken, Manhattan ve

Hâlâ 70'lerden kalma yeşil tüylü halılara ve hayal edebileceğiniz en çirkin avokado yeşili beyaz eşyalara sahip olan üç dönümlük mülk.

Yenilemek için paraları yok değil, ama annemle babam evden sadece yirmi metre uzakta inşa ettikleri son teknoloji laboratuvarlarına kapanmak varken böyle bir projeyle uğraşmaya asla zaman ayırmazlar. Aslında laboratuvarın ve içindekilerin, evin ve arsanın üç katı değerinde olduğundan eminim.

Über dahi ailem tam olarak ne iş yapıyor? Biyoteknoloji ve savunma müteahhitliği firmaları için serbest araştırma ve geliştirme, o kadar gizli ki kızlarına bile bundan bahsedemiyorlar. Konuşabilselerdi de konuşmazlardı.

Annem onuncu sınıfta AP Kimya dersinden aldığım C notu için beni hala affetmiş değil (not ortalamamı ve MIT'ye girme şansımı mahvetmek için bilerek yaptığımı da eklemeliyim). Sanırım o gün, onların izinden gitmemden resmen vazgeçtiği gündü. Annem laboratuvarları için süper özel farelere bir milyon dolar verirken gözünü kırpmıyor ama

Bu miktarın çok az bir kısmıyla beni kurtarmayı teklif etme şansı yok denecek kadar az. Yine de, küreksiz boka battığımı düşünürsek, gururumu feda edip bir şansımı deneyeceğim.

Evin kapısını çaldığımda, ailemin her işe koşan adamı Albright kapıyı açıyor.

"Bayan Banner, sizi burada görmek bir sürpriz."

Sürpriz olduğuna eminim, çünkü genellikle sadece bir ya da iki federal tatil için gelirim ve genellikle olabildiğince çabuk giderim.

Albright'a çabucak sarılıyorum ve içeri giriyorum. "Ailem müsait mi?"

Gülümsüyor. "Laboratuvardalar. Sizinle konuşmak için ara verip veremeyeceklerini kontrol edebilirim."

Her ne kadar fikrimi değiştirip ona zahmet etmemesini ve arkamı dönüp gidebileceğimi söylemek istesem de, yardım etme şansları varsa buraya gelmek için harcadığım Uber ücretini boşa harcayamayacağıma karar veriyorum.

"Bu harika olur."

Albright mutfağa girip kayboluyor, şüphesiz arka kapıdan çıkıp ailemi bulacak. Beş dakika sonra tekrar ortaya ıktı. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlamamı ister misin? Ara vermeleri otuz ya da kırk beş dakika kadar sürecek."

Bunun hızlı bir süreç olmayacağını tahmin etmeliydim.

"Bir içki harika olur."

Albright'ın gülümsemesi gerginleşti. "Annenle baban artık içki içmiyor, yani bu ev artık kuru."

Vay be. Bu bir ilk.

Bir an için yaşlı adamı inceledim. "Bahse girerim ev tamamen kuru değildir."

Albright son on yıldır bu binada yaşıyor ve buraya ilk taşındığında bir keresinde içki koleksiyonunu yağmalamıştım. Çok abuk akıllandı ve hepsini kilitledi. Neden beni aileme ispiyonlamadı, hiçbir fikrim yok.

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Sana bir viski getirebilirim." "Size sonsuza dek borçlu kalacağım. Bu konuşmayı yapacağıma emin değilim. içki olmadan da idare edebilir."

Başını salladı ve uşağın odasına doğru gözden kayboldu. Döndüğünde elinde küçük bir bardak sek viski vardı. Yanılmıyorsam  parmak.

Albright ağırbaşlı bir ifadeyle bana uzattı. "Bu aramızda kalacak."

Bardağı kabul ediyorum ve sanki bu öğleden sonra hayatta kalmanın anahtarımış gibi iki elimle kavrıyorum, ki öyle de olabilir.

"Sylemeyeceğimi biliyorsun." Yudumluyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Viski hiçbir zaman favorim olmadı. "Lafı açılmışken, neden benimkine hiç söylemedin?"

On yedi yaşındayken senin içkini çaldığım ebeveynler mi? Muhtemelen beni hemen yatılı okula gönderirlerdi."

Hemen cevap vermiyor. "Belki de onlara seninle ilgili bir hata bulmaları için başka bir neden vermen gerektiğini düşünmediğim içindir."

Sözleri acı veriyor ama gerçekler bunlar.

"Sebepler bulmak için asla yardıma ihtiyaçları olmadı." Viskinin geri kalanını üç küçük yudumda içiyorum. "Ama en güzel çocukluk anılarımdan bu kadar bahsetmek yeter.

Bugünlerde nasılsın? Hiç emekli olacak mısın?"

"Oldukça kabul edilebilir durumdayım. Sağlığım iyi ve ailenin isteklerini yerine getirdiğim sürece onları memnun etmek kolay. Hiç emekli olacağımı sanmıyorum.

Bu noktada emekli olacağım."

Çocuklarını sormak istiyorum, çünkü Albright'ın sık sık görmediği iki oğlu olduğundan eminim, ama o konuyu açmadığı sürece bu konuyu kapatacağım.

"Yeterince makul."

"Peki ya siz Bayan Banner? Bugün sizi buraya getiren nedir?"

Hayatımın bir gecede ne kadar boktan bir hale dönüştüğünü düşünüyorum. Her şeyi Albright'a anlatmaya karar verdim.

"İşimi kaybettiğim için tahliye ediliyorum ve eğer bunu kanıtlayamazsam Bankada param ya da düzenli bir gelirim varsa, bir hafta içinde evimden çıkmam gerekiyor."

Ben bardağımı boşaltırken Albright'ın gümüşü gri kaşları yukarı doğru kalkıyor.

"Gerçekten mi? Bu korkunç bir şey. Büyükanne ve büyükbabanızın vakfından elde ettiğiniz geliri kanıtlayabilmeniz gerekmez mi?"

Albright'ın tröstten haberdar olması şaşırtıcı değil. "Bu yıl en fazla para çekme limitine ulaştım. Gösterecek başka bir şeyim yok -henüz. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Konuşmadan önce birkaç dakika sessiz kaldı. "Ve bu mali konuda ailenizin yardımı için mi buradasınız?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Harika bir sonuç beklemiyorum, ama ya bu ya da Skid Row'da bir yerlerde bir karton kutu olacak ve arkadaşlarıma yardım için."

Albright boş bardağıma uzandı. "Sana bir tane daha getireyim." Başka bir şey söylemesine gerek yok. Ailemin hayır diyeceğini bildiği çok açık.

Öyleyse neden inanılmaz derecede aşağılayıcı bir olay olacağı kesin olan bir şeyle uğraşıyorum ki? Muhtemelen seçeneklerim sınırlı olduğu için ve bir tür mucize umduğum için.

Pek olası değil.

Bir sonraki viski bardağını daha yavaş yudumluyorum, beni yumuşatmasına izin veriyorum.

Albright boş bardağı elinden aldığı anda, ailemin ortaya çıkmasına sadece birkaç dakika kaldığını biliyorum. Zamanlama neredeyse mükemmel, Çünkü arka kapı açılır ve içeri girerler.

Beklenebileceği gibi laboratuvar önlükleri ve koruyucu gözlükler giymemişler. Babam, önu bıçak gibi kıvrılmış ütülü bir pantolon ve beyaz düğmeli bir gömlek giymiş. Annem siyah bir etek giyiyor, beyaz bluz, siyah hırka, naylon çorap ve çirkin ayakkabılar. Son teknoloji ürünü bir laboratuvar dan çıkmaktan ziyade bir pazar gezintisine çıkmış gibi görünüyorlar.

"Bu kesinlikle şaşırtıcı bir kesinti," diyor annem. Onun kullandığı *Hoş bir sürprizden* ziyade *şaşırtıcı bir kesinti* iyiye işaret değil. "Banner, nasılsın?" diye soruyor babam.

"Yoğun programınızdan birkaç dakika ayırıp biricik kızınızı görmeye geldiğiniz için teşekkür ederim. Minnettarım."

Ses tonuma kaçınılmaz bir acılık karışıyor, her ne kadar onu dışarıda tutmaya çalışsam da. Ama günün sonunda, *ben acılıyım*. Laboratuvar da yaşayan fareler için endişelenmeye benden daha çok zaman harcıyorlar.

"Bir sonraki sonuçların kaydedilmesi için sadece on beş dakikamız var, bu yüzden kısa sürecektir gibi görünüyorsa kusurumuza bakmayın." Annem sesindeki tüm samimiyete rağmen bir yabancıyla da konuşuyor olabilirdi.

"Çabucak hallederim o zaman," diyorum, karnımda biriken viskinin sıcaklığına şükrederek. "Biraz borç paraya ihtiyacım var."

İkisi de cevap vermeden önce annemle babamın gözleri buluşuyor. "Kesinlikle söz konusu bile olamaz," diye yanıtlıyor annem.

"Senin kendi paran var, bize sık sık hatırlattığın gibi," diye ekliyor babam.

"Sadece banka hesabımda olması gerekiyor. Harcamayacağım bile. Eğer param olmazsa evden atılacağım."

Babamın tuzlu biberli kaşları birbirine yaklaşıyor. "Tahliye mi? Hangi sebeple?"

Derin nefes al, Banner. "İşimi kaybettim ve görünüşe göre kira kontratımda, bir daireyi kiralamaya devam etmek için çalışıyor olmanız veya başka yollardan gelir elde etmeniz gerektiğini söyleyen bir madde var."

"Başka bir iş mi kaybettin?"

Annemin şaşırmış gibi görüldüğünü söylemek isterdim ama gerçekten şaşırmadı. Çalışma geçmişim pek de ayın elemanı plaketleri ile dolu değil, bu yüzden geleceğimin kendi işimin patronu olmak olduğunu biliyorum.

Ama üzerinde çalıştığım işten aileme bahsedemem. Sadece onaylamamakla kalmazlar, fikirlerimi paramparça ederler. Bilimsel metotmuş, hadi oradan.

"Evet, kovuldum. Yine."

Annem babama *nerede yanlış yaptığımızı bilmediğimi* söyleyen bir bakış gönderiyor, *ya sen?* Sessiz tepkisi bunun onların suçu olmadığını kabul ediyor.

"Boş ver," diyorum elimi kaldırarak. "Ailemin, tek çocuklarının en ufak bir haber verilmeden evden atılacak olmasını umursayacağını düşünmemeliydim."

"Güven fonunuzu daha iyi yönetmeyi öğrenmeniz gerekiyor. Ne tür bir "Kendi eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmene izin vermeseydik anne baba olur muyduk?"

Umursayan bir çığlık atmayı her şeyden çok istiyorum ama karşınızda Jansen ve Jane Regent varken duygusal gösterilerin bir anlamı yok.

Merhaba, evsizlik. Çok iyi tanışacağız.

Omurgamı dikleştiriyorum ve ikisine de başımı sallıyorum. "Sizi tutmak istemiyorum. Sonunda nereye gittiğimi size bildireceğim."

"Bu tür kendine acımalar yapıcı değil Banner. Umarım bu deneyimden gelecekteki durumlara uygulayabileceğin bir şeyler öğrenirsin," diyor annem.

Hayat onlar için büyük bir bilimsel deneyden ibaret.

Annemin yüzündeki onaylamayan bakış, kaz ayaklarını derinleştiriyor ve onun tam tersi olmak için çabalamak için somut bir nedenim daha var. Yargılayıcı bir inek olmaktan kaynaklanan kırıksıklıklar botoks gerektiriyor ve ben botulizmden korkuyorum.

"Tavsiye için teşekkürler anne. Hemen ilgileneceğim."

Bölüm 19

Banner

Kendime bunu onun kapısına bırakmayacağımı söyledim çünkü bu onun sorunu değil, ama ilk aramam Greer'e oldu.

Cevap verirken doğrudan konuya giriyor. "Ailen ne yaptı? ne diyorsun?"

"Beklediğiniz gibi. Yardım etmeyecekler. Tam bir şok edici, hem de iyi anlamda değil, tıpkı bir adamın kışınıza parmağını sokarak sizi şaşırtmaya karar vermesi gibi."

Greer bir kahkaha atıyor ama hemen kesiyor. "Benim evimde kal. Sorun değil."

O görmese de başımı sallıyorum. "Yapamam. Korkma ama bizimkilere Uber'le giderken kabaca bir bütçe çıkardım ve kendime biraz zaman kazandırmak istiyorsam tüm harcamalarımı kısmam gerekiyor. Sanırım Manhattan'dan ayrılmam gerekiyor."

Cevap vermeden önce aramızda birkaç dakikalık bir sessizlik oluyor. "Bana sonunun iyi bitmediğini söylediğini biliyorum, ama ... Bir fikrim var."

"Neden bahsediyorsun?" "Logan."

"Ne?" Şok, kelimeyi yaklaşık yirmi desibel daha yüksek sesle söylemeye zorluyor. "Tanrım, bağırmana gerek yok. Sadece beni dinle. Onu görmek istiyor musun?"

Yine mi?"

Evet kelimesi ağızımdan bu kadar hızlı çıktığı için kendimi tekmeleyebilirim. "Sanırım sizin için bir çözümüm var. Bunu düşünmeye başladım

Ama kabul edeceğinden emin değildim. Gerçi şimdi, zaten şehirden ayrılman gerektiğini düşünüyorsan, bu mükemmel olabilir."

"Sen neden bahsediyorsun?" Onu takip etmiyorum.

"Önce kardeşimle konuşmam lazım ama Holly'nin Kentucky'de hâlâ büyükannesinin evi var ve anladığım kadarıyla orası oldukça ucuz bir bölge. Bebekle birlikte bu konuda endişelenmesine gerek yok, yani Logan'ı tekrar görmekle ilgili bir sorunun yoksa Evin iyi durumda kalmasını sağlamak için Holly'nin evine bakmak üzere bir anlaşma yapabileceğini düşünüyordum."

Çarklar hemen beynimde dönmeye başladı. Kentucky mi?

BFE?

Logan?

Yaşamak için ucuz bir yer. Sıçan yarışından bir mola.

Yeni bir başlangıç.

Sadece kendim için çalışacağım sürece her yerden çalışabilirim. Tüm iletişimim çevrimiçi ve fabrika bana gönderi yapabildiği sürece ... bu gerçekten işe yarayabilir.

"Ciddi misin sen? Sence bana izin verirler mi? Yine de kira öderim. Hiçbir şeyi bedavaya istemiyorum."

Kira New York'ta ödediğimin dörtte biri olsa bile bunu karşılayabilirim.

"Bir telefon edeyim, sana dönerim. Ama ikisini de tanıyorsam, eşyalarını toplamaya başlamanın zamanı geldi derim."

"Nasıl olsa bunu yapmak zorundayım, o yüzden

başlayabilirim." "Gelip yardım etmemi ister misin?"

Greer'in şu anda hayatında olup bitenlerden dolayı ayırarak zamanı olmadığını biliyorum, ama yine de bana yardım etmek için her şeyi bırakacak türden bir arkadaş.

"Hayır, tüm bunlarla ben ilgilenebilirim. Sadece ne dediklerini bana

bildirin." "Bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağım."

"Seni seviyorum,

Greer." "Seni

seviyorum, B."

Telefonu kapattığımda, umutlanmamaya odaklanıyorum. Bu işin yürümemesi için milyonlarca neden olabilir. Ayaklarımı kanepeye uzatıyorum ve kollarımı dizlerime dolayarak göğsüme sarılıyorum.

Ama ya işe yararsa?

Logan'ın arkasına bakmadan dairemden nasıl hışımla çıktığını düşünüyorum.

Onunla yüzleşmeye hazır mıyım?

Onu bir daha asla göremeyeceğimi her düşündüğümde, bu komik Göğsümde bir sıkışma olur, kalp krizi geçirmek için çok mu genç olduğumu düşünmeme neden olurdu, çünkü buna neden olan *duygular* olamazdı. Sonra kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim.

Ama şimdi bu fırsat önümde duruyor olabilir. Bu şansı kaçıramam.

Bu muhtemelen bir tür kırmızı alarmı hak ediyor. Bir geceden sonra bir adamla işimin bitmesine hazır değilim.

Logan Brantley daha önce tanıştığım hiçbir erkeğe benzemiyor, öyleyse beni tamamen oyundan çıkaran kişi olmasına neden şaşırayım?

Kafamda bir sahnenin canlanmasına izin verdim. Gold Haven, Kentucky'de ortaya çıksam ve onun tamirhanesine girsem ne olurdu? Yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyorum. *Şok*. Ama belki heyecan da?

Ama üstünlük bende olurdu, en azından bir an için.

Her şeyde olduğu gibi kararımı da düşünmeden veririm. Greer'in kardeşi ve yengesi evet derse, bunu yapacağım.

Banner Regent eşyalarını (ve votkasını) toplayıp Kentucky'ye taşıyor.

Bölüm 20

Logan

Piggly Wiggly'nin koridorunda el arabamı iterken gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Ellerim ve giysilerim temiz, yağ izi yok, ama Fast kokusu Turuncu hâlâ duruyor. Postanede çalışan Bayan Krispin'e başımı salladım ve Eczanede çalışan Bayan Cheadle.

Kolorduya katılmak için şehirden ayrılmadan önce, müdür hırsızlık yapmadığımdan emin olmak için peşime takılırdı, ama bugün gözler tamamen farklı bir nedenle beni takip ediyor.

Et reyonunun önünde durdum ve birkaç paket biftek aldım. Ebrularını kontrol ederken Gloria Barnum arabasını benimkinin yanına itiyor.

"Bahse girerim ızgarada gerçekten yeteneklisindir."

Bir paket seçiyorum ve bakışlarıyla karşılaşıyorum. "İyi yaparım. Eminim bu işi daha iyi yapan insanlar vardır."

Arabamın içindekileri tarıyor; birkaç düzine yumurta, iki kilo domuz pastırması, portakal suyu ve bir kutu krep karışımı. Henüz öğle yemeği için et, ekmek ya da bira almamıştım.

"Kahvaltılıklerle mı yaşamaya çalışıyorsun, Logan Brantley? Diyetinde biraz çeşitliliğe ihtiyacın olabilir. Kızım Jessica lezzetli bir pastırmalı tavuk güveci yapar. Daha hızlı erimesine rağmen Velveeta kullanmak yerine kendi peynirini rendeliyor. Bir akşam senin için yapmaktan mutluluk duyacağını biliyorum."

Gloria'nın gülümsemesi de daveti kadar nazikti ama kabul edersem ne olacağını biliyordum.

"Bu gerçekten güzel bir düşünce hanımefendi, ama ben oldukça basit bir adamım ve kendi başımın çaresine bakabilirim. Bifteğin yanına biraz patates alacağım. Belki biraz hamburger ve çörek de alırım, bir hafta idare ederim."

Başını sallıyor, sessizce tsk-tsking yapıyor. "Her yemeği kendin pişirmek ya da dışarı çıkmak zorunda olman çok utanç verici. Jessica'nın o serseri erkek arkadaşı tatilden önce çekip gittiğinden beri bütün yükü onun evinde taşımak zorunda.

bebek doğmuştu bile. Bir ara onu arayın. Eminim ikiniz de ara sıra birlikte yemek yiyebileceğiniz birinin olmasını çok hoş bulursunuz."

Keşke bunun Piggly Wiggly'de ızgara yapmaktan birinin kızını önermesine uzanan ilk sohbet olduğunu söyleyebilseydim ama değil. Yine de Gloria'yı suçlayamam; o da her iyi anne gibi çocuğu ve torunu için endişeleniyor. Bu bir Çocuğunun doğumunu görmeye bile gelmeyen bir puştun destek olmaya yanaşmayacağını anlayacak kadar dahi.

"Verdiği mücadeleyi takdir ediyorum Gloria. Bu gerçekten utanç verici. Eminim hem kendisini hem de küçük kızını takdir edecek harika bir adam bulacaktır."

Sonunda benim o adam olmayacağını anladı ve arabasını koridorda ilerletti. Bir kadının beni cüzdanımda ya da banka hesabımda olanlardan daha fazlası için istemesine ihtiyacım var.

Bir paket sığır filetosuna uzanırken, başımı sallamadan edemiyorum. İşlerin bu kadar değişmesi ne tuhaf. Lisedeyken Jessica'yı randevuya götürmek için Camaro'mla gelseydim Gloria Barnum kalp krizi geçirirdi ve bunun nedeni aramızdaki üç yıllık yaş farkı olmazdı.

Sorun çıkaran Brantley çocuğu olarak sahip olduğum ün yıllarca peşimi bırakmadı. Ordudan ayrılmadan önce annem aşırı dozda uyuşturucudan vefat etti ve Gold Haven'a geri döndüğümde insanlar beni kollarını açarak karşıladı.

Chuck'ın tamirhanesini devralıp iyi para kazandığım ve burnumu temiz tuttuğum duyulana kadar kadınlar bilerek patlatılmış lastikler ve sadece kendilerinin duyabileceği komik sesler çıkaran motorlarla servis istasyonuma gelmeye başladılar.

Bayan Barnum mandıranın yanından köşeyi dönünce kayboldu.

Bu da bana peynir almayı unuttuğumu hatırlattı. Biraz pepper jack seçtikten sonra şarküteriden öğle yemeği için et, ekmek ve altılı bira alıyorum.

Arabamı kasaya doğru ittiğimde başka bir tanıdık yüzle karşılaşıyorum. Ne yazık ki bu dostane bir yüz değil.

Roy Planter, kızı Rachel ona bir kasa bira ve bir karton sigara satarken bana ters ters bakıyor. Parayı uzatırken arkasından bayat duman kokusunu bırakıyor. Aldıklarını alıp dükkândan çıkarken de kaşlarını çatmaya devam ediyor.

Rachel'ın ifadesi de babasınınkinden pek farklı değil. "O işe ihtiyaçı olduğunu biliyorsun."

Elimdeki yiyecekleri banda koyuyorum ve ona duymak istemeyeceği bir cevap veriyorum. "O işi yapmak için işe geldiğinde babanın sarhoş olmamasına ihtiyacım vardı."

Utançtan kızarmış yanakları lekeleniyor. "Bu bir hastalık, sen Biliyorum. Biraz Hristiyan merhametine ne dersiniz? Onun için başa çıkması kolay değil."

İkiyüzlülüğüne şaşırarak cüzdanıma uzandım. "Bunun için beni suçlayamazsın. Onu Adsız Alkolikler'e gitmeye zorlamak yerine her gün ona bir kasa bira satıyorsun."

Yargılamak elbette bana düşmez ama bana binlerce dolar zarara mal olduktan sonra onu kovduğum için beni suçlayacaksa, karşılığında onun hatalarını göstereceğime inansanız iyi olur.

"Adsız Alkolikler'e gitmiyor. Denedim. Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

aresizliği açık ve net bir şekilde ortaya çıkıyor ve ben de bunu iliklerime kadar hissediyorum. Ben de annem için aynı şeyleri hissetmiştim ve o da aynı derecede inatçıydı. Ondan vazgeçtim, belki de vazgememeliydim. Rachel benim hatamı yapmamalı.

"Annene söyle onu da itsin. Çok geç değil. Aksi takdirde, günün birinde sadece kendine zarar vermekle kalmayabilir. Başka birine de zarar verebilir ve tüm kasaba bundan zarar görür."

Yüzünde bir çaresizlik ifadesi beliriyor, sanki durumu yüzlerce kez hayal etmiş gibi. "Biliyorum," diye fısıldıyor. "Ama annem hiçbir şey yapmayacak. Adam çılgına dönmeden tek kelime bile edemez."

"Hiç müdahale diye bir şey duydun mu? Belki sen, kardeşin ve annen hepiniz aynı anda onunla konuşabilirsiniz."

Omuz silkiyor ve bu önerinin kullanılmayacağını biliyorum. Tekrar bana bakıyor, gözlerinde acı var. "Bunu birkaç saatliğine unutmama yardım etmek ister misin? Saat 10'da ıkıyorum."

Kasabaya geri döndüğümde, o üne sahip, yediği kaba pisleyen adam olmayacağıma dair kendime söz verdim. Buna sadık kalma konusunda oldukça iyi bir iş çıkardım ve Rachel Planter için bu kuralı bozacak değilim.

"Üzğünüm, planlarım var."

Yanımdaki kasadan sesler duyduğumda nihayet alışverişlerimi saymaya başlıyor.

"Evet, bugün taşındı. Onu gördüm. Sanırım Holly Wix, Rosemary'nin evini New York'lu arkadaşları için bir pansiyon olarak kullanmayı planlıyor."

Banner'la bu kadar içli dışlı olmamın en büyük sorumlusu Holly Wix'tir. Holly bir milyarderle evlenmemiş ve kız kardeşi büyükannesinde kalmamış olsaydı, Banner'ın varlığından haberim olmayacaktı.

Ve New York'tan boş bir açık kasa kamyonetle ve gururum VFW'nin dışında yeni değiştirdikleri bayrak gibi parçalanmış bir halde ayrılmazdım.

"Bu seferki kim?" diye soruyor bir kadın.

"Emin değilim ama gerçekten çok güzeldi. Saçları sarının farklı tonlarındaydı. Yeni bir tarz olmalı. Keşke yeğenime göstermek için bir fotoğrafını çekseydim. Ünlü biri olup olmadığını bilirdi."

Hayatta olmaz.

"Sarinin farklı tonları" tanımını çok spesifik görünmüyor, ama bu tanıma çok iyi uyan bir kadın tanıyorum.

Ama Banner Regent'in BFE'ye, Podunk'a ya da Gold Haven, Kentucky dediği başka bir yere ayak basmasına imkan yok.

Tabii senin için gelmediyse, diyor içimden bir ses.

Yiyeceklerimin parasını ödüyorum, Rachel'a babasıyla iyi şanslar diliyorum ve arabamı dışarı itiyorum. Piggly Wiggly'de az önce dedikoduları dağıtan Wanda Jenkins'in yanına park etmemin kader olduğunu düşünüyorum.

"Yiyeceklerinizi yüklemenize yardım edebilir miyim Bayan Jenkins?" diye sordum.

Anahtarını Bonneville'inin bagaj kilidine sokuyordu ama teklifim üzerine durakladı. "Çantalarımı taşımama yardım etmek isteyen yakışıklı bir adam mı? Hayır demek aptallık olur."

Kilidi açıp bagajı açmayı bitirdiğinde bir kâğıt torbaya uzanıyorum ve onu içine yerleştiriyorum. "Holly'nin büyükannesinin evinde kalan biri olduğunu mu söyledin? Genelde göz kulak olmaya çalışırım ama birinin gelip burayı kullanacağına dair bir şey duymamıştım."

Bayan Jenkins'in gözleri onun *bilgi* sahibi olma ihtimali karşısında parlıyor Oysa öyle olmadığım çok açık.

"Evet, ben de aynen öyle dedim. Onu elinde birkaç büyük Bavullar içeride, belki bir süre kalacak. Ama şu şehirli kızları bilirsiniz; muhtemelen her küçük şey için fazla eşya alırlar."

"O şehirli kızlardan birkaçını tanıyorum ve genellikle haklısın. Belki de her ihtimale karşı bir uğrayıp orada neler olup bittiğine bakmalıyım."

Kızın ilgisi bir kademe daha arttı. "Muhtemelen yapmalısın. Bu kasabada birbirimizi kollamamız gerekiyor. Yabancılar her zaman hoş karşılanmaz."

Onun bu cevabı karşısında iğneleyici bir yorum yapmaktan kendimi alıkoyuyorum, çünkü bu kasabadan olmama rağmen, para kazanmaya başlayana kadar hepsi beni bir yabancı olarak görüyordu.

"Bulduklarımı rapor edeceğim."

Şiddetle başını salladı. "Bunu yaptığından emin ol."

Lanet olsun Holly ve arkadaşlarına ve kapıma getirdikleri tüm belalara.

Yiyeceklerimi kamyonetime yüklüyorum ve otoparktan çıktığımda yine de evin aksi yönüne dönüyorum.

Bölüm 21

Logan

Holly'nin büyükannesinin evi ışıklandırılmış. Sadece bir ışık değil, sanki içerideki kişi karanlıktan korkuyormuş gibi hepsi yanıyor. Dışarıda araba yok ama çekilmiş dantel perdelerin arasından içeride bir insan olduğunu seçebiliyorum.

İki seçeneğim var: telefonu açıp Holly'yi aramak ve içeride kimin olduğunu öğrenmek ya da kapıyı çalıp kendim öğrenmek. İkinci seçeneği seçiyorum.

Farlarım beyaz dış cephe kaplamasını ve mor ön verandayı kesiyor. Perdeler titriyor, bu yüzden içeride her kim varsa misafirleri olduğunu biliyor.

Kamyonetimden çıktım, kapıyı kapattım ve ön merdivenlerden yukarı çıktım. Kapıyı çaldığımda, kapının üst kısmına yerleştirilmiş küçük cam pencerelerden sarışın bir kafanın tepesi görünüyor.

Yok artık. Görünüşe göre dedikoducular bu sefer haklıymış.

Boyu yeterince uzun olmadığı için pencereden bakmak için zıplaması gerekiyor.

Beni görünce viski rengi gözleri büyüdü.

"Burada ne halt ediyorsun Bruce?" O gözden kaybolduğunda ön verandadan sesleniyorum.

Birkaç dakika süren sessizliğin ardından kapı çekilerek açılıyor ve Banner Regent paravan kapının arkasından bana bakıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Banner kot pantolonunun kalçasını kaldırıyor ve bana karşı takındığı tavrı fark etmemek imkânsız. Beyaz kazağının göğüs bölgesi tozla lekelenmiş ama yine de yenilebilir görünüyor. Kendime hâlâ ona kızgın olduğumu söylesem de sikim dikkatimi çekiyor.

"*Benim* burada ne işim var? Ben burada yaşıyorum. Ama son baktığımda New York prensesleri BFE'ye adım atmıyordu."

Dolgun dudakları düz bir çizgi halinde bastırıyor ama yine de çok seksi görünüyor. *Kahretsin*

Ben.

"Öncelikle," diyor bir parmağını havaya kaldırarak, "ben prenses değilim. Olsaydım da zaten yanılırdın, çünkü BFE'nin tam ortasında duruyorum."

"Bu benim soruma cevap değil."

"Fark eder mi?"

Dişlerimi sıkıyorum. Bu kadın daha önce tanıştığım herkesten daha sinir bozucu ama onu öfkeli görmek hoşuma gitmiyorsa ne olayım. "Elbette fark eder, özellikle de beni evinden kışımın üstüne fırlattığın için özür dilemeye geldiysen-"

Nefesini içine çekiyor. "Seni kışımın üstüne atmadım. Hışımınla çıkıp gittin. Arada büyük fark var, dostum."

"Bu bana neden burada olduğunu söylemiyor."

Bir elini kalçasına koydu. "Bu sizi ilgilendirmez. Şehir dışında biraz zaman geçiriyorum ve bir arkadaşım için bir iyilik yapıyorum. ev bakıcılığı."

Banner'la sadece bir gece geçirmiş olabilirim ama onu haftalarca mesajlaşarak tanıdım. "Ne oldu böyle?"

Yüz ifadesi değişti. "Neden bir şey olduğunu düşünüyorsun?" "Küçük evrenini terk ettiğine göre cehennem donmuş olmalı. ada."

Arkama bakmak için başını yana çeviriyor. "Arkanızda buz pateni yapan bir şeytan göremiyorum, o yüzden sanırım yanıyorsunuz. Şimdi, eğer Affedersiniz-"

İçeriden tiz bir bip sesi geliyor.

"Kahretsin!" Banner arkasını dönüyor ve içeri koşuyor.

Keskin duman kokusu burnuma çarpıyor ve kapıyı çekip açıyorum. Banner bir havlu kapıp etrafta sallamaya başladığında ocakta ne varsa gri bir bulut yükseliyor. Hareketlerini yanlış hesaplıyor ve saçaklı uçlar alev alır.

"Siktir." Mutfağın ortasını kaplayan masanın etrafında dönüyorum ve ocağı kapatmak için onu yoldan çekip havluyu elinden alıyorum. Odayı geçip havluyu lavaboya atıyorum ve alevleri söndürüyorum. Yüzünü ona dönmeden önce ön pencereleri açıyorum.

"Bütün evi yakmaya mı çalışıyorsun?" Yüzü bembeyaz kesildi. "Hayır."

Sözcükler titrek çıkıyor ve onu göğsüme çekip korku unutulana kadar sarılmamak için kendimi durdurmak büyük bir irade gerektiriyor. Bunun yerine, yanan başka bir şey olmadığından emin olmak için odayı tarıyorum. duman alarmı sonunda sustu. Dikkatim kızartma tavaında ve içindeki yanmış yol leşine benzeyen şeyde duruyor.

"Yemek yapmaya çalışıyordum." Banner'ın ses tonu ürkekçe başlıyor ama her kelimesi ses ve şımarık bir tavır kazanıyor. "Ta ki sen ortaya çıkıp bir pislik gibi davranmaya başlayana ve ben de onu yakana kadar!"

Kızdığı zaman çok seksi oluyor. Elimde olmadan onu biraz daha zorluyorum. "Tatlım, bence yaptığın şey ben ortaya çıkmadan çok önce mahvolmuştu."

Kaşları kızgın bir şekilde çatıldı. "Neden senden hoşlandığımı düşündüm ki? Sen de Manhattan'daki o pislikler kadar pislisin."

Doğru olmadığını bildiğim bir şeye alınmıyorum. "En azından ben yemeği yakmayan bir pisliğim. Ne yapmaya çalışıyordun?"

Başını sallıyor. "Sanki umurunda."

Arkama yaslanıyorum, kalçamı mutfağın ortasındaki masaya dayıyorum ve bekliyorum.

"Pastırma. Pastırma pişirmeye çalışıyordum." Kelimeleri tükürüyor, sesi o kadar mutsuz geliyor ki, ona güldüğüm için neredeyse kendimi kötü hissediyorum.

"Bu gezegendeki son domuz değil Bruce. Bir daha asla pastırma yiyemeyecekmişsin gibi görünmene gerek yok."

"Yaklaşık beş yıldır gerçek domuz pastırması yemediğinde, kesinlikle öyle hissettiriyor. Tek paket buydu."

Tavadaki topağa bakıyorum. "Bütün paket bir tavada mı? Kahretsin, Bruce. Ayırdın mı?"

Başını sallıyor. "Bunun çözülüp pişerken olduğunu sanıyordum."

Kaşlarımın neredeyse saç çizgime değdiğinden eminim. "Donmuş domuz pastırmasını bir parça halinde tavaya mı koydun?"

Elini yüzüne götürürken Banner'ın omuzları çöküyor. "Google'da araştırmam gerektiğini biliyordum. Ben yemek yapmam, tamam mı?"

"Dairendeki o süslü mutfağı ne için kullanıyorsun o zaman?" "Paket servisi ısıtmak için. Yemekçiler ara sıra akşam yemeği partileri için kullanıyordu."

Neden şaşırdığımı bilmiyorum ama şaşırdım. "Ciddi misin sen?"

"Buraya paket servis yapan var mı? Suşi? Thai? Vietnam? Biraz *pho* yiyebilirim." Söylediklerinin saçma olduğunu fark edince durur ve elini kaldırır. "Bir daha deneyeyim. Pizza? Çin yemeği?"

Cevap verdiğimde kapıya doğru yönelmiştim bile. "Kasabada buraya kadar getirebilecek bir pizzacı var ama ben bile onu yemene izin vermezdim."

Bölüm 22

Banner

"Öylece gidecek misin?"

Önce Logan Brantley beni pastırma öldürürken görmeye geldi, şimdi de tek kelime etmeden çekip *gidecek* mi?

Kapı arkasından çarparken "Sen gerçekten bir pisliksin," diye bağıryorum.

Dışarı bakmak için perdeye koşuyorum ve ön verandaya geri dönmeden önce kamyonetinden çantalarını aldığını görüyorum.

Bilinmeyen bir nedenle, onu içeri almak için kapıyı açmakta tereddüt etmiyorum. Kendime bunun nedeninin market poşetleri taşıması olduğunu söylüyorum ve o kadar açım ki koşer olmayan bir sosisli bile yiyebilirim.

Logan poşetleri masanın üzerine bırakıyor ve bakışlarımla buluşmak için arkasını dönüyor.

Lanet olsun. Nasıl oluyor da eskisinden daha da muhteşem olabiliyor? Bu hiç adil değil.

"Sana yemek hazırlamak üzere olan adama gerçekten pislik dememelisin."

Sözleri içime bir utanç dalgası gönderiyor. Neden konu o olunca her şeyi berbat ediyorum?

"Sadece gideceğini sanıyordum." Dilimin ucuna özür dilemek geliyor ama sözümü kesiyor.

"Gerçekten yemek yapmayı bilmiyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Ben Manhattan'lıyım. Bu gerekli bir beceri değil." "New York'tan çok uzaktasın Bruce. Sen ne kadar zamandır kalıyorsun? Bana hala neden burada olduğunu söylemedin."

Ona gerçeği söylemek zorunda olduğum gerçeğinden nefret ediyorum. Mutfağımda Logan'dan başka biri olsaydı, *şehirden uzaklaşmaya ihtiyacım* var cümlesine sadık kalırdım ama o bunun yalan olduğunu zaten biliyor.

"Ne kadar kalacağımı bilmiyorum."

Hiçbir şey söylemiyor, belli ki açıklamama devam etmemi bekliyor. "Bak, bu uzun bir hikâye, tamam mı?"

Logan başını sallayarak dönüyor ve market poşetlerini masanın üzerine boşaltmaya başlıyor. "O zaman ben pişirirken anlatabilirsin, çünkü ben saçmalıklardan arınmış bir hikâye bulana kadar bu pastırmayı yemeyeceksin."

İçimi bir heyecan kaplarken dikkatim market poşetlerine yöneliyor. "İçinde pastırma mı var?"

Geniş omzunun üzerinden bakıyor, kasları gömleğe doğru geriliyor. "Elbette. Gerçek bir erkek mağazaya gittiğinde bunu satın alır."

Gerçek bir erkek. Sanki onun varlığının beni nasıl emdiğini hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. küçük mutfaktaki alanı neredeyse yaktığım ateşten on derece daha sıcak gösteriyor. *Sadece ben . . .*

"Kamyonete koşmak istersen, altı paket bira da var. Biraz açabilirsin."

"Pastırma ve bira. Sanırım gerçek erkekler oyalanmaz." Bana öyle bir bakıyor ki bu sefer bacaklarımın arasında başka bir ateş yanıyor. *Hayır. Oraya gitmiyorum.*

"Çok takılıyoruz ama yemek konusunda değil." Teksas testere katliamından kaçır gibi kapıya doğru koşuyorum ve nefesimi içime çekmeden önce arkamdan kapatıyorum. *Onun etrafında olamam. Güvenli değil.* Kendimi toparlayarak, engebeli patika boyunca ilerleyip ve kapıyı açtım.

Logan Brantley'e özgü koku dışarı yayılıyor; narenciye ve *erkeğe* dair her şey. Yolcu tarafındaki döşeme tahtasında devrilmiş karton altılı şişe paketini bulduğumda kendime görüldüğü kadar seksi olmadığını söylüyorum. Şişelerden biri koltuğun altına yuvarlanmıştı, ben de onu çıkardım.

Bir kağıt parçası şişeye yapışmış.

Eğer yalnız kalırsan, beni nerede bulacağını biliyorsun. 687-7896

Affedersiniz?

Onu aldığım kamyonun kasasına geri koymaya gidiyorum ama daha fazla kâğıdın kırışması beni durduruyor.

Logan Brantley'nin kamyonetini karıştırmamalıydım. Ayrıca, yan not, kıskanç değilim.

Kıskanmıyorum. Ciddiyim.

Bir avuç dolusu benzer not çıkardım.

Sana yemek yapmak için her zaman hazırım.

Satın aldığın yemeği pişirmemi istersen mesaj at. Bir erkeği nasıl doyuracağımı bilirim.

İştahını bana getir, sana yemek yapayım.

Hepsi aynı el yazısıyla yazılmış olsaydı, Logan'ın bir sapığı olduğunu söylerdim ama notların altında listelenen çeşitli isimler ve numaralar durumun böyle olmadığını gösteriyor.

Tanrım, bu şehirdeki her kadın kendini Logan Brantley'e mi atıyor? Ona yemek yapmak isteyen kadınların derdi ne? Kentucky'ye özgü bir şey mi?

Kıskançlık tohumları içimde kök salıyor ve onları bastırmaya çalışsam da, ipucunu almayan sinir bozucu küçük pislikler.

Bu kasabadaki her kadın Logan Brantley'nin çekici olduğunu düşünse ne olur? Beni görmek için neredeyse bin mil araba kullandığını ve tek gecelik ilişkimizden sonra dairemden hışımla çıktığını bilseler ne düşünürlerdi acaba?

Hiç düşünmeden.

Notları koltuğun altına tıktırdım, birayı aldım ve eve geri döndüm. Onları susturmaya çalışsam da beynimde iki soru ön planda ve merkezde.

Onlardan herhangi birinin teklifini kabul etti mi? Notları neden saklıyor?

Eve geri döndüğümde Logan ocakta bir tava daha yakmıştı. Neyse ki pastırmanın ağız sulandıran kokusu dumanın keskin kokusunu bastırmış.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Koca ayak ya da onun gibi bir şey tarafından kaçırıldığını sanıyordum."

"Koltuğun altına bir şişe sıkıştı ve ben de senin yemek davetiyelerini okurken yakalandım."

İfadesi daralıyor ama devam ediyorum.

"Hiç kendin için yemek yapmak zorunda kaldın mı? Yoksa hepsini dönüşümlü olarak mı tutuyorsun? Mesela o iyi tavuk yapıyor, bifteği daha iyi ama bunun güveçleri bir harika, o yüzden onu rahat yemek gecesinde göreceğim."

"Tekliflerini kabul edeceğimi nereden çıkardın?" Birayı masaya koydum. "Neden kabul etmeyesin ki?"

Logan tavaya geri döner. "Yumurtaları çıkar ve krep karışımını çırp. Pastırma yiyeceksek, tam teşekkürlü bir kahvaltı da yapabiliriz."

Görünüşe göre bu, konunun kapandığı anlamına geliyor. Ben de açık tutmak istemiyorum, bu yüzden market poşetinden krep karışımı kutusunu çıkarıyorum ve *sadece su eklediğim* türden bir karışım olduğunda rahat bir nefes alıyorum. Temelde daha az

Bu gece başka bir şeyi berbat etme şansım yok.

Logan'a dönmeden önce bir kâse bulamadan mutfağın benim tarafımdaki tüm dolap kapaklarını açıyorum.

"Şurada hiç karıştırma kabı görüyor musun? Hiçbir şeyin nerede olduğunu bilmiyorum."

Dolabı açıp bir tane pastırma çıkarmadan önce bir parça pastırma çeviriyor. Elinden almak için odayı geçiyorum ama o tutuyor.

"Sence bu şehirdeki her kadını beceriyor olsaydım seni New York'ta becerir miydim?" Kelimeleri sessizce ama arkalarında bir güçle çıkıyor.

Kaseyi çekiştiriyorum ama yine de bırakmıyor. "Bir açıklama istemiyorum."

"Ben de sana her teklifi kabul etmediğimi söylediğimde bir açıklama yaptığımı sanıyordum. Bu kadınların çoğu geçimlerini sağlayacak bir erkek arıyor ve ben onlardan birini hamile bırakıp on sekiz yıl boyunca maaş çeki olarak tuzağa düşme riskini göze alamam."

"Ve sen beni hamile bırakma konusunda endişelenmedin mi?" Soru ben geri alamadan ağzımdan çıkıverdi.

Başını iki yana sallar. "Senin gibi şehirli bir kızın her şeyini düzene sokacağını düşündüm. Ve ben her zaman prezervatif kullanırım."

"Benim gibi şehirli bir kız ..." Kelimeleri deniyorum. "Sürtük olanından mı bahsediyorsun? Kolay olduğu için tek gecelik ilişkilerden hoşlanan ve herhangi bir sorun olmadan boşalabileceğim ve uzaklaşabileceğim türden mi?"

"Bunların hiçbirini söylemedim." "Söylemene gerek yoktu."

Mutfakta ağır bir sessizlik hüküm sürüyor, sadece pastırma yağının patlamasıyla bölünüyor. Logan sonunda karıştırma kabını bırakıyor ve ben de sarhoş olmaya karar veriyorum. *Sürpriz, sürpriz.*

Mutfağın karşı tarafında krep karışımını hazırlıyorum, sadece Logan'a vermek için yaklaşıyorum. Biraya uzandığımda, poşetlerden birinin içinden bir portakal suyu kabının çıktığını gördüm. Büyük karıştırma kabı araması sırasında bir şişe votka buldum ve

Bence tornavidalar kahvaltıda biradan daha iyi gider. Portakal suyunu alıyorum ve içkimi karıştırmak üzere votka almak için dolaba dönüyorum.

Logan bir şişe bira kaptıktan sonra bir tavaya daha krep dolduruyor.

"Tornavida ister misin?" Votkayı kaldırarak soruyorum.

Biranın kapağını açıp bir yudum alırken başını sallıyor. "Hayır, benim istediğim gerçek hikâye. Hadi başla."

Tornavidam önümde, bir sandalyeye yerleşiyorum ve iki ayağımın üzerine yaslanıyorum.

"Gerçek hikaye... İşimden kovuldum, evimden atıldım ve ailem yardım etmek için zahmet etmeyince ve bir arkadaşımın sadaka almayı kendime yediremeyince bu seçenek karşıma çıktı ve ben *de ne olcaksa olsun* dedim."

Logan omzunun üzerinden bakmadan önce krepleri çeviriyor. "Bu pek de uzun bir hikâye sayılmaz."

"Belki değil, ama bunlar önemli noktalar."

"Yani buraya gelmenin benimle bir ilgisi yok."

Tornavidamdan uzun bir yudum alıyorum. Şu anda bile Votka vücudumda süzülürken, bu soruya nasıl cevap vereceğimden emin değilim.

Bardağımla kamyonetinin olduğu yönü işaret ediyorum. "Benim bir kötü şansa daha ihtiyacım olduğu gibi senin de peşinde başka bir kadına ihtiyacın var. Çünkü, kahretsin, bir erkeği yakalamak isteyen Suzy Homemakers'ın oldukça etkileyici bir dizisi var."

Logan ocaktan uzaklaşıyor ve uzun bir süre bakışlarımla buluşuyor. "Belki de bu yüzden senden daha çok hoşlanıyorum. İyi vakit geçirmekten başka bir şey peşinde değilsin ve şu anda içimde olan tek şey de bu."

Sözleri itiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyor.

Ben iyi vakit geçiren bir kıyım. Parti kızyım. Tek gecelik ilişkilerin kraliçesiyim. Son on yıldır bu unvanı benimsedim ve her zerresini hak ettim. Ama bu adamla leylak rengi duvar kâğıtlı bir mutfakta oturmak, farklı bir şeyler denemenin zamanı geldi mi diye düşünmeme neden oluyor.

Bu da ne böyle? Kapa çeneni, Banner. Saçma sapan şeyler düşünüyorsun.

Garip hissi bastırmasını umarak hızlıca bir yudum daha alıyorum ama onun yerine Logan'ın kışına odaklanıyorum ve sikiinin ne kadar büyük ve mükemmel olduğunu hatırlıyorum.

Dünyadaki tüm tornavidalar damarlarımda kükreyen şehvet yük trenini durduramaz. Ama belki de bu iyi bir şeydir. Şehvet, anlıyorum. Peki ya ona bir boğa gibi binmek istiyorsam?

Logan'ın derin sesi düşüncelerimi böldü. "Yüzündeki o ifadeyi neyin yarattığını öğrenmek için sana pastırma rüşveti mi vermemi isteyeceksin?"

"Sanırım tek gecelik ilişki kuralının tekrarlanmasına izin vermek için geçici olarak değiştirilmesi gerekebilir," diye geveliyorum.

"Öyle mi?" İfadesinde bir değişiklik olmadan pişirmeyi bitirmek için ocağa geri dönüyor.

Bugün için sabrım tükendi, kurnazlığa olan iştahım da öyle. "Bu ne anlama geliyor?"

Birasına uzanıyor ve bir yudum emiyor. "Ne olacağını göreceğiz demek. Şimdi tabakları getirin. Yemek vakti geldi."

Bölüm 23

Logan

Kadınlar başlangıçta garip ve benzersiz yaratıklardır, ancak Banner kendi liginde. Çıtır bir pastırma şeridini ısırdığında çıkardığı inilti doğrudan taşaklarıma gidiyor ve bana parmaklarıma, ağzıma ve sikime boşalırken çıkardığı sesi hatırlatıyor.

Onunla ikinci bir geceyi geri çevirme şansım var mı? Hayatta olmaz. Yumurtaları pişirmeyi bitirip her iki tabağa da biraz dökerken göz ucuyla yemesini izliyorum.

"Seni bağlamak isteyen kadınlar için yemek yapmaman muhtemelen iyi bir şey, çünkü bunu bu kadar kolay hazırlayabileceğini bilselerdi çok daha yaratıcı olurlardı."

Açık sözlülüğüne gülüyorum. "Onların kahvaltı hazırlama becerilerinin benimkinden daha iyi olduğuna eminim."

Bir parça pastırmayı havaya kaldırıp eliyle işaret ediyor. "Ama bir erkeği yemek yaparken izlemenin cazibesini anlamıyorsun. Bacaklarının arasında dizlerinin üzerindeyken boşalmasını izlemekle aynı şey."

Yumurtadan aldığım ilk lokmada boğuluyorum, sonra onun başka bir erkeği boşalttığını düşününce gözlerim kıpkırmızı oluyor. Banner'la ilgili bir şey kontrolümü tetikliyor. Kaç erkekle birlikte olduğu umurumda değil ama bunları duymak istemediğimden eminim.

"O zaman sanırım önümde diz çöküp karşılaştırma yapman gerekecek." Kelimelerin nereden geldiğini bilmiyorum ama gözleri benimkilere kayıyor ve gözlerini kırıştırıyor.

Yüzündeki o şaşkın ifadeyi seviyorum, filtresiz olduğu için muhtemelen başkalarında görmeye daha alışık olduğu bir ifade.

Şaşkınlığı aynı hızla kayboluyor ve Banner tekrar oyuna dönüyor. "Öyle mi koca oğlan? Ayakta durmayı başarabileceğini ve bacaklarının pes etmesine izin vermeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Aletim kotumun fermuarına o kadar sert bastırıyor ki kalıcı bir iz bırakabilir, ama son sözü söylemesine izin vermeyi reddediyorum.

"Her bir damlayı yutarken boğazının nasıl çalıştığını izlerken bile ayakta kalacağım."

Banner'ın gözleri tekrar açılıyor ve yanaklarını pembe bir kızarıklık kaplıyor. Bahse girerim artık kızarabileceğini bilmiyordu. Ağzının kenarları bir sırtıyla çekiliyor. Başka birine böyle bir şey söylemeyi asla düşünmezdim ama Banner'a söyleyince çok sinirleniyor.

Hazırda hızlı bir cevabı yok, bu yüzden zorlamaya devam ediyorum. "Bahse girerim şu anda elimi külotuna soksam, benim için ıslanırsın, değil mi? Sen?"

Sandalyesinde kayar ve içkisine uzanır. Önündeki masaya geri koymadan önce iki büyük yudumda boşaltıyor. "Sanırım gidip onları çıkarmam gerekebilir."

Gözlerindeki pırıltı beni baştan çıkardığından emin olduğunu gösteriyor. Ama Banner'la öğrendiğim bir şey varsa o da üstünlüğü elimde tutmak için çalışmam gerektiğidir.

"Yemeğini bitir. Sonra gidip onları çıkarabilirsin."

Tabağını itiyor. "Artık buna aç değilim." "Neye açsın Banner?"

"O koca siki ağzıma almak istiyorum, böylece seni ne kadar sert boşaltabileceğimi sana hatırlatabilirim."

Lanet olsun. . . bu kadını.

"Unuttuğumu mu sanıyorsun?" Kendi kendime "*Hayatta olmaz Bruce*" diye ekliyorum. Arkama yaslanıp yüzünü izliyorum. "Ama bir hatırlatma hoş karşılanmayacaktır."

Alaycılığım onu teşvik ediyor. "Tatlı olarak da am isteyeceksin, o yüzden yer ayırsan iyi olur."

Ve resmen işim bitti. Çatalımı bir çınlamayla tabağa bırakıyorum. "O pis ağzınla beni öldürüyorsun."

"Karnını doyuramayabilirim ama taşaklarını boş tutabilirim." Dudakları kedi gibi bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Peki, ne bekliyorsun?"

"Siktir et." Masadan kalkıyorum ve onu sandalyesinden kaldırmadan önce yanına ulaşmak için iki adım atıyorum.

Bu evde bir yatak odasının tarifine ihtiyacım yok, bu yüzden Banner'ın bacakları kalçalarıma sarılmış, dudakları çenemde. Holly'nin

çocukken kullandığı odaya geldiğimde Banner'ı ayağa kaldırdım.

Hiç vakit kaybetmeden kemerime uzanıyor ve aletimi çıkarıyor, sadece gömleğini yukarı ve başının üzerine çektiğimde duraklıyor.

"Siktir, memelerini

özledim." "Ben de sikini

özledim."

Aklıma bir fikir geldi. "Umarım bunu sarhoş olduğun için yapmıyorsundur."

"Kapa çeneni, Logan. Sadece bir tornavidaydı. Bu noktada, seni ayıkken de becereceğimi bilmen gerekir."

Bir elimi başının arkasına doladım ve bakışlarını kendime çevirmeye zorladım. "Lanet olsun ki haklısın."

Bölüm 24

Banner

Ben sikini avuçlarken Logan ağzını ağzıma bastırıyor ve iniltisi dudaklarımda titreşiyor. Onunla işim bittiğinde, bu geceyi asla unutmayacak. Ve o kadınlardan birinin ona yemek hazırladığını her düşündüğünde, bana yemek yaptıktan sonra nasıl azdığını hatırlayacak.

İçime asit gibi sızan kıskançlıktan nefret ediyorum ama elimde değil. Kanıtlamam gereken bir şey var. Belki sadece iyi vakit geçiren bir kızım ama en azından

Bu işte harika olduğumu biliyorum.

Dudaklarımı onunkilerden çekiyorum, o da gömleğini kafasına geçiriyor. Dilimi belirgin göğüs kaslarında ve karın kaslarında gezdirirken, tüm bu süre boyunca sikini kaldırıyorum. Dizlerime vurduğumda Logan'ın eli sonunda benimkini kapatıyor.

Ben dilimle ve dudaklarımla başını okşarken, birlikte onu orgazmın eşiğine getiriyoruz. Boştaki elimle taşaklarını avuçluyorum ve Taşaklarının nabızı atmadan hemen önce zevk odayı dolduruyor ve ben her damlasını yutuyorum.

Logan'ın gözleri açılıyor ve dizlerimin üzerinde bana bakıyor. "Tanrım, kadın. Çok tehlikelisin."

"Bitirmeye yakın bile değiliz."

Eğer aramızdaki tek şey seks olacaksa, o zaman onun şimdiye kadar yaşadıklarının en iyisi olmasını sağlayacağım.

"Bana bir dakika ver ve haklısın, işimiz bitmedi."

Ne olduğunu anlayamadan Logan beni yatağın üzerinde dizlerimin üzerine çöktürüyor, yüzünü okşarken arkamdaki yatak başlığını kavriyorum. Ben onun adını haykırana ve dudaklarına sertçe bastırana kadar dili klitorisime çarpıyor.

Beni ellerim ve dizlerim üzerinde yeniden konumlandırmadan önce orgazmımın azalmasını beklemiyor. Arkamdan beni itmeden önce bir paketin yırtıldığını duyuyorum.

Bunu ona asla itiraf etmeyeceğim ama bana ne istediğimi sormamasını ve bunun yerine ihtiyacım olanı vermesini seviyorum.

"Henüz işin bitmedi," diyor. "Benim için gelmeye devam edeceksin. Sadece bir kez adımı haykırmayı duymak istediğimi mi sanıyorsun? Hayatta olmaz. Tekrar ve tekrar istiyorum."

Logan'ın eli kalçamın etrafında kayarak klitorisimi örtüyor ve tekrar tekrar içime giriyor. G noktama mükemmel bir şekilde vurup baskıyı artırdığında kendimi kaybediyorum. Logan kendi orgazmını haykırıp yanıma yığıldığında yatakta bir su birikintisi haline geliyorum.

Ben daha yuvarlanamadan uyku beni altına çekiyor.

Bölüm 25

Banner

Parlak, kör edici güneş ışıǒı gözlerimi deliyor ve beni uykumdan sürüklüyor. İnliyorum ve dönmeye çalışıyorum ama şimdiye kadar uyuduğum en küçük yatakta sıkışıp kalıyorum.

Bu da neydi böyle?

Dün gece aceleyle geri geliyor. Kentucky, Gold Haven'da, Holly'nin büyükannesinin evindeyim ve Logan Brantley'nin siki kıcıma bastırıyor.

Tanrım. Hoş geldin kutlamasından bahsediyorum. Kımıldadığımda Logan sarsılarak uyandı, doğrulup oturdu.

"Siktir." Ben daha doğrulmadan yataktan kalktı ve kot pantolonunu çekti.

"Ne oldu?"

"Buradan gitmem gerek."

"Neden? Bir şeye mi geç kaldın?"

"Hayır, ama şu anda burada olamam." Ben bir sonraki sorumu soramadan tişörtünü giyip kapıdan çıktı.

"Neden? Acelen ne?"

Cevap vermiyor çünkü çoktan merdivenlerden inmeye başlamıştı. "Ne oluyor Logan?"

Son sabahımızda da böyle mi hissetmişti? Kayıtlara geçsin, berbat.

Dün geceden kalma kot pantolonumu ve tişörtümü alıp üzerime geçiriyorum. Merdivenlerin dibine varıp mutfağın adım attığımda Logan kapının koluna uzanıyor.

"Gerçekten mi? Öylece mi? *Gerçek* bir *erkek* memleketinde ertesi sabahı böyle mi idare eder? Senin derdin ne be?" Öfkeden kuduruyorum ve en yakın nesneyi kapıp ona fırlatmak istiyorum.

"Hiç anlamıyorsun, değil mi?" diyor. "Hayır, gerçekten anlamıyorum."

"Burası küçük bir kasaba. Geceyi burada geçirdiğimi muhtemelen kaç kişinin bildiğinin hakkında bir fikrin var mı? Dedikodu dedikodusu canlı ve iyi durumda ve önümüzdeki bir saat içinde herkes bu konu hakkında konuşuyor olacak. İşte bu yüzden

O kadınların hiçbirinin teklifini kabul etmiyorum. Kasabanın dilinde olmaya ihtiyacım yok. Yürütmem gereken bir işim var ve benim için önemli olan tek şey bu."

Sözleri gerçeğin soğuk tokadını taşıyor.

Yirmi dört saatten az bir süredir bu şehirdeyim ve görünüşe göre şimdiden Gold Haven'ın Fahişesi olarak etiketleneceğim. *Bu bir Yeni başlangıcım için harika bir yol mu?*

"Logan Brantley'nin mükemmel şöhretini mahvettiğim için özür dilerim. Sen beni kazıklarken ben de seni kazıklayacağımı düşünmemiştim. Sanırım buradan gitsen iyi olur, böylece kamuoyundaki imajını kurtarabilirsin."

Başını sallıyor, eli hâlâ kapının tokmağında. "Anlamıyorsun. Ama anlayacaksın. Manhattan'ın birini çiğneyip tüküreceğini mi sanıyorsun? Sen hiç küçük bir kasabada yaşamadın."

"Bir avuç Betty Crocker'a sahip olmak ne kadar kötü olabilir ki? özentileri bana burun mu kıvrıyor? Onların fikirleri beni *çok* endişelendiriyor." İğneleme kelimelerimden napalm gibi damlıyor, her an öfkeye dönüşmeye hazır.

Neden buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? Neden Logan'ın bu eve, *içime* girmesine izin vermenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm? İşin bu kadar kontrolden çıkmasına izin verdiğim için kendimi tokatlayabilirdim.

Logan başını salladı. "New York uçağına binmeden önce sana yirmi dört saat veriyorum."

Ne? A. Dick.

"Ne var biliyor musun? Artık resmileşti. Sen bir pisliksin. Defol git."

Ağızını açtığında, bir özür mü yoksa daha öfkeli sözler mi söyleyeceğini bilmek istemiyorum, bu yüzden bir elimi kaldırıyorum. "Çık dışarı. Siktir git."

Logan'ın ağızı kapandı ve gitti.

Yastıklı mutfak sandalyelerinden birine çöküp az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bu karma saçmalığını daha fazla kaldırabileceğimden emin değilim.

Geçen sefer yaralı bir gururla çıkıp giden oydu ve şimdi benimkinin parçalanmış kalıntılarıyla çevriliyim.

Logan Brantley *gerçek* bir *erkek* olmayı alıp kışına sokabilir.

* * *

Sabahın geri kalanını öfkeyle dizüstü bilgisayarımda çalışarak geçirdim. Çiçeği burnunda işim, pisliğin teki geceyi benimle geçirdiğini bu kuş uçmaz kervan geçmez kasabanın insanların bilmesini istemiyor diye durmayacak.

Ayağa kalkıp gerinene kadar üç saat geçiyor, bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey başarmış olmama hayret ediyorum. Midem gurulduyor ve bana açlıktan öldüğümü hatırlatıyor. Logan'ın yiyecekleri buzdolabında ama onlara dokunmamın imkanı yok.

Biftekle ne yapacağımı bilsem bile yemezdim.

Saati tekrar kontrol ediyorum; kiralık arabam her an burada olabilir. Holly ve Crey parasını ödemek için ısrar ettiler çünkü ben "ev bakıcılığı." Benim bir gururum var ve kimse bana evsiz kışımı buraya tıktığım için para ödemeyecek.

Buzdolabını tekrar açtığımda, içindeki portakal suyunun adil bir oyun olduğuna karar verdim. Dün gece benim olduğumu iddia etmişim.

Öğle vakti kapı çalınıyor ve kim olduğunu görmek için dantel perdelerin arasından bakıyorum. Ön tarafa iki araba park etmişti ve bir adam hâlâ Koşan. *Mükemmel.*

Eski sürgünün kilidini açıp kapıyı çekerek açıyorum.

"Bayan Regent?" diye sordu kapıdaki adam.

"Evet."

Bir dizi anahtar uzatıyor. "Ne kadar süre ihtiyacınız olursa olsun bu sizindir. Sadece anahtar etiketindeki numarayı arayarak gelip almamızı istediğiniz yeri bildirin."

Bu kadar kolay.

Anahtarları kabul ederken "Teşekkür ederim," diyorum ve o da dönüp diğer arabaya yöneliyor.

Ve işte böyle, tekerleklerim var, yani Gold Haven'ı keşfederken gerçekten evsiz görünmemek için düş alma vakti geldi.

Bölüm 26

Logan

Müziğimden kapı zilinin sesini duymuyorum, ama en kısa sürede Birisi Black Sabbath'ın sesini kısarsa, bir ziyaretçim olduğunu anlarım. Ne yazık ki iki çalışanım da sigara molası veriyor, ben de üzerinde çalıştığım arabanın altından sürüngenimi kaydırıp yukarı bakıyorum.

Julianne bir elini eğik kalçasına koymuş bana bakıyor. "Vay, vay. Bu sabah tüm kasaba seni konuşuyor. Lisedeki o kötü çocuğun, bugünlerde sürdürdüğün namuslu vatandaş olayının içinde bir yerlerde saklandığını biliyordum."

Bunu bekliyor olsam da, duymak istediğim şey bu değildi. "Ne kadar kötü ne oldu?"

"Kuafördeki kızlar sabahtan beri bunun hakkında konuşuyor. Bir sürü Kadınla ilgili spekülasyonlar olduğu kesin. Bazıları Holly Wix'in kocasından kaçtığını ve sizin de onun gizli sevgilisi olduğunuzu söylüyor."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Ayağa kalktım ve arka cebimden çıkardığım bir bezle ellerimi sildim.

"Hayır, hiç de değil. Eminim gazetelere çıkacaktır, çünkü Deana'nın Holly'nin büyükannesinin evinin önünde kamyonetinin fotoğraflarını çektiğini ve muhtemelen eski sevgilisi yedi yaşında olduğu için onları satmaya çalışacağını biliyorum.

Nafakayı aylarca geciktirdi ve umutsuzluğa kapılıyor." "Lanet olsun. Holly'yi arayıp ona haber versem iyi olur." "Bu akıllıca olabilir."

"Başka ne olabilir?" diye sordum.

"En sevdiğiniz restoran müdürü bir çiviye tamir ettirmek için uğradı ve tüm hikayeyi fıstık galerisinden aldı. Eğer herhangi bir şey yapmak istiyorsan Orada hareket edersen, biraz hasar kontrolü yapman gerekebilir."

Emmy'ye herhangi bir açıklama borcum yok ama bu Julianne'e söylemem gereken bir şey değil çünkü zaten çalkalanmakta olan dedikodu değirmenini daha da çalkalayacak.

"Başka bir şey var mı?"

"Hepsi bu kadar, ama bütün gece seviştiğin kişi ortaya çıktığında, kimsenin görmediği kadar yan gözle bakılacağı kesin.

iş. Bu yüzden onun da olacıklardan haberdar olduğundan emin olmak isteyebilirsiniz. *Tabii bu bir "bam, bam, teşekkür ederim, hanımefendi"* olayı değilse."

Bunun Julianne'in Holly'nin büyükannesinin evinde tam olarak kimin kaldığını öğrenmeye çalışma yöntemi olduğunu biliyorum ve vereceğim cevap, o burada olduğu sürece tüm kasabanın Banner'a nasıl davranacağını belirleyecek.

Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Bu ortaya çıktığında, ona ya da onun hakkında kötü bir söz söyleyen herkese bana hesap vereceğini söyleyebilirsin."

"Yani böyle mi olacak?" Julianne çekingen. "İşte böyle."

"Bu ilginç bir bilgi değil mi? Yani ikinizin arasında ciddi bir şey mi var?"

Banner'la bu sabah yaşadığımız patlamayı hatırlayınca ona sert bir bakış attım. "Bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Ama biliyorsun ki bütün kasaba bu konuda spekülasyon yapacak."

"İstedikleri kadar spekülasyon yapsınlar. Umurumda değil. Ama eğer herhangi biri-"

Julianne cümlemi bitirdi. "Bu gizemli kadına tek bir ters söz söylerseniz, bunu onların boğazına tıkarsınız." Başını yana eğdi. "Bunun onu durdurmayacağını biliyorsun."

"Yardımcı olmalı."

Julianne güler ve kapıya doğru döner. "Sanırım göreceğiz." Garajdan bekleme odasına açılan eşikte duraklıyor. "Bu arada, saçını kestirmen gerek. Bu gece dükkânı kapattıktan sonra sana uygun bir zaman ayarlayabilirim. burada."

Başımı salladım. "Sana haber veririm. Teşekkürler."

O kapıdan çıkar çıkmaz Holly'yi aramak için cep telefonumu çıkardım. Telesekreteri çıktı, ben de mesaj bıraktım. Umarım o ve kocası -ki kendisi en büyük hayranım değildir, kayıtlara geçsin- tüm bu karmaşanın komik olduğunu düşünüyor.

* * *

Üç saat sonra, biraz iş yapabilmek için dükkânımın kapılarını kilitlemek üzereydim. Bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda randevu almak ve dertleşmek isteyen ziyaretçim oldu. Hepsi de çaktırmadan bilgi almaya çalışıyor.

"Şehirde bir arkadaşın mı var?"

"Duyduğuma göre geç saatlere kadar çalışıyormuşsun."

Holly'den hâlâ haber alamadım ve bütün gün Banner'a mesaj atmaktan kendimi alıkoydum. Bu sabah bir pisliktim ve bunu biliyorum. Ama kamyonetimi bütün gece dışarıda park halinde bırakarak ne kadar büyük bir hata yaptığımı fark etmek beni çileden çıkardı.

Küçük bir kasabada, ilk izlenimi yaratmak için tek bir şansınız vardır. I Bu izlenimi değiştirmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum ve insanların Banner hakkında söyleyecekleri beni şimdiden kızdırıyor. Çifte standart canlı ve iyi durumda ve burada daha da belirgin. Daha evden dışarı adımını atmadan bir sürtük olarak damgalanacak ve hepsi benim suçum. Söylediğim şeyi söylememeliydim ve özür dilemeliyim ama onun atış menziline girebileceğimden emin değilim.

Sonunda dürtüye boyun eğiyorum ve ona mesaj atmak için telefonumu elime alıyorum.

Bu sabah için özür dilerim. Özür ve açıklamayı şahsen iletmek istiyorum.

Bölüm 27

Banner

Hollywood'un küçük kasabaların dost canlısı ve misafirperver olduğu idealini kim sürdürdüyse saçmalamış.

Bugün gittiğim her yerde, ki çok fazla yer yok çünkü bana bir tür fahişeymişim gibi bakan insanlarla doluydu. Üstelik bunu gösterişli ya da skandal yaratacak bir şey giymeden yapıyorum. Skinny kot pantolon, topuklu botlar ve uzun, soluk mavi bir kazak kıyafetimi oluşturuyor ama bu kasabadaki kadınlar sanki striptizci topukluları ve G-string ile dolaşıyormuşum gibi bana bakıyorlar.

Marketteyim, raflarda organik, GDO'suz çelik kesilmiş yulaf arıyorum, sonunda bazı küçümseyici konuşmalara kulak misafiri oluyorum Eminim sabahtan beri ortalıkta dolaşan yorumlar.

"Logan Brantley'i Holly Wix olduğunu söyleyerek oraya çektiğini duydum ve hepimiz onun Holly'ye karşı sonsuza dek bir şeyler hissettiğini biliyoruz."

"Eminim haklısındır, Tricia. Aksi takdirde Emmy Harris'in parmağına çoktan bir yüzük takmış olurdu. Logan Holly için ne kadar süre bir meşale taşıyabilir ki? Artık o milyarder adamla evli."

Üçüncü bir ses konuşmaya katılır. "Holly'nin New York'lu kaşar bir arkadaşıyla yatıyorsa onun için hala bir meşale taşımasına imkan yok. Ayrıca, Cut a Bitch'ten Julianne'e bu gizemli kadın hakkında birinin kötü bir söz söylediğini duyarsa bizzat ilgileneceğini söylediğini duydum."

İlk ses cevap verir. "Beni her zaman şahsen halledebilir. Bir erkeğe nasıl davranacağımı bilirim."

"Yatağına gerçek bir erkek girmeyeli on yıl falan olmadı mı? Onun için hazır olmayı budama makasına ihtiyaç duymayan birine bırak." Vay be. Bu sürtükler hiç esir almıyor. Yine de merakım utancımдан daha güçlü, çünkü hakkımda tam olarak kimin böyle konuştuğunu görmek istiyorum.

Daha sonra kazara onlara iyi davranmak zorunda kalmam.

El arabamı koridorun sonundan onlara doğru itiyorum ve işte oradalar. Umutsuzca daha iyi bir şeye ihtiyacı olan küstah bir sarışın.

Renk uzmanı, esmer ve kısa bukleler halinde tuzlu biberli saçları olan bir kadın. Arabamın tekerlekleri gıcırdarken üçünün de kafası bana doğru sallanıyor.

"Dedikodu özgürlüğünüzü bölmek istemem ama bu markette GDO'suz veya organik bir bölüm olup olmadığını biliyor musunuz? Bu New York kevaşesinin bazı standartları var."

Destansı bir dedikodu seansının ortasında yakalandıklarında beklendiği gibi iki kişinin de yüzü soluyor ama küstah sarışın omuzlarını dikleştiriyor.

"Bunun için muhtemelen New York'a geri dönmek isteyeceksiniz. Burada sadece normal insan yemekleri var ve o süslü saçmalıkların hiçbiri yok."

"Yakın zamanda buradan ayrılmayacağım, o yüzden sanırım Logan'dan ihtiyacım olanı bulmama yardım etmesini isteyeceğim."

Onun adını duyunca hepsinin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"İhtiyacın olanı çoktan bulmuş gibi görünüyor," diyor sarışın küstah bir ses tonuyla.

"G noktam, klitorisim ve boğazımın arkası mı? Kesinlikle." Gülümseyerek arabamı döndürüp ters yöne doğru itiyorum.

Bunu dedikodu değirmeninde çalkalayın, sürtükler. Bakalım umurumda olacak mı?

Kasaya giderken bir paket Doritos ve bir beşlik Fireball alıyorum.

* * *

Ailemin ve muhtemelen beni tanıyan diğer insanların düşündüğünün aksine, çok çalışıyorum. Sadece bu yönümü kimsenin görmesine izin vermiyorum.

Neden mi? Çünkü şu anki projemi bilselerdi bana saçmaladığım için gülerlerdi.

Nefret edenleri boş verin, çünkü ben kendi şartlarımla başarılı olacağım.

Telefonumun şarjı bitene kadar mutfak masasında çalışıyorum, bu yüzden ayağa kalkıp gerinmem ve internet erişim noktamı açık tutmak için şarj cihazını çıkarmam gerekiyor. Eğer burada uzun süre kalacaksam, internet hizmeti almayı düşünmeliyim.

Dört saatlik konferans görüşmesinin ardından bugünlük işim bitti.

Her zaman yapabileceğim daha çok şey var ama bütün gün bilgisayar ekranına bakmaktan gözlerim karardı ve zihnim duvara çarptı.

Telefona çıkmadan önce pes ettim ve Logan'a yanıt verdim, ancak *ne zaman ve nerede* mesajıma hiç yanıt alamadım.

Belki de fikrini değiştirmiştir?

Her ne kadar tanıdığımı dūřünmek istesem de Logan'ı o kadar iyi tanı mıyorum. Neredeyse günün her saati mesajlaşıyor olsak bile birkaç haftalık mesajlaşma, bir insanın memleketine gelip bir süre kalacağını söylemenize nasıl tepki vereceğini bilmeye yetmez.

Belki de yeni bir başlangıca ihtiyacımız vardır. Belki de onu bulup zeytin dalı uzatma sırası bende. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp üstümü değiştirmek için yukarı çıkıyorum ve kiralık arabama gitmeden önce makyajımı tazeliyorum.

Otuz dakika sonra Gold Haven'da sapık gibi dolaşıyordum. Bu kasabada gerçek bir stop lambası bile yok, sadece yanıp sönen bir ışık var. Logan'ın dükkânının önüne geldiğimde tüm ışıklarının kapalı olduğunu görüyorum ve midem bulanıyor.

Mesajıma hâlâ yanıt alamadım ve nerede yaşadığına dair hiçbir fikrim yok, yani bu söz konusu bile olamaz. Saat sekizi geçti ve nerede olduğunu bilmiyorum.

Bakacak başka bir yer. Yanıp sönen ışıktan sola dönüyorum ve işte o zaman kamyonetinin hâlâ dükkânının yanında park halinde olduğunu görüyorum, ama yine içeride bir yaşam belirtisi yok.

Tam olarak nerede olduğunu anlamak için başımı sağa çevirmem yetiyor; caddenin karşısındaki salonda. İyi aydınlatılmış pencereden Logan'ı stilist koltuğunda, pelerini boynuna sarılmış halde görüyorum. Bir kadın saç kesme makinesini başının üzerinde tutuyor, o da kahkahalarla geri fırlatıyor. Kadın da gülüyor. Logan'ın eli pelerinin altından kayarak gözündeki yaşı siliyor ve kadın da benzer bir hareket yapıyor.

Arabayla uzaklaşırken sahne ağır çekimde oynanıyor gibi görünüyor, sonunda başımı çevirip önümdeki yola bakıyorum.

Hatırlatma bana sertçe çarpıyor.

Burası Logan'ın dünyası. Bu kasaba onun insanlarıyla dolu.

Ve ben buna uymuyorum.

Geçici evime doğru geri dönmeden önce az ilerideki dur işaretinde fren yaptığımda farkındalıklar beni hırpalamaya devam ediyor.

Ben buraya ait değilim.

Ben hiçbir yere ait değilim.

Bölüm 28

Banner

Holly'nin büyükannesinin evinin çakıl taşlı yoluna girip alnımı direksiyona yasladığımda kiralık arabamdaki acıma partisi acınası seviyelere ulaşıyor.

"Şimdi ne olacak?" Kesinlikle hiç kimseye fısıldamıyorum.

En azından evdeyken, koridorda yürürken Frau Frances'ten istenmeyen tavsiyeler alabiliyordum. Kadın beni dernek yönetim kuruluna ifşa etmiş olsa da, onu gerçekten özlüyorum.

Kendimi vazgeçiremeden telefonumu kapıp iletişim bilgilerini buluyorum ve arıyorum.

"Frances Rezidans."

Bakıcılarından biri olan Irene'in sesini tanıyarak, "Ben Banner Regent. Myrna'nın New York'tan buraya kadar beni özlediğini hissedebiliyorum."

"Bayan Regent, sizden haber almak çok güzel. Bakalım Bayan Frances sizinle konuşmak için müsait mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Evet demek istese de hayır diyeceğini ikimiz de biliyoruz. Ona Smith Koleji'nin bir binaya onun adının verilmesini görüşmek istediğini söyleyin."

Irene cevap vermeden önce birkaç dakika sessizlik oldu. "Ona bana yalan söylediğini söyleyeceğim, biliyorsun."

Göğsümden bir kıkırtı yükseliyor ve şimdiden ruh halimi hafifletiyor. "Mükemmel."

"Bekleyin lütfen."

Myrna'nın tanıdık hışırtılı sesi gelene kadar altmış saniye bekliyorum. "Eğer istediğin buysa, sana daha fazla para vermeyeceğim. soruyorum."

Dudaklarım bir gülümsemeyle geriliyor. "Şok oldum, Myrna. Ben de tahliye edildikten sonra tüm milyonlarını bana vereceğini sanıyordum."

"Bu kim? Çünkü eskiden koridorun karşısında oturan o nankör kız gibi konuşuyorsun."

"Tek ve biricik. Beni özlediğini biliyorsun. Hadi ama... bunu kabul edebilirsin."

"Lütfen bana evsiz olmadığını ve sokaklarda takılmadığını söyle."

Bu benden tam bir kahkaha kopardı. "Gerçekten değilim. Evsizim. Kentucky, küçük kasaba hayatını deniyor." Bu onu sallanan sandalyesine geri oturtmalı. New York'tan ayrılmadan önce Frau Frances'e nereye gittiğimi söylememiştim, çünkü beni yönetim kuruluna ispiyonladığı için ona hâlâ kızgındım.

"Kentucky mi?" Sesindeki şok yüksek ve net bir şekilde ortaya çıktı. "Tanrı aşkına neden oraya gittin ki?"

"Yaşamak için ucuz bir yere ihtiyacım vardı, böylece evsiz kalıp fahişelik yapmazdım," diyorum, sözlerini ona geri atarak.

"Sularını bile florluyorlar mı? Medenilikle uzaktan yakından alakası yok. Muhtemelen garip bir hayvan tarafından yeneceksin."

Myrna'nın yirmi yıldır New York'tan ayrıldığından emin değilim, bu yüzden verdiği paha biçilmez tepki tam da ihtiyacım olan komik rahatlamayı sağladı.

"Şimdiye kadar yenen tek şey benim-"

Sözümü bitiremeden sözümü kesti. "Gah! Hala bacaklarını kapalı tutmayı öğrenemedin, seni-"

Dudaklarımdan kahkahalar dökülüyor, bir sonraki söyleyeceği şeyi bastırıyor, ki muhtemelen en iyisi de bu. Gözlerimdeki yaşları parmaklarımın kenarlarıyla siliyorum, böylece göz kalemimi bulaştırmamış oluyorum.

"Teşekkür ederim Myrna, tam da ihtiyacım olan şeyi bana verdiğin için. Kabul etmek zorunda değilsin ama beni özlediğini biliyorum."

Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor ve neredeyse telefonda da yüz yüze olduğu kadar iyi konuşuyor. "Eğer seni özlediysem, bunun tek nedeni koridorun karşısına taşınan çiftin köriye olan düşkünlüğü ve kokudan kurtulmak için oda spreyiyle boğuluyor olmam. Eğer bu yüzden ölürsem, seni suçlayacağım."

Şaşırtıcı bir şekilde, köri kokusuna saplanıp kalmasının kendi suçu olduğunu tartışmak istemiyorum.

"İyi geceler, Myrna. Umarım yarın uyanırsın."

"Eğer beni tekrar rahatsız etmek istersen, bunu uygun bir saatte yap."

Telefon kapanıyor ve ben yüzümde küçük bir gülümsemeyle kalıyorum. Yaşlı kadını gerçekten özleyorum. Bana nasıl davranacağını her zaman bilirim, çünkü asla bundan sapmaz.

Son zamanlarda Logan'ın aksine.

Gülümsemem kayboluyor ve onu düşündüğüm için kendime zihinsel bir tokat atıyorum. İhtiyacım olan şey başka bir dikkat dağıtıcı. Alkol servisi olan bir yer.

Greer buraya yürüme mesafesinde bir bowling salonu olduğunu söyledi. Yürüyüş mesafesinde ama yürünebilir. Arabayı geri vitese takıyorum, kararlılık yüzeye çıkıyor.

Gold Haven'ın dikkat dağıtacak neler sunduğunu görmenin zamanı geldi.

Bölüm 29

Banner

Neon tabelada PINTS AND PINS yazıyor, ancak PINTS'teki *N* harfi yanmıyor, bu yüzden PI TS AND PINS okunuyor. Binanın dış cephesindeki soyulan boya ve bozuk çakıllı park yeri göz önüne alındığında, burası kesinlikle daha iyi günler görmüş.

Ama dilenciler seçici olamaz ve burası seçenek listemin en başında, özellikle de bu kasabada açık olan tek yer burası gibi görüldüğü için. O kuaför salonuna geri dönüp camı tıklatmayacağım ve Logan'dan bu gece beni meşgul etmesini istemeyeceğim kesin.

İçeri girerken, dar kot pantolonum ve daha da dar topuklu ayakkabılarımın kötü bir seçim olup olmadığını merak ediyorum. Uzun siyah bluzumun altından siyah dantelli tişörtüm görünüyor. New York'ta olsaydım daha skandalcı davranır, altına sadece sütyen giyerdim ama bu şehirde kalp krizine neden olmak istemiyorum. Kapıdan içeri girdiğimde karşılaştığım bakışlara bakılırsa benim muhafazakârlık anlayışımın Gold Haven'ın muhafazakârlık anlayışı farklı şeyler.

Beni tepeden tırnağa tarayan meraklı gözler hem erkeklere hem de kadınlara ait ama adımlarımı yavaşlatmıyorum. Doğruca bara gidiyorum. Bir kadın küçük bir sahnede karaoke yapıyor ve Holly Wix'in ilk kez burada şarkı söylemeye başladığını hatırlıyorum. *İlginç*.

Barmen bana "Belaya benziyorsun" dedi.

Benden çok daha sert görünüyor ... ya da belki de bu sadece Yara izinin verdiği izlenim. Çenesinden başlıyor ve boğazının tabanının karşı tarafına doğru sarılıyor. Koyu renk saçları topuz yapılarak yüzünden uzaklaştırılmış ama Manhattan'da bir barmende görebileceğiniz dağınık ve seksi bir topuz değil. Onunki sıkı ve saçma değil.

Direkt bakışlarına karşılık veriyorum. "Gerçekten o kadar da sorun değilim."

Önümdeki eski ahşap barın üzerine bir shot bardağı koyuyor, beni tepeden tırnağa tarıyor ve sonra dönüp üst raftan bir şişe Ketel One alıyor. Shot'ı dolduruyor ve bana doğru kaydırıyor.

"Bu ne için?"

"Evden deęil, eęer dūřundūęün buysa. O para benim maařımdan kesiliyor, ki bu da zaten řaka gibi bir řey."

"Peki sipariş etmediğim bir şeyi neden bana veriyorsun?"

"Google'da aratmaya sabrım olmayan sūslū bir votka kokteyli sipariř edecektiniz, o yūzden o řarkı ve dansı yaparak harcayacaęımız tūm zamanı kesiyorum."

şaşırtıcı bir şekilde, onun huysuz ve vurdumduymaz tavrını seviyorum ama bu benim hakkımda her řeyi bildiğini dūřünmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor.

"Barmenlerin her şeyi bildiklerini sanmaları da neyin nesi? Buraya soğuk bir bira iğmek için de gelebilirdim."

Bařını sallıyor ve kahverengi gözleri benimkilerle buluřuyor. "ęok saęmalıyorsun. Bu geceki tūm bahřiřlerime bahse girerim ki asla bira sipariř etmezsin."

Sırf onun yanıldıęını kanıtlamak ięin bir tane sipariř etmeyi dūřünüyorum ama bořa kūrek çekmiř oluyorum. "Haklısın. Söylemezdim."

Shot bardağını elime alıyorum ve votkayı boğazımdan aşağı döküyorum. Yanık ve ardından bıraktığı sıcaklık, bu gece ihtiyacım olan dikkat dağınıklığını sağlıyor.

"Bir tane daha mı?" diye soruyor.

"Varsaymayacak mısınız?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. O parti numarası sadece bir kez ęalıřır." Ellerini bar beziyle siliyor ve bir tanesini bana uzatıyor. "Ben Nicole."

Elini sıkıyorum ve bunun bu şehirde aldığım tek samimi selamlardan biri olduğunu fark ediyorum. "Banner."

Gözleri irileşti. "Hadi canım? Adınızı ęoktan duydum."

Shot bardağını barın öbür ucundan ona doğru itiyorum. "Bana bir tane daha doldursan iyi olur."

Shot'ı yeniden doldurmak ięin uzandı. "Dūn gece boyunca Logan Brantley'nin sikine binen kuzeyli sensin."

İğkiyi geri atarken boğuluyorum. Onun firtresizliği bana Ben

. "Dedikodulara ęok dikkat ediyor musun?" Öksürüğüm bittiğinde sordum.

"Bu barın arkasında ęalıřtıęım için bundan kağınamıyorum. Ama bu sadece yarı zamanlı. I

Mobilya fabrikasında da vardiyalı ęalıřıyorum. Elimden geldiğince fazladan iş alıyorum, bazen Logan'ın fazladan bir ęift ele ihtiyacı olduğunda garajda yağ değiştirmek de buna dahil."

VFW kamyoncu şapkası, flanel gömlek ve buruşuk siyah pantolon giyen yaşlı bir adam bara yanaşıyor. "Bir biraya daha ihtiyacım var Nicole, Rosie de ortalıkta yok."

"Üzgünüm, Joe. Son zamanlarda çocuğu hastaydı, o yüzden sık sık gitmek zorunda kaldı. Seni hemen iyileştireceğim." Barın arkasından bir bira bardağı çıkardı ve musluk.

Yaşlı adam benimkinin yanındaki tabureye oturuyor ama beni tamamen görmezden geliyor. "Bu gece County Line Yolu'nda havaya uçan evi duydun mu? Millie Freeman'ın evinin yanındaydı ve o da kıyameti koparıyor. Polisler bu pisliği daha fazla görmezden gelemeyiz, çünkü Millie'nin buna tahammülü yok."

"Başka bir meth evi mi?" Nicole soruyor.

"Söyledikleri bu."

"Ne kadar utanç verici. Burada ve fabrikada çalışanlarımızı kaybetmeye devam ediyoruz."

Çünkü uçurtma gibi uçarak geliyorlar ve beş kelimeyi bir araya getiremiyorlar."

Joe başını sallıyor. "Her yerde aynı. Yemin ederim, bu lanet olası bir salgın. Birileri bu kasabayı zehirlerken bundan zengin oluyor."

"Polisin elinde herhangi bir ipucu var mı?" Kendimi konuşmaya dahil ederek soruyorum.

"Sen de kimsin be?" Joe başını bana doğru çevirerek soruyor. Elimi uzattım. "Banner Regent. Şehirde yeniyim."

Yaşlı Joe beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Kahretsin, buralı olmadığını söyleyebilirim."

Seni Gold Haven'a hangi rüzgar attı?" Milyon dolarlık soru bu değil mi?

Nicole, "Sanırım Logan Brantley'i kilit altına almak için burada," diyor.

Bakışlarımı ona çevirdim. "Gerçekten mi? Beni öylece otobüsün altına mı atacaksın? Ve bu arada, buraya kimseyi kilitlemeye gelmedim. Bir yer ve tempo değişikliğine ihtiyacım vardı. Holly Wix'in kayınbiraderiyle arkadaşım, o yüzden göz kulak olmam karşılığında evi kullanmama izin verdi."

Joe açıklamamı olduğu gibi kabul etti ve başını salladı. "Bu iyi bir şey, çünkü sanırım patlayan bu meth evleri genellikle boş ya da terk edilmiş oluyor. Sırada Rosemary'nin evinin olduğunu görmek korkunç olurdu."

Bu düşünce, korkunç olsa da, aslında tüm bu anlaşma hakkında biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. Belki de Holly ve Creighton'a gerçekten faydalı bir hizmet sunuyorumdur.

"Çok yazık olur," diyor Nicole, birayı Joe'nun önüne koyarken.

"Çok doğru. Siktiğimin tweaker'ları neden oldukları zararı akıllarının ucundan bile geçirmiyorlar." Öne doğru eğilir ve Nicole'e fısıldar. "Ama polisler bu boku sadece birkaç rastgele kişinin pişirdiğini düşünmüyor. Kulak misafiri olduğum kadarıyla, bu şehirde bu pislikten çok fazla var."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Joe yerine Nicole cevap verir. "Bu, burnumuzun dibinde yaşarken bu kasabada uyuşturucu operasyonu yürüten birileri olduğu anlamına geliyor."

"Birbirimizi suçlamaya başlarsak işler kötüye gidecek," diyor Joe.

Kadın başını sallar. "Sanırım en iyisi insanlar birbirlerini suçlamaya başlamadan önce bunu polislerin çözmesi."

"Bence her iki durumda da işler karışacak. Bu yaşlı adamın ne diyeceği kimsenin umurunda değil."

Nicole havluyu bar boyunca tekrar siliyor ve aynı yeri üçüncü kez kapatıyor. "Burayı karıştırmasan iyi edersin, ihtiyar."

Joe çenesini sallayarak bardağını alır ve kendi yaşlarındaki adamlarla dolu bir masaya geri döner, hepsinin şapkalarında çeşitli gemilerin isimleri veya Üzerlerinde VFW yazıları var. Birkaç baston masanın kenarına yaslanmış.

Nicole bakışlarını takip ediyor. "VFW bugün kapalı, bu yüzden tüm ekip buraya geliyor. Bu düzenli bir şey."

Açıklamasını bitirir bitirmez, yaşlı adamlardan biri karaoke sırası için ayağa kalkıyor ve "Proud to Be an American" şarkısını söylemeye başlıyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum. *Bu* daha çok Small Town, USA'nın nasıl olacağını düşündüğüm çizgide. Bir John Mellencamp şarkısı gibi.

"Bir shot daha ister misin, yoksa bana Google'da bir şeyler mi aratacaksın?"

Gülümsedim. "Kendim yapsam nasıl olur? Kötü bir barmen değilimdir. Üniversitedeyken gece işimdi."

Nicole başını geriye doğru kaldırdı. "Üniversiteli kız *çalıştı* mı?"

"Şok edici, değil mi? Ailem beni işten çıkardıktan sonra kira ödemek ve parti yapmak için paraya ihtiyacım vardı. Kokteyl dağıtma ve bahşiş alma konusunda çok iyiydim." Üstüne kadar iliklenmiş iş gömleğine bakıyorum. "Sen demiştin ki Her zaman para için fazladan vardiya mı alıyorsun? Peki ya sana burada sahip olduğun vardiyaları nasıl maksimize edeceğini öğretsem?"

Bana şüpheli bir bakış attı. "Bana nasıl daha fazla para kazanacağımı öğretmek için bir bowling salonunda barda mı çalışmak istiyorsun?"

"Patronun umursayacak mı? Bir çift elin eksik, değil mi?"

Nicole ofisin yönü olduğunu tahmin ettiğim tarafa bakıyor. "Sadece para istemeye gelersen umursayacaktır."

"Hayır. Ama bahşişlerimi kendim alıyorum."

Bowling salonunun kapısı açılır ve Nicole'ün dikkati içeri giren altı kişilik gruba yönelir.

"Kahretsin. Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olacak."

Bluzumun üst düğmelerine uzanıyorum ve hepsini açtıktan sonra üzerimden çıkarıyorum. "Bunu üzerime bulaşmayacak bir yere koyabilir miyim?"

Kirli mi? Üzerine bira bulaşmışsa buradaki kuru temizlemecilere emanet etmemin imkanı yok."

Onu benden alıyor ve bir çantanın saklandığı dolabı açıyor. "Bu iyi mi?"

"Bu iş görür."

Küçük çantamı da ona veriyorum, o da içine sokuyor. Adamlar yemek siparişlerini verirken ben de kendi içkimi hızlıca hazırlayıp mideye indiriyorum. Barın karşısındaki pencereden.

"Sen izleyip öğrenirken ben de kokteyl garsonluğu yapacağım. Bu becerileri barın arkasında da uygulamak çok kolay, söz veriyorum."

"Gördüğüm zaman inanacağım."

Ona bir göz kırpıyorum ve işe koyuluyorum. Üniversitede geliştirdiğim becerilerim ilk siparişimi alır almaz geri geliyor.

Bölüm 30

Logan

Julianne'den saç kesimimi aldıktan sonra eve gidip duş aldım ve üzerime dükkânım gibi kokmayan bir şeyler giydim.

Evden çıkarken Banner'a bir cevap gönderdim ve benimle şu adreste buluşmasını söyledim

Konuşabilelim diye Pints and Pins'i aradım ama cevap alamadım. Buraya gelirken Holly'nin büyükannesinin evinin önünden geçtim ve hava karanlıktı, belki de Banner benden önce gelmiştir. Otopark tıka basa dolu, ki genelde böyle olmaz.

Holly şehirde şarkı söylemiyorsa ya da eyalet bowling turnuvası çeyrek finalleri devam etmiyorsa.

Holly bir süredir dönmedi ve bu gece turnuva olmadığını biliyorum. Peki, bu kadar kalabalığı çekecek ne halt oluyor?

İçeri giriyorum ve kapının hemen arkasında duruyorum.

Şaka yapıyor olmalısın.

Önümdeki manzara bana Creighton Karas'ın buraya girip karısını tüm salonu eğlendirirken gördüğünde neler hissettiğini düşündürüyor.

Banner'ın şarkı söylememesi dışında. Sadece varlığıyla herkesin dikkatini çekiyor ve görünüşe göre içki servisi yapıyor.

Ben'in ofisinden çıktığını gördüm. "Yeni birini mi işe aldın, ihtiyar?"

Kendimi bildim bileli Ben buranın sahibidir ama son birkaç yıl ona çok ağır geldi. Sağlığının hızla kötüye gittiğine dair söylentiler dolaşıyor ve bowling salonunu satmak için araştırmalar yapıyor ama alıcı bulamıyor. Bu kasabada çok az insan

her ay kendi masraflarını karşılayacak kadar parası olan bir kişi, bırakın devam ettirmek için büyük miktarda nakit akışı gerektiren kurulu bir işi satın almayı. Şu anda benim bile böyle bir sermayem yok ve Tanrı biliyor ki bankadan daha fazla borç almayı düşünmüyorum.

Ben bakışlarımı bar alanına kadar takip ediyor ve ikimiz de Banner'ın masadan masaya geçerek sipariş alıp içki dağıtmasını izliyoruz.

"Burayı canlandırdığı kesin, değil mi?" "Onu sen mi işe aldın?" Tekrar soruyorum.

Başını sallıyor. "Hayır, Holly'nin New York'tan arkadaşlarından biri ve bahşişlerini alamazsa bu gece için yardım edebileceğini söyledi. Nicole, Rosie çocuğuna bakmak için gittikten sonra geride kalıyordu, bu yüzden hayır diyemezdim. Söylentiler yayılmış olmalı, çünkü bunu görmedim. Holly son geldiğinden beri burası tıklım tıklım. Kahretsin, onu işe almaya çalışabilirim."

Hayatta olmaz. Kelimeler kafamın içinde yankılanıyor ama serbest kalmalarını engelliyorum. "Banner sadece biraz eğleniyor. Uzun süre kalmayacak ve kalsa bile böyle bir işte çalışacak tipte biri olduğunu sanmıyorum. gerçek."

İkimiz de onu izlemeye devam ediyoruz ve Ben cevap veriyor: "Üniversitede dört yıl boyunca New York'taki barlarda ve kulüplerde garsonluk ve barmenlik yaptığını söyledi, yani bence bu konuda yanılıyorsun. Bu işte çok yetenekli ve VFW ekibinin en huysuzu bile şimdiden ona aşık olmuş durumda."

Banner'ın üniversiteyi gerçekten çalışarak bitirdiği bilgisi beni şaşırtıyor ve belki de bu, onun anne ve babasının sırtından geçindiğini düşündüğüm için beni bir pislik yapıyor.

Onun hakkında bilmediğim başka ne var?

Bu sorunun cevabını düşünecek zamanım yok çünkü Rusty Mills'in Banner'ı belinden tutup kucağına çektiğini gördüm. Birçok nedenden dolayı boktan biri, sadece devletten maluliyet almak için sahte bir sırt sakatlığı uydurduğu için değil. Pisliğin benden daha güzel bir kamyoneti var ve geçen yıl bir gün bile çalışmadı.

İlerlediğimde Ben arkamdan sesleniyor, "Bir zarar verirsen, bedelini ödersin." *Siktir et.*

Ama oraya yeterince hızlı varamıyorum, çünkü Rusty dudaklarını onunkilere çoktan yapıştırmış. Sarhoş arkadaşlarının olduğu tüm masa alkışlıyor ama benim tek gördüğüm kırmızı.

Banner'a doğru hamle yapıyorum, ama Rusty ağzını çekerken o benden bir adım önde.

"Dur bakalım, hayatım. Onları hemen bırak, zarar yok, faul yok diyelim."

Banner'ın eli Rusty'nin bol kot pantolonunun kasıklarına yerleşmiş durumda ve sözleri bana tam olarak ne olduğu konusunda ipucu veriyor - Rusty'yi taşaklarından yakalamış durumda.

"Dostça davrandım, Rusty. Şakalarına güldüm, biralarını getirdim, hatta bar karışımını üç kez doldurdum çünkü sen bunun büyük bir hayranısın"

Lanet olsun. Kıçımı 'yanlışlıkla' ilk tuttuğunda iş botuna bir stiletto sokmadım. Geçen sefer uzaklaşırken göğüslerim hakkında yorum yaptığında içkini zehirlemedim bile. Ama bir kızın bir yerde çizgiyi çekmesi gerekir."

Rusty'nin yüzü daha da kızarıyor ve Banner onun kolunu yana doğru bükerken bir ciyaklama sesi çıkarıyor.

"Bahsettiğim bu çizgi, özür dileyeceğin ve benden izin almadan asla başka bir kadına elini sürmeyeceğini söyleyeceğin yer. Bu mantıklı mı? Senin için yeterince açık olabildim mi Rusty?"

Tekrar gıcırıyor ve başını kuvvetle sallıyor. "Yemin ederim yapmayacağım. Aman Tanrım, taşaklarımı ezeceksin. Lütfen bırakın."

Banner tatlı bir gülümsemeyle, "Bir özür duymadım," diyor ve Rusty'nin yüzü kırmızının daha derin bir tonuna dönüşürken etrafındaki tüm erkekler gülüyor.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim. Lütfen bırak beni."

Banner onu bırakır ve kucağından atlar. Rusty o kadar hızlı ayağa fırlar ki, dizlerinin üzerine düşerken sandalye devrilir.

Sesini tatlı bir şekilde yükselterek, "Az önce yaptığın şey için dua etmek istemen çok değerli. Bu anlık pişmanlık Güneylilere özgü bir şey olmalı."

Rusty'nin arkadaşlarından bir kahkaha tufanı kopuyor ve bu bardaki hiç kimsenin bu geceyi yaşamasına izin vermeyeceğinden eminim. Banner muhtemelen yerel bir şöhret haline geldi, çünkü Rusty'nin birden fazla kez elinin ayağının dolaştığı biliniyor, ama hiçbir kadın ona bu kadar etkili bir şekilde haddini bildirmemişti.

Banner, Rusty'nin sandalyesini geriye yatırıyor ve topuklu çizmeleriyle koltuğun üzerine çıkıyor. Benim dışımda bardaki herkesi gözden geçiriyor, çünkü ben onun arkasındayım.

"Size içkilerinizi getirirken kıçımı avuçlamanızı ya da beni öpmeye çalışmanızı isteyip istemediğim konusunda başka sorusu olan var mı?"

"Hayır, hanımefendi." Bağırışlar yükseliyor.

Farkında olmayabilir ama Banner kasaba tarafından resmen kabul edildi ve bu davranışından dolayı onunla gurur duyuyorum.

Onun müthiş bir kadın olduğunu anlamak için bunu görmeme gerek yoktu. Banner Regent'ı bana izin verdiği sürece hayatımda tutmamak için aptal olmam gerekir.

"Güzel. Pekâlâ. Yani herkes bundan sonra ellerini kendilerine saklayacaklarını anladı mı?"

"Üzgünüm ama bununla ilgili bir sorunum var," diye sesleniyorum ve Banner omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Bu doğru mu?"

"Evet, doğru." Öne doğru yürüyorum ve onu sandalyeden kaldırıyorum. "Eğer dedikoduları henüz duymadıysan, seni elime almak için oldukça güçlü bir ihtiyacım var."

Açıklamam kalabalığın bir kez daha kükremesine yol açtı.

Banner'ın gözleri büyüdü. "Ben de senin şu küçük sorununu kimsenin bilmesini istemediğini sanıyordum."

Bardaki herkes bizi duymak için sustu.

"Bu sadece istediğim kadını elde edemezsem sorun olur."

"Sanırım bekleyip onun ne istediğini görmen gerekecek." Banner kendi ayakları üzerinde durmak için kollarımı itiyor.

"Onun ne istediğini biliyorum ama ikimiz de bazen çok inatçı olabiliyoruz."

"Dik kafalı mı? Bu senin bir pislik olduğunu söylemenin başka bir yolu mu?" diye soruyor bara doğru yürüyüp bir tur daha içki almak için arkasını dönerken.

Onu takip ediyorum. "Evet. Pisliğin tekiydim ve bunun için özür diliyorum."

"Bu yüzden mi bütün gün bana cevap vermeyi başaramadın?"

Ses tonundaki sertlik beni şaşırtıyor ama onu tekrar takip etmek yerine Nicole dikkatimi dağıtıyor.

"Az önce ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" diye soruyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bütün kasaba senin ve Emmy Harris'in evlenip çocuk sahibi olacağını düşünüyor ve sen az önce bir bar dolusu insana New Yorklu bir kızın peşinde olduğunu söyledin. Dedikoducular bununla bayram edecekler."

Sözlerimi söylemeden önce tam olarak düşünmedim ama geri almayacağım. Emmy'nin bu sözleri yaklaşık beş dakika sonra başka birinden ikinci ağızdan duyacak olması beni üzüyor mu? Evet, üzülüyorum. O iyi bir kadın ve çıkarlarımın başka yerde olduğunu benden duymayı hak ediyor.

Nicole musluğun altında bira bardaklarını dolduruyor ve bir cevap bekliyor.

"Bunu planlamış değilim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bir erkek ne zaman bir şey planlar ki?"

Banner boş bir tepsiyle döner ve barın üzerinden uzanarak bir kokteyl alır ve bir yudum içer. "Bu kalabalık dağılana kadar gitmeyeceğim, yani sen

Ya bekleyebilir ya da yarın konuşabiliriz."

"Ne zamandan beri burada çalışıyorsun? Ve eğer burada çalışıyorsan, neden iş başında içiyorsun?"

"Burada ikramiye olmadan kim çalışır ki?" Nicole dikkatimi çekmek için bir shot bardağını kaldırıyor ve geri atıyor.

Banner başını Nicole'e doğru salladı. "Onun dediği gibi."

"O zaman bana bir kola getirsen iyi olur, çünkü eğer içiyorsan seni eve ben bırakacağım."

Banner kalçasını salladı ve bana baktı. "Kendi başıma eve gidemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayatın boyunca New York'ta yaşadıktan sonra araba kullanmayı biliyor olman bile bir mucize bence."

"Bazen şehir dışında araba kullandım."

"Her iki durumda da, direksiyon başında düzenli olarak bulunmuyorsun ve isteyeceğim son şey, ne becerilerin ne de tepki sürenin yeterli olmadığı için seni bir yerlerde bir ağaca sarılmış olarak görmek."

"Adamı dinle. O her zaman aptal değil." Nicole boğazını işaret ediyor.

"Ayrıca, birkaç yıl önce sarhoş bir sürücü beni bisikletimle yoldan çıkardı ve dikenli tellere dolandım. Orada kan kaybından öleceğimi sandım ama herifin lanet OnStar'ı otomatik olarak 911'i aradı ve ambulans geldi. Yani kısacası şoför neredeyse beni öldürüyordu ve aynı zamanda hayatımı kurtardı. O adam olma."

Nicole'ün hikâyesi, kokteylinin geri kalanını elinin tersiyle iten Banner üzerinde ayıltıcı bir etki yaratıyor. "Resmen içmeyi bıraktım. Belki de sonsuza kadar. Tanrım. Taksileriniz ya da toplu taşıma araçlarınız olsaydı, herkes içip evine güvenle gidebilirdi."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Hepiniz mi? Şimdi de hepiniz mi diyorsun?" Banner gözlerini bana dikti.

"Deniyorum."

"İstedğin kadar dene. Ben burada bekliyorum olacağım. Konuşacak çok şeyimiz var."

* * *

Bu gece en azından bir konuda haklıyım-Banner kasaba halkının bir kısmını kazandı ve odada çalışırken ve

Henüz eve gitmeye hazır olmayan başıboşlar, Ben beni barda buldu ve oturdu.

"Sence o şehirli kızın beni satın alacak kadar parası var mıdır?"

Nicole elleri lavaboda donup kalıyor. "Burayı bana satacağını söylemiştin."

Adam ona başını sallıyor, ama umursamaz bir tavırla. "O kadar parayı nereden bulacaksın Nicki? Bulabildiğin her yerde kışını yırtıyorsun ama buranın satışını finanse edecek param yok ve bana bir yıl boyunca ödeme yapmana izin veremem.

birkaç yıl. Emekli olabilmem için birinden toplu bir meblağa ihtiyacım var, böylece batacak ve emeklilik fonumu kaybedeceğim diye endişelenmem."

"Batmaz."

Bu tartışmanın ortasında kalmaktan nefret ediyorum, ancak bir şeyden bahsetmekten başka kendimi bu tartışmadan kurtarmanın kolay bir yolu yok.

"Banner'ın bu tür bir yatırım aradığını sanmıyorum. Onun kendi işleri var." Kendi kendime, Banner'ın *bana bu konuda bir şey söylemediğini* de ekliyorum. *detaylar hakkında.*

Ben benden, yerel halkın Pints and Pins dediği Brews and Balls'un başına geçmesini çok istediğini bildiğim Nicole'e bakıyor ama ne yazık ki burayı ona verecek imkânı yok.

"Sanırım hepimizin nerede durduğunu bilmek güzel," diyor Ben garip bir şekilde taburesinden kayarak ofise doğru ilerlemeden önce.

Nicole onun gidişini izler. "Burayı satın almak için yeterli parayı toplayabileceğime asla inanmayacak ama lanet olsun ki inanacağım. Hayatımın geri kalanını o fabrikada çalışarak geçiremem."

Banner yanıma yaklaşırken yüz ifadesini kararlılık kaplıyor. "Bu ciddi yüzler de neyin nesi? Ne kaçırdım?"

Nicole lavabodaki bardaklara bakıyor. "Önemli bir şey değil."

Bölüm 31

Logan

Banner'ı nihayet bowling salonundan çıkardığımda saat neredeyse iki olmuştu. Her halükarda araba kullanmasına izin vermeyeceğime göre, Nicole ile bir içki daha içebileceğine karar verdi. Konuşma sırasında orada olmasa bile Ben'in kızın hayallerini yıktığını anlayabiliyor gibiydi. Ama Banner'ın bunu ne kadar uzattığına bakılırsa, ayrılmaktan kaçınmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum.

Onu kamyonetin yolcu tarafına kaldırdım ve sürücü koltuğuna tırmanmak için etrafından dolaşmadan önce kapıyı kapattım.

"Artık benimle yalnız kalmaktan korkuyor musun?"

diye sordum. "Hayır. Tabii ki korkmuyorum."

"O zaman neler oluyor?"

Banner kucağındaki ellerine bakıyor. "Bu sabah berbattı ve şimdi birdenbire insanların bana karşı bir şeyler hissettiğini bilmelerini umursamıyorsun. Sana ayak uyduramıyorum. Buranın senin kasaban olduğunu ve benim buraya uymadığımı anlıyorum. İnan bana, bugün markette bu çok açıktı."

"Bu gece bu konuda biraz ilerleme kaydettiğini düşünmüyor musun? Kasabanın yarısı o bardaydı ve senin tarafındalar."

Banner başını sallıyor. "Erkek yarısı. Sorun bu değil. Bütün kadınlar beni hâlâ büyük şehirli bir sürtük sanıyor. ve bunu göstermekte hiçbir sakınca görmüyorlar." "Ne oldu?"

Banner bana market deneyimini anlattığında kahkahalarımı tutmaya çalışıyorum ama nafile.

"G noktan, klitorisin ve boğazının arkası mı? Keşke bunu söylediğinde yüzlerini görebilseydim."

Yolcu koltuğundan bana ters ters bakıyor. "En azından artık bir sürtük olduğumu kesin olarak biliyorlar ve bu konuda dedikodu yapmalarına gerek yok."

Bowling salonunun otoparkının kenarında duruyorum ve ona sert bir bakış atıyorum. "Kendinden kevaşe diye bahsetmeye devam edersen çok büyük bir sorunumuz olacak."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bu kamyoneti park edip seni kucağıma sürüklediğimde ve kışına bir şaplak attığımda muhtemelen sinirleneceksin."

Gözleri şokla irileşti. "Yapmazsın."

Başımı yana eğiyorum. "Yapmaz mıyım? Sen dahil hiç kimse benim yanımda senin hakkında kötü konuşamaz ve bunu anlaman için ne gerekiyorsa yapacağım."

Sessizleştğinde bir seçim yapmak zorundayım. Ya onu Holly'nin büyükannesinin evine götürüp bırakacağım ya da kendi evime götüreceğim. Seçimi Banner'a bırakırsam neyi seçeceğini biliyorum ama bu gece gitmesine izin vermeye hazır değilim. Benim yatağımda uyumamayı seçse bile, onu kendi alanımda görmek için hala güçlü bir ihtiyacım var.

Sol yerine sağa dönüyorum ve Banner, sersemlemiş haliyle bile bunu anlıyor.

"Benim yerimin diğer taraf olduğunu sanıyordum. O yönden geldiğimi biliyorum. Sanırım."

Arkamıza bakmak için boynunu büküyor ama karanlıkta görebileceği tek bir işaret bile yok. İlçenin bu yolu aydınlatmaya gücü yetmiyor, bu yüzden tüm sokak lambaları yıllardır karanlık.

"Benim evime gidiyoruz."

Bana doğru döndü. "Neden?" "Sana göstermek istiyorum."

Sessizleşiyor. "Ne yapıyoruz Logan? Birbirimizi çok az tanıyoruz. Birkaç haftalık mesajlaşma ve iki tek gecelik ilişki bizi çift yapmaz."

Ellerim direksiyonda geriliyor çünkü ben istemesem de onun sözleri gerçek.

"Kabul etmesen de Gold Haven'a koşarak gelmenin bir nedeni var."

"Kalmak için bedava bir yerdi," diyor.

"Bundan çok daha fazlası vardı Banner ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Kamyonetin kabininden ona bakıyorum. "Greer'in seni New York'ta istediğin kadar misafir edeceğinden eminim. Senin seçtiğin gerçek

Gitmek ve dünyama girmek senin için bir şey ifade etmeyebilir ama benim için bir şey ifade ediyor. Yanlış anlıyor olabilirim ama aramızda mesajlardan ve tek gecelik ilişkilerden daha büyük bir şey var. O arabayı teslim etmek için gerçekten New York'a gelmem gerektiğini mi düşünüyorsun? Hayır.

Lanet olsun. Ama en başından beri sende beni çağıran bir şeyler vardı ve içgüdülerimi takip etmek zorundaydım."

Tekrar konuştuğunda sesi sakın. "Peki, buradan nereye gidiyoruz?"

Dur işareti için yavaşlıyorum ve onun bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Birbirimizi tanımaya çalışacağız. Seni randevulara götüreceğim ve ikimizin de neleri kaçırdığını göstereceğim. Bana aşık olacaksın Banner. Buradan sonra gideceğimiz yer orası."

Gözleri tekrar açılıyor ve kırılmadan önce bir anlığına cam gibi oluyor.

Kavşaktan geçip doğruca evime doğru gidiyorum.

"Ben daha önce hiç kimseye aşık olmadım, bu yüzden senin için biçilmiş kaftan."

Yüzümde bir gülümsemenin yayılmasına izin veriyorum. "Bu iş için yeterince erkeğim.

Bu konuda aklımda hiçbir şüphe yok."

* * *

Banner'ı evime getirmek, ona yeni gözlerle bakmamı sağladı. Süslü bir yer değil ama burayı bir yığın olarak aldım ve gurur duyduğum bir eve dönüştürdüm. Çocukken içinde büyüdüğüm paslı tek katlı evden çok uzakta ve buna sahip olduğum için şanslı olduğumu biliyorum.

Banner'ın dairesini -ya da eski dairesini- gördüm, bu yüzden daha fazlasına alışkın olduğumu biliyorum, ama ön tarafında kapalı bir sundurma olan sedir kenarlı evin önüne geldiğimizde ve hareket ışığı yandığında, o nefesini içine

çeker.

"Bayıldım."

İfadesi beni rahatlatıyor.

"Daha içini bile görmedin." Kamyonetimi kapatıyorum ve dışarı atlıyorum.

Kapısını açmamı beklemiyor, kamyonetin önünde benimle buluşuyor ve ağaçların arasına kurulmuş eve bakıyor. Bahçenin arka köşesinden akan derenin şırıltısı, her ne kadar ışıklar onun görebileceği kadar uzağa ulaşmasa da, diğer türlü sessiz olan geceyi kırıyor.

"Bunu sen mi yaptın?"

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip ön merdivenlere doğru yürürken başımı sallıyorum. "Hayır, ama en ince ayrıntısına kadar söktüm ve içini baştan aşağı yeniledim. Hacizli bir evdi ve bankadan ucuza aldım. Beş dönümlük bir arazide oturuyor, yani burası oldukça özel."

"Beş dönüm mü?"

Sesinde belli bir şaşkınlık var ve onun bir Manhattanlı olduğunu ve bu tür bir mülkün duyulmamış olduğunu unutuyorum.

"Kentucky'de emlak New York'tan çok daha ucuz."

Merdivenlerden verandaya çıkıyoruz ve onu ön kapıdan içeri almak için anahtarımı kilide sokuyorum, içeri girerken ışıkları yakıyorum. Normalde arka kapıdan girerdim ama onun evi bir de böyle görmesini istedim.

Dil ve oluk çamıyla kaplı tonozlu tavanı gösteriyorum. "Bu tavanı tek başıma kurmak çok zordu."

Gözleri açılıyor. "Bunu sen mi yaptın?"

Başımı sallıyorum. "Bu evin her parçasında benim kanım, terim ve küfürlerim var. Yığma taş şöminenin doğru şekilde yapılması sonsuza kadar sürdü ama buna değdi. Dükkânda geçirdiğim uzun bir günün ardından buraya gelir ve çok yorgundum, elektrikli aletler konusunda kendime

güvenemiyordum." Banner yavaşça bir daire çizerek odayı inceliyor.

Gri bir kanepe ve sandalye şömineye bakıyor ve televizyon şöminenin üzerinde asılı duruyor. Süs eşyası olarak pek bir şey yok çünkü sikim var.

"Bayıldım," diyor tekrar ve yemin ederim gururdan şişiyorum

Şimdi. Yenilenmiş çam zemine basmadan önce duraksıyor, bir bana bir botlarına bakıyor. "Güzel evinizin her yerine bowling salonu pisliği sürmek istemiyorum."

"Seçim senin," diyorum.

Botlarını çıkarırken biraz yalpalıyor ve aniden beş santim kısalıyor.

Ben de iş botlarımı çıkarıyorum ve onu mutfığa götürüyorum. Mutfak oturma odasına açılıyor ve gurme olmasa da oldukça güzel. "Granit kalıntılarını kendim seçtim ve özel dolapları yapmak için bir arkadaşımın arabası tamirini takas ettim."

"Yemek yapmayı bile bilmiyorum ama kesinlikle etkilendim." "Neyse ki yemek yapabildiğimi biliyoruz, bu yüzden evde açlıktan ölmeyeceksin.

Sabah."

O cevap vermeden önce Banner arka kapının yanındaki anahtarlığa odaklanır. Ona doğru yürüyor ve New York'taki atari salonundan aldığı Hulk anahtarlığına dokunmak için uzanıyor.

"Onu saklamışsın." Dönüp bana baktı, gözlerinde şaşkınlık vardı. "Otoyola çıkar çıkmaz camdan atarsın diye düşünmüştüm. Özellikle de ..." Sözleri yarım kaldı.

Başımı sallıyorum ve onun durduğu yere geçiyorum. "Bunu düşündüm ama sonra onu saklayıp saklamamamın bir önemi olmadığını fark ettim. Seni unutmamın imkanı yoktu."

Hâlâ alet çantamda duran külottan bahsetmiyorum. Bir erkeğin bazı sırları olmalı.

Banner dudağını ısıyor ve yutkunuyor. "Onu sakladığına sevindim. O geceden bir şeyler taşıyan tek kişi ben olsaydım üzücü olurdu."

Çantasını karıştırıyor ve Holly'nin büyükannesinin evinin anahtarlarını çıkarıyor ve tabii ki ona kazandığım Wolverine anahtarlığı da orada.

"Güzel bir geceydi."

Başını salladı. "En iyisiydi."

"Ah, Bruce." Ona gülümsedim. "Bundan daha iyisini yapabiliriz. Sadece bekle."

Sözlerim aramızda asılı kalıyor ve daha fazlasını söylemek istesem de konuyu değiştiriyorum.

"Gerisini görmek ister misin?"

Başını sallıyor ve ben de onu koridora çıkarıp ikinci banyoyu, misafir odasını ve ofise dönüştürdüğüm yatak odasını gösteriyorum. Sonunda ana odanın kapısını iterek açıyorum. Burada bir adamın tek başına yaşadığı belli. Yatakta sadece uyumaya yetecek kadar yastık var, yatağı düzeltmek için çarşafın üzerine attığım yorgan biraz buruşmuş ve köşedeki sandalyenin üzerinde bir kot pantolon ve bir tişört duruyor.

"Demek Logan Brantley'nin meşhur yatağı bu."

Ona yan gözle bakıyorum. "Meşhur mu? Tam olarak değil."

"Ama bu şehirdeki kadınların yarısı bu işin içinde olduklarını söylemek istiyor." "Girmediler ve bunu değiştirmek gibi bir planım olmadığına göre hayal kırıklığıyla yaşamak için." Odanın karşısındaki kapıya doğru başımı sallıyorum. "Ana banyo şurada. Bir erkeğin ihtiyaç duyduğundan daha fazla duş başlığı var ama bütün gün dirseklerime kadar yağ ve gres içinde kaldıktan sonra temiz olmayı takdir ediyorum."

Banner dönüp bana bakıyor. "Gerçekten bayıldım. İnanılmaz bir iş çıkardın Logan."

Aramıza sessizlik çöküyor ve bu gece için planlarımın beklediğim gibi olmadığını fark ediyorum. Her ne kadar gecenin geri kalanını Banner'ın içinde geçirmek istesem de, şu anda en çok istediğim şey kendi lanet yatağında, kollarımda onunla birlikte uykuya dalmak.

Oyunu değiştiren o.

Ve şimdi oyunu kazandığımdan emin olmak için yapmam gereken çok iş var.

Bölüm 32

Banner

Neredeyim ben?

Gözlerimi kırpıştırıp arduvaz mavisi duvarları ve daha önce bulunduğum hiçbir yere benzemeyen ahşap döşemeleri inceliyorum. Bir kolun ağırlığı etrafımı sarıyor ve ısı sırtıma baskı yapıyor.

Bir an için büyük bir hata mı yaptım diye düşündüm ama sonra zihnim harekete geçti.

Logan.

Logan'ın

yatağı.

Logan'ın evi.

Ve dün gece seks bile yapmadık.

Bu sulara nasıl gezineceğim konusunda hiçbir fikrim yok, özellikle de bana ona aşık olacağımı söylediğinden beri. *Boyumdan büyük işlere kalkışıyorum.*

Logan'ın derin sesi kulağımda gürlüyor: "Yemin ederim beyninin döndüğünü hissedebiliyorum." "Sanki kaçıp kaçmayacağından emin değilmişsin gibi tüm vücudun geriliyor."

"Aklımı okuyabildiğini sanman çok ürkütücü," diye fısıldıyorum.

"Bana yanıldığımı söyle."

"Bu ilişkisizliğimizi nasıl idare edeceğime dair hiçbir fikrim olmadığını düşünüyorum."

Bir an sonra kendimi sırtüstü yatarken ve Logan'ın iri bedeni üzerimdeyken buluyorum.

"Bu bir ilişki Banner. Bundan hiç şüphelen olmasın."

Acaba o bunu söylerken gözlerim hissettiğim kadar büyüyor mu? "Ama-"

"Aması yok. Çıkıyoruz. Ve ilk ilişkimizi yaşayacağız."

"Bu gece Kentucky'de resmi bir randevumuz var."

"Öyle mi? Ve neden birdenbire bu kadar otoriter oldun?"

"Ben her zaman otoriterdim. Sadece yatakta olduğu için aldırmadın."

Gerçek hikaye.

Logan dirseklerinin üzerine çöküyor ve ağır ereksiyonu kalçama baskı yapıyor.

"Sanırım bu sayılır çünkü hâlâ yataktayız," diye mırıldanıyorum.

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Öyleyiz, ama maalesef işe gitmem gerekiyor, bu da ikimizin de kalkması gerektiği anlamına geliyor, böylece seni arabana bırakabilirim, böylece bütün gün burada mahsur kalmazsın."

"Kahretsin. Bütün gece bowling salonundaydı. Sence biri çalmış mıdır?" Panik içinde soruyorum. Çalıntı bir kiralık araba hiç hoş olmazdı, özellikle de benim için iyilik olsun diye kiralanmışsa.

Logan'ın gülümsemesi şakacı bir hal alıyor. "Burası Gold Haven. Kimse kiralık bir araba çalıp paçayı kurtaramaz. Sorun değil." Üç kadeh daha eğildi ve dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Günaydın, Bruce."

"Günaydın Logan," diye mırıldanıyorum öpücüğe karşılık verip dudaklarını kovalarken yukarı doğru kaldırıyor. Ama onlara uzun süre ulaşamıyorum çünkü kendini yana atıp ayağa kalkıyor.

Sadece boxer külot giymiş olan Logan'ın vücudu etkileyici. Göğüs kaslarının üzerine serpiştirilmiş hafif bir tutam saç, karın kaslarının ve göbeğinin üzerinden aşağıya doğru inerek kemerin altında kayboluyor. *Sert vücutlu bir erkeğin nesi var? Neden külotum düşmeye meyilli?*

Dönüp banyoya gitmeden önce göz kırpmıyor ve benim açgözlü gözler kıcına sabitlenmiş. Vücudunu bu şekilde tutmak için ne yaptığını bilmiyorum ama tamamen destekliyorum.

Ben de kıcımlı yataktan kaldırıyorum. Tulumum ve kot pantolonum bowling salonu dumanı gibi kokuyor ve onları tekrar giyme düşüncesini midem kaldırmıyor. Saçlarımın uçlarını kokluyorum ve düşün açıldığını duyunca yüzümü buruşturuyorum.

Belki bir arkadaşının olmasına aldırılmaz. Ne kadar çok tek gecelik ilişkim olsa da, çift duşu olayını hiç yapmamıştım. Görünüşe göre hala bakire olduğum bazı bölgeler var.

Dün gece izinsiz ödünç aldığım tişörtü üzerimden çıkarıp banyoya gidiyorum.

Logan cam duvarlı duşun içinde sabunlanırken gözleri benimkileri buluyor. "İstersen bana katılabilirsin."

Aynaya bakıyorum ve bir adım daha atmadan donup kalıyorum. "Yüce İsa, neden bana *The Walking Dead'e* aitmişim gibi göründüğümü söylemedin?"

Makyajım gözlerimin altına bulaşmış, bana ölüme yakın bir görünüm veriyor ve saçlarım zombi kıyametine karşı teke tek mücadele etmiş ve kaybetmiş gibi görünüyor.

Logan'ın kahkahası cam bölmede yankılanıyor. "Ama yine de çok seksisin. Kıçını buraya getir."

"Burada benimkinden daha fazla duş başlığın var." "New York su basıncının daha fazlasını kaldırabileceğinden şüpheliyim." "Haklısın."

Saçlarım dakikalar içinde sıırıslıklam oldu ve artık boğulmuş bir fareye benzediğime eminim. "Bu bir duş değil, lanet olası bir araba yıkama," diyorum, spreyden uzaklaşarak.

Logan bana bir kalıp sabun uzatıyor. "Kullanabileceğin kız işi bir şeyim yok ama sabun, şampuan ve yüz yıkayıcım var, eğer benim gibi kokmaktan rahatsız olmazsan. Egzoz, fren hidroliği, gres ve yağ olmadan benim gibi."

Bundan birden fazla kez bahsetti ve bunun onu rahatsız edip etmediğini merak ediyorum. "Bir gün çalıştıktan sonra o garajdan çıktığında nasıl koktuğunu şişeleylebilseydin milyoner olurdun," diyorum ona tüm samimiyetimle.

"Bu doğru mu?" Logan ıslak saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken beni kendisine doğru çeviriyor.

Başımı sallıyorum.

"O zaman beğenmene sevindim."

Dudaklarımız buluştuğunda kahkahasını yutuyorum.

Elleri omuzlarımda başlıyor ama orada kalmıyor. Logan'ın geniş avuç içleri kışımı kavrayıp bir elini yanaklarımdan arasından geçirene kadar sırtımdan aşağı kayıyor.

Parmakları göt deliğim olarak da bilinen hassas bir noktaya değince sıçıyorum. Başımı geriye çekip ona bakıyorum. "Beni şok etmeye mi çalışıyorsun?"

Logan'ın mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda tembelleşiyor. "Şok mu?"

"Bir kızın amına iki parmağını sokup sonra da onu bir tane de arka kapıdan."

Parmak uçları yine göt deliğimin üzerinde geziniyor, bu sefer baskı uyguluyor. "Bu küçük dar kışla yapacağımı umduğun şey bu mu?"

Ayak parmaklarımdan üzerinde yükselirken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, baskıdan kaçmak mı yoksa onu itmek mi istediğimden emin değilim.

Hareketlerimi takip ediyor. "Bana cevap verene kadar oynamayı bırakmayacağım."

"Belki de hiç cevap vermeyeceğim."

"Yaramaz küçük şey." Logan'ın dokunuşu kıcımdan uzaklaşıyor, ama kalçalarım birer el koyarak beni düşün arka tarafına doğru döndürdü. "Eğil."

"Ne?" Çırpınıyorum ama ellerimi çoktan önümdeki bankın üzerine indirmiş durumda.

"Çıplaksın, demek ki kontrolü ele almamdan hoşlanıyorsun ve sanırım temizlenmeden önce ikimizi de kirletmek için biraz zaman ayırabilirim."

O derin ses tonuyla söylediği sözlerde bacaklarımın arasından ıslaklık damlamasına neden olan bir şey var ve bunun birden fazla duş başlığından fışkıran suyla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Sert şaftı kıcımın kürecikleri arasında kayıyor ve donup kalıyorum.

Aman Tanrım, yapmayacak.

"Sikimi o güzel kıcının içine sokacağım ama henüz değil. Hayır, önce benim için gerçekten yaramaz bir kız olman gerekecek."

Logan sikini bacaklarımın arasına bastırmak için pozisyonunu ayarlıyor, ama başparmağı ıslaklığımı sürükleyerek girip çıkarken tam kık deliğimin üzerinde duruyor.

"Nasıl bu kadar yaramaz olabilirim?" Meme uçlarım sıkılaşıırken alaycı sözlerim kesik kesik bir nefesle çıkıyor.

"Oh, bilmiyorum... muhtemelen eğilir ve kıcını dışarı çıkarırsın, belki arkaya uzanır ve yanaklarını benim için genişçe açarsın. Damlayana kadar o amı ve götü yememe izin verirsın. Sonra biraz kayganlaştırıcı bulup o daracık deliğe bir parmak sokabilir miyim diye bakabilirim. Eğer gerçekten kötüyse, önce sana şaplak atmam gerekebilir."

Şimdi yerimde kıpırdanıyor, kalçalarımı sıkıyor ve söylediği her şeyi yapmasını diliyorum.

Arkama uzanıp yanaklarımı ayırmama saniyeler kala sikinin başı amımın içine giriyor.

"Ama şimdi değil. Şu anda sadece ucunu alacaksın. Seni bu şekilde boşaltabileceğimizi mi düşünüyorsun? Kirli fantezilerim seni o kadar ıslatıyor ki, sana ne istersem yapmam için bana yalvarmaya hazır mısın?"

Avuç içi sağ kık yanağıma indiğinde daha fazlasını isteyerek geri itiyorum.

"Kötü kız. Sana ne veririm onu alacaksın." Geri çekilmeden önce bir santim içeri bastırıyor. "Ve daha fazlasını değil."

Hayal kırıklığıyla inliyorum ama tekrar bastırıyor, bana birkaç santim daha veriyor.

"Sadece ucu, Banner. Sadece ucuyla kendini tatmin edebilir misin?" O Bana daha fazlasını vermeden eğiliyor ama parmakları klitorisimi örtüyor. "Yoksa yardıma mı ihtiyacın var?"

Logan Brantley'nin parmaklarında bir tür vudu büyüğü var, çünkü klitorisimi sanki onun efendisiymiş gibi tıngırdatıyor.

Orgazmım üzerimde kırılmaya başladığında, yolun geri kalanını içeri itiyor. Çılgılık atıyorum ve çılgılığım, klitorisim üzerindeki baskıyı hiç bırakmadan tekrar tekrar içime girmeden önce çekilirken yankılanıyor.

Tekrar boşalıyorum, iç kaslarım onun sikini o kadar sert sıkıştırıyor ki, serbest bırakabildiğine şaşırıyorum. Ama sıcak yapışkan fışkırmalar kıcıma indiğinde, ardından eli geldiğinde, çok becerdin olduğumu biliyorum.

Bu adam bedenime sahip ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bölüm 33

Banner

Banyodan çıkıp yatak odasına girerken, sanki az önce temelleri sarsacak bir şey olmamış gibi davranmak için tüm soğukkanlılığımı toplamam gerekiyor.

Logan şifonyerine doğru ilerleyip eşofman ve uzun kollu bir gömlek alırken rahatlığı çok daha doğal bir şekilde ortaya çıkıyor. "Tasarımcı işi olmayabilirler ama şu dumanlı olanları tekrar giymekten iyidir diye düşündüm."

Yığını ondan alıyorum ve üzerime geçiriyorum. Gülünç olacak kadar büyükler ama kesinlikle alternatifinden daha iyiler.

Saate bakıyor ve küfrediyor. "Kahretsin, gerçekten gitmeliyim." Bana baktığında gözlerinde pişmanlık var. "Niyetim-"

"Sorun değil." Sözümü aceleyle kestim. "Bunun için endişelenme."

Logan beni inceliyor ve başka bir şey söylemek istediğini biliyorum ama söylemiyor.

"Bir dahaki sefere bana kahvaltı hazırlayacaksın," diyorum, konuştuktan sonra nefesimi tutarak. Bir *dahaki sefere* olacağını resmen açıkça belirtmişim ve benim için şu anda kaldırabileceğim en fazla şey bu.

"Anlaştık."

Yatak odasından çıkıp ön kapıya doğru ilerlerken Logan'ın gülümsemesi geniş. Paspasın üzerinde duran ince topuklu botlarımı görünce ikimiz de duraklıyoruz.

"Bu bir moda ifadesi olmayabilir ama elimde sadece bunlar var." "Sana bir çift çorap alacağım ve seni arabaya taşıyacağım. Arabayı sen kullanabilirsin. ayakkabısız eve."

Buna karar verdikten sonra Logan çorapları almak için geri çekiliyor ve çorapları giydikten sonra beni arabaya kadar taşımaya devam ediyor.

Onun çok güçlü kollarına ve çok sert göğsüne bakınca -ki temiz eşofmanına krem sürmemek için her ikisini de görmezden gelmeye çalışıyorum- ev gündüz olduğundan daha da şirin görünüyor. geceydi. Logan çok iyi iş çıkarmış.

Bowling salonuna gidişimiz sessizdi. Az önce ne olduğunu analiz etmekten özenle kaçındığımı biliyorum ve o da aynısını yapıyor gibi görünüyor. Ama garip bir şekilde, sessizlik garip ya da ağır değil. Rahat.

Birkaç dakika sonra bowling salonuna vardığımızda otoparkta benim kiralık arabam da dahil olmak üzere sadece üç araba buluyoruz. Logan benimkinin yanına yanaşiyor. Kırmızı bir araba birkaç adım ötede, ön tarafı bize doğru gelecek şekilde park etmiş.

"Şu adam ön koltukta uyuyor mu?"

Logan ben daha kapımı açmadan kamyonetten inip arabaya doğru koşmaya başladı. Cama vurup içerideki adama bağılıyor ama buradan görebildiğim kadarıyla hiçbir hareket yok.

"Jeff, aç şu lanet kapıyı. Uyan artık."

Hala cevap gelmeyince, Logan kamyonu geri koşar, ama Kabini atlayıp yatağı tercih ediyor. Elinde bir çeşit çubuk var ve arabanın arka camını kırarken geri çekiliyorum.

Oh, kahretsin. Bu hiç iyi değil.

Kamyondan atlamadan önce içgüdüsel olarak telefonumu kapıyorum. Logan'a doğru koşarken keskin çakıllar ayaklarımın tabanını acıtıyor.

Her nasılsa sürücü kapısının kilidini çoktan açmış ve bana bağırdığında kapıyı açmıştı.

"911'i ara! Hemen bir ambulansa ihtiyacımız var."

Kalbim çarpıyor ve ellerim titriyor, dediğini yapıyorum ve operatöre sahip olduğum sınırlı bilgiyi sunuyorum. Sorular sormaya devam ediyor ama çoğuna aynı şekilde cevap veriyorum-bilmiyorum.

Logan, deneyimli bir profesyonel gibi kalp masajı yapmadan önce adamı arabadan çıkarıp yere yatırıyor.

"Nabız var mı?" diye soruyorum, çünkü operatör sürekli bana soruyor. Logan başını sallıyor ve ben de bilgiyi aktarıyorum.

"Yoldalar."

Yorulduğunu anlayana kadar kompresyona devam ediyor. Ne halt ettiğimi bilmiyorum ama roket bilimi olamaz. Telefonu cebime sokuyorum ve onun yanında yere diz çöküyorum.

"Benim sıram."

Logan başını salladı ve ben devraldım.

Hayatımın en uzun dakikaları boyunca bir ileri bir geri gidip geliyoruz. İkimizin de yüzünden ter damlıyor ama boşa kürek çekmekten korkuyorum.

Acil yardım ekibi siren çalarak geldiğinde yoldan çekiliyoruz.

Bir acil yardım görevlisi nabzını kontrol ederken Logan'a bakıyor. "İşte orada. Zayıf ve gözden kaçırması kolay ama orada. Bu adamın hayatını kurtarmış olabilirsiniz."

Logan başını sallar ve uzaklaşır. "Güzel, çünkü eskiden benim üvey kardeşimdi."

İtirafı beynimde yankılanıyor ve ben bunu anlamakta zorlanıyorum.

Logan kamyonetinin önünde, sağlık görevlilerinin yolunun dışında durduğum yere geri geliyor ve iki elini de yanımdaki kaputa bastırıyor. Uzun, derin nefesler alırken başı öne düştü.

"İyi misin?" Bu dünyanın en aptalca sorusu ama başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Başını kaldırıp bana baktı. "Bir gün aşırı dozdan öleceğini biliyordum. Sadece bunu en ön sıradan izleyeceğimi hiç düşünmemiştim."

Elimi omzuna koyuyorum. "Acil yardım ekibini duydun; onun hayatını kurtarmış olabilirsiniz."

"Biz, ben değil. Ve eğer başarırsa. Hiçbir şey yapmadığımız için bize teşekkür etmez."

Görünüşe göre Logan ve eski üvey kardeşi arasında kaybolan bir aşk yok.

"Seni hastaneye kadar takip edebilirim ve-"

Logan başını sallar. "Şu anda onun yanına gidemeyecek kadar kızgıyım. Jeff'in duymak isteyeceği hiçbir şey söyleyemem."

"O zaman biz-"

"Jeff'in amcasını aramalıyım. Babası öldükten sonra geriye kalan tek ailesi." Logan doğruldu. "Eğer kurtulursa, belki Duane sonunda onu rehabilitasyona sokabilir. O bir papaz, belki bir yerlerde torpili vardır." Logan elini metal kaputa vuruyor ve vücudunun yanımda titrediğini hissedebiliyorum. "Kahrolası Jeff," diye mırıldandı.

"Çok özür dilerim."

"Hayır, ben özür dilerim." Kaputu itiyor ve bana bakıyor. "Bu sabahın boka dönmesine gerçekten çok üzıldüm." Logan'ın nefes alış verişini düzleştirdi ama Gözlerinin etrafındaki çizgiler gerginliğin kanıtını gösteriyor.

"Bu senin hatan değil. Oraya atladın ve onu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptın. Bu inanılmaz."

Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Böyle düşünmene sevindim ama

Herkes aynı şeyi yapardı. Şimdi birkaç telefon görüşmesi yapmalı ve iyileşmesi için dua eden birkaç kişi bulmalıyım."

Alnımı onunkine değdiriyorum. İkimiz de terliyiz ama umurumda değil. "Sen Biliyor musun, Logan Brantley? Sen iyi bir adamsın. Burada olduğun için şanslı. Ve yanıyorsun. Senin yaptığını herkes yapmazdı."

"Tam yanımdaydın, Bruce." Uzun bir nefes alır. "İyi olacak mısın? Benimle gelmek ister misin?"

Logan'ın teklifi samimi ama tüm içgüdülerim az önce olanları sindirmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söylüyor.

"Eve gitmeliyim."

Beni göğsüne doğru çekiyor ve ayaklarımdan kaldırıp kiralık arabaya taşımadan önce uzun süre sıkıyor.

"Üzgünüm, Banner."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

Kilidi açmak için kumandayı tıkladıyorum ve Logan beni içeri indirmeden önce kapıyı açıyor.

"Botlarını getireyim."

"Teşekkür ederim."

Az önce olanların etkisiyle tüm bedenim sarsılırken başımı direksiyona yashıyorum.

Hayat kısa. Bazıları için diğerlerinden daha kısa, bu yüzden her anı değerlendirmeliyiz.

Bölüm 34

Logan

Siktiğimin Jeff'i. Banner'a söylediklerim doğrudu, kendini zehirlediği her neyse aşırı dozdan öleceğini düşünmüştüm hep. Şimdi tahmin etmem gerekirse, meth derim.

Neyse ki bugün Jock ve Rick'in yardımıyla Mustang'in motorundaki son rötuşları bitiriyorum çünkü kafam olması gereken yerde değil.

Rick müziğin sesini kıstı. "Misafirimiz var." Memur Cody Reeves içeri girerken çenesini servis kapısına doğru salladı.

"Bir dakikan var mı Logan? Senden bir ifade almam gerekiyor."

Jeff'i kontrol etmek için hastaneyi iki kez aradım ama hâlâ dayanıyordu, bu yüzden Cody'nin vefatını bana bildirmek için burada olmadığını biliyorum.

Arka cebimden bezimi çıkardım ve Jock'a, "Şunu bitir, sonra da hepsini silip parlat." dedim.

"Sorun değil patron."

Bekleme odasına yöneliyorum ve Cody de beni takip ediyor. Son demlediğim cezvede hâlâ biraz kahve var, o yüzden ikimize de birer fincan koyuyorum.

"Tadı katran gibi ama alıştığınızdan çok farklı olamaz. için."

"Çok minnettarım." Elimden fincanı aldı ve üç fincan kaptı. Bekleyen müşteriler için fazladan koyduğumuz kahve kutusundan şeker paketleri.

"Jeff için mi buradasın?"

Başını sallıyor. "Elbette."

"Sana anlatacak pek bir şeyim yok."

"En başından başlamaya ne dersin?"

"Brews'un otoparkına girdim ve arabasını gördüm. Şoför koltuğunda sızmış gibi görünüyordu ve bir şey beni rahatsız etti."

"Bu sabah saat sekizde Brews'da ne yapıyordunuz?"

Kasabanın geri kalanı muhtemelen şimdiye kadar çoktan öğrenmişti ve Banner'la benim hakkımda çıkan dedikodular için endişelenmeyi bırakmıştım. "Bir kadını arabasına geri götürüyordum."

"Banner Regent?"

Ona sert bir bakış attım. "Neden bana zaten cevabını bildiğin sorular soruyorsun? Bu ikimizin de zamanını boşa harcamak değil mi?"

"Prosedür böyle."

Kahveme bakıyorum ve bir nefes alıyorum. Bugün sabrım taşıtı. "Evet, Banner Regent. Brews'dan ayrıldıktan sonra dün geceyi benim evimde geçirdi. Bu sabah dükkâna erken gidebilmek için arabasını alması için onu geri getirdim ama bu gerçekleşmedi çünkü eski üvey kardeşim otoparkta aşırı dozdan ölmek üzereydi ve ölmemesi için çürümüş meth ağzına kalp masajı yapmak zorunda kaldım." Cody'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum ve oradaki sempatiyi görüyorum.

"Aşırı dozdan öldüğünü nereden biliyorsun?" "Eğitimli bir tahmin."

"Jeff'i bu sabahtan önce en son ne zaman gördün?"

Başımı arkaya eğerek üstümdeki tavan döşemesindeki su lekesine odaklanıyorum. Dalgınlıkla kendime onu değiştirmem gerektiğini hatırlatıyorum çünkü bok gibi görünüyor.

"Onu en son ne zaman gördüm? Muhtemelen birkaç ay önce geçerken. Arabasını etrafta gördüm ama kendisini görmedim."

"Peki ya onunla en son ne zaman konuştun?"

Tekrar tavana bakıyorum ve geçmişi düşünüyorum. "Bir süredir." "Tam olarak ne kadar süre? Ve tartıştınız mı?"

Bakışlarımı tekrar Cody'ninkilere çeviriyorum. "Gerçekten mi? Bu önemli mi?"

"Cevaba ihtiyacım olmasaydı bu soruyu sormazdım."

"Annemle babam altı ay evli kaldıktan sonra, ben daha okuldayken babası uyuşturucu bulundurmaktan hapse girdi ama sen bunları biliyorsun. Jeff Senior bir şaft yakaladı ve kan kaybından öldü ve kimse onun gidişine üzülmeydi." "Ben bunu sormadım."

"Jeff'e kapımı son çaldığında siktir olup gitmesini söyledim. Burayı yeni almıştım ve bir ton borcum vardı ve o para istiyordu. Bok gibi görünüyordu ve ona ne veririmsem vereyim doğrudan torbacısına gideceğini biliyordum, bu yüzden ona bir daha kapımdan içeri adımını atarsa ağzını burnunu kıracağımı söyledim."

Cody sonunda onu tatmin edecek bir açıklama bulmuş gibi başını sallıyor. "Bunu başkasına söylemezdim ama seni çok uzun zamandır tanıyorum."

Şuna. Jeff uyuşturucu satıyordu ve bunu gizli tutmak için çok kötü bir iş yapıyordu, kendi malını kullanmakla meşguldü. Bir süredir gözetim altındaydı. haftalar çünkü büyük balıkları yakalayabilmek için tam olarak kimden mal aldığını öğrenmeye çalışıyoruz. Kendisi besin zincirinin en altında yer alıyor ve bu hafta onu alaşağı edip bize bilgi vermesini sağlamayı planladık. daha az bir ceza karşılığında."

"Yani bana bu kasabadaki sorunun bir parçası olan birini kurtarmama yardım ettiğimi mi söylüyorsun?"

Cody omuz silkiyor. "Hâlâ bilinci yerinde değil, bu yüzden onu sorgulayamayız.

Ama birilerinin konuşmayı düşünmesi ihtimaline karşı kapısında güvenlik görevlisi bulunduruyoruz."

Sözlerindeki imalar kafama dank etti. "Jeff'in tedarikçisinin konuşmadan onu öldüreceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bu büyük bir olasılık."

"Lanet olsun. Başka birini bulamaz mısınız?"

"Deniyoruz."

"Ne felaket."

Cody kahvesinin geri kalanını emiyor ve fincanı çöpe atıyor. "Jeff'in bugünlerde kiminle yakın olduğuna dair bir fikrin var mı diye bakmaya geldim ama bana söylediklerine bakılırsa hayır."

"Bu konuda haklısın."

Dönüp kapıya doğru yöneldi. "Kahve için teşekkür ederim."

"Eğer uyanırsa, onunla konuşmamı ister misin? Bazı cevaplar almaya çalışayım mı?"

Cody duraksıyor ve bana bakıyor. "Hayır, biz bunu hallederiz. Teklifin için teşekkürler. Ve kadınla iyi şanslar. Buralardaki normal tiplerden biraz farklı görünüyor. Kıçını kilitleyip anahtarı atmaya niyetim yok."

Cody, Gold Haven'da bekâr kalmaya kararlı bir başka adamdı. "Kesinlikle o türden biri değil."

Kapıyı itip açmadan önce, "Kendime onlardan bir tane bulmalıyım," diye cevap veriyor.

Ona iyi şanslar dilemek istiyorum, çünkü Banner gibi kadınlar milyonda bir bulunur ve onun alışık olduğu türden değildir, ama söylemiyorum. Tekrar içeri giriyorum

Jock ve Rick'i garajda müziği yeniden açmış ve bitirdiğimiz Mustang'in kaputunun altındaki her yüzeyi parlatırken buldum.

"Çok şık görünüyor."

"Tabii ki öyle. Bu dükkân sadece fena restorasyonlar yapar."

Yanıt olarak homurdanıyorum ve beynim Cody'nin bana anlattığı her şeyi gözden geçiriyor. Bu kasabada birileri meth satıyor ve eski üvey kardeşim de satıyordu.

Çok saçma.

Bölüm 35

Banner

Logan'ın eski üvey kardeşini kontrol etmek için hastaneyi aradım ama hasta olup olmadığını bile teyit etmediler. Logan'ın beni bu gece bir randevuya götüreceğine söz verdiğini biliyorum ama bu sabahki olaylardan sonra bunun gerçekleşmesine imkân yok.

Bunun yerine, midem isyan etmeden önce birkaç saat çalışıyorum. Bir şeyler hazırlamaya çalışabilirdim ama tekrar şehre inmeye ve dün gece Logan'ı yarı takip ederken gördüğüm ev tarzı aile restoranını denemeye karar verdim. O zaman kapalıydı, bu yüzden daha çok erken gelen kuşlara özel müşterilere hitap ettiğini düşündüm.

Kendime çeki düzen vermek için yarım saatimi ayırdıktan sonra Kasabadaki kadınların benim görünüşüm hakkında söyleyecek kötü bir şey bulamamaları için kiralık arabamı kasabaya götürüyorum ve Home Cookin'in önüne park ediyorum.

Cam kapıdan içeri girdiğimde, bir podyumun üzerinde adınızı ve partinizdeki sayıyı yazmanız için beyaz bir defter kağıdı var. Öğle yemeği kalabalığını kaçırmışım, bu yüzden bekleme alanında kimse yok ve listede açıkta kalan isim yok. Yeşil vinil kabinler her iki yan duvarda da sıralanıyor ve kahve içen yaşlılar tarafından kullanılan birkaç masanın arasına karışmış birkaç boş masa var. Restoranın arka kısmında tabureli bir öğle yemeği tezgahı bulunuyor.

Kot pantolonlu, kovboy çizmeli ve göğsünde *Home Cookin'* işlemeli yeşil polo tişörtlü bir kadın bana doğru geliyor.

"Kaç kişisiniz?" "Sadece bir kişi, teşekkürler."

"Tezgâhta mı oturmak istersiniz, yoksa bir masa ya da kabin mi?" "Bir kabin harika olur."

Plastik bir menü, kâğıt bir yer minderi ve peçeteye sarılmış bekleme listesi standının yanındaki panelli yarım duvarda bulunan üç ahşap tutucudan gümüş çatal bıçak takımı çıkardı. "Beni bu taraftan takip edin."

Peşinden gidiyorum, Levi's'ın korkunç muffin top'a neden olmadan kıvrımlarını sarmasından etkileniyorum. Kot pantolonlara büyük paralar harcamak zorundayım.

aynı etkiyi sağlar.

"Tam buraya oturabilirsiniz. Şehrin ana caddesinin harika bir manzarası var, böylece insanları seyredebilirsiniz."

Ayrıca Logan'ın tamirhanesinin harika bir manzarası var, öyle ki yan tarafa park etmiş kamyonunu görebiliyorum.

"Teşekkürler, bu mükemmel." İsim etiketine bakıyorum. "Minnettarım, Emmy."

"Sana içecek bir şey getireyim mi?"

"Sıska bir karamelli latte harika olur."

Kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor. "Korkarım bu kırk beş dakikalık bir yol. Bu şehirde kahve ve sıcak çikolata var, tabii benzin istasyonundaki makineden çıkan hazır cappuccino içeceklerinden istemiyorsanız, ama duyduğuma göre onların hepsi şeker ve kimyasalmış."

"Diyet kolanız var mı?" Başını

sallıyor. "Tabii ki var."

Yürürken mırıldandığını duyabiliyorum, "Skinny caramel latte . . . bu kız nerede olduğunu sanıyor?"

Menüyü inceliyorum, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı için kızarmış tavuk bifteğini atlamaya karar veriyorum ve bunun yerine tavuklu Sezar salatasını seçiyorum.

Başka bir kadın diyet kolamı getirip siparişimi almak için masaya geliyor. İsim etiketinde Darlene yazıyor ve kıvrıcık, kısa, koyu kahverengi saçlarıyla tam bir iş kadını.

"Sos yanında mı?" diye soruyor, son isteğimi yerine getirmek için beni yenerek. "Evet, lütfen." Duraksıyorum. "Nereden biliyorsun?"

Bana yavaşça bir göz atıyor. "Öyle bir tipe benziyorsun." Darlene topuklarının üzerinde dönüyor ve siparişimi vermek için geri dönüyor.

Yorumunu duymazdan geliyorum ve kamyonların geçit töreni gibi görünen geçişini pencereden dışarı bakarak izliyorum. *Bu kasabadaki her erkeğin bir kamyoneti mi var? Ve bu ne zaman bu kadar seksi oldu?*

Eminim bunun tek bir cevabı var ve hepsi Logan Brantley'nin suçu.

Emmy'nin sesi odadaki sessiz konuşmayı böldü. "Öğle yemeğinin on dakika içinde hazır olmasını istediğimi söyledim. Adamın açlıktan ölmesini mi istiyorsun?"

Kapı tekrar çalınıyor ve balık sırtı örgülü bir kadın elinde hayatımda gördüğüm en büyük seyahat kupasıyla içeri girip tezgâha doğru ilerliyor. İçine her ne koyuyorsa yarım galon sığıyor olmalı.

"Büyük boy bir kahve alabilir miyim?"

Emmy arkasını dönüp ona baktı. "O şey bir gün seni öldürecek Julianne. Kafeini gerçekten bırakmalısın."

"Endişeni önemseyen birine sakla, Emmy." Julianne fincanın kapağını çeviriyor ve Emmy fincanı ondan alıp bir sürahi kahve doldurmak için arkasını dönüyor.

Julianne, henüz tanışmadığım bir kadın, tezgahın üzerinden biraz para kaydırıyor ve kapağı yerine koyuyor.

"Şu kırık kahve fincanını değiştirecek misin?" Emmy parayı alıp kasaya koyarken soruyor. "Paranı aldığım için şikâyetçi olduğumdan değil."

"Garanti değişiminin önümüzdeki hafta burada olması gerekiyor. Merak etmeyin; ben de bu güzel ziyaretleri sonlandırmaya hazırım."

Julianne tezgahtan uzaklaşıp kapıya yöneliyor ama beni fark edince yavaşlayıp yönünü değiştiriyor. "Vay, vay... Sanırım senin kim olduğunu çok iyi biliyorum."

"Bu biraz ürkütücü." Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim, ama görünüşe göre filtre eksikliğim hala iyi ve gerçekten sağlam.

Masaya doğru bir adım attı ve elindeki dev seyahat kupasını yere bıraktı. "Ben Julianne. Erkeğinizin saçını kestim ve bugün tüm kasabayı konuşturdunuz." Davet edilmeden kabine kayıyor.

"Bana katılmaktan çekinmeyin, sanırım."

"Davetiniz için teşekkürler ama bir sonraki randevuma sadece on dakika var ve kesinlikle işemem gerekecek." Kahvesinden bir yudum alırken bana bakıyor. "Burada kaç tane kadın var biliyor musun?"

Dün gece Brews and Balls'ta Logan'ın söylediklerini duyduktan sonra bugün kazara sana bir arabayla çarpmak kasabanın umurunda olmaz herhalde?"

"Bu konuşmanın daha az ürkütücü olmasını bekliyordum, ama yanıldığım ortaya çıktı."

Julianne omuz silkiyor. "Sadece kışını kollamak isteyebileceğini söylüyorum. O bir av ve bir süredir ağdan kaçıyor. Bu kadınlardan bazıları umutsuzluğa kapılıyor." Diğer kadın piknik sepetine benzeyen bir şeyin içine yiyecek bir şeyler koyarken tezgahın arkasındaki Emmy'ye doğru bir bakış fırlatıyor. "Özellikle de şu."

"O mu? Gerçekten mi?" Emmy'yi bir sonraki incelemem çok daha yakındı. Kabul edilebilir şekilde kesilmiş açık kahverengi saçlar, düzgün bir vücut, güzel gözler ve biraz da şirretlik.

Bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda Julianne başını sallıyor. "Adını onun ağacına kazımış, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Kentucky'li olmayabilirim ama ben bile onun örtmecesini anlıyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Ama görünüşe göre Emmy, Bayan Logan Brantley olma hayallerini yıkmak üzere olan kişinin sen olduğunu henüz anlamamış."

Tekrar kadına baktığında bakışlarını takip ediyorum. "Nedenmiş o?"

"Logan'ın öğlen yemeğini sana vermek yerine sana hançer gibi bakıyor olurdu. birlikte sepet."

Logan'ın yemek sepeti mi? Cidden mi? "Dışarıdan mı sipariş etti?"

Julianne gülüyor. "Hayır. Emmy özel ödülünü almak için bunu yapmak zorunda değil. Onu doyurmayı kendine görev edinmiş. Sanırım *midenin* bir yarısının *dolu*, *topların boş* denklemini kapatmaya çalışıyor, çünkü Bildiğim kadarıyla Logan onun taşaklarına yaklaşmasına asla izin vermez." Julianne kahvesini tekrar yudumlar. "Denemediği için değil elbette. Yine de Logan ona ilk dokunduğunda hamile kalacağı kesin. Buna para yatırırdım."

Tüm bu bilgiler başımı fena halde ağrıtıyor ve iştahımı kaçırıyor.

Julianne'e gözlerimi kısıyorum. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Logan senden gerçekten hoşlanıyor. Bunu açıkça belli etti." Emmy'ye bir bakış fırlatıyor. "Ben de ortaokulda herkesten daha iyi olduğuna karar verdiğinden beri o sürtükten nefret ediyorum."

Tanrı küçük kasabaları korusun.

Restoranın önüne kısa bir otobüs yanaşıyor ve caddeyi görmemi bir süreliğine engelliyor.

"Buradan gitsem iyi olacak. Huzurevi sakinleri öğle yemeği *için çok geç* ve akşam yemeği *için çok erken saatlerde* geliyorlar. Burası yaşlılar şehri olmak üzere. Görüşürüz, Banner. Rötuşa ya da tırnaklarını düzelttirmeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Büyük şehirlerin stilistlerinden değilim ama saç ya da tırnakları mahvetmem." Bana çarpık bir gülümseme attı. "Sadece hayatımdaki diğer her şeyi."

Ve keşke daha uzun kalsaydı diye içimden geçirerek gitti.

Nicole dışında, Julianne bu şehirde tanıştığım ve birlikte bir şeyler içmeyi hayal edebildiğim tek kadın.

Bir otobüs dolusu yaşlı insan restorana girerken Emmy telaşla kapıya doğru koşuyor. "Hepiniz erkencisiniz! Sizi üç buçuğa kadar beklemiyordum."

Darlene elinde salatamla koşarak geliyor ve masaya bırakıyor. "Başka bir şey ister misin? Birazdan çok meşgul olacağım."

"Hayır, hanımefendi. Ben hazırım."

Kabinde arkama yaslanıyorum ve tüm emekliler ve onların sohbetleri tarafından eğlendirilmeye devam ediyorum. Bu küçük kasaba hayatında bir çeşit sihir var.

* * *

Salatamı bitirirken Julianne'in Emmy ve Logan'la ilgili planları hakkındaki uyarıları kafamda dönüp duruyor. Çok doyurucu değildi ama kendim yapmak zorunda kalmadım, o da var. Restoranın kapısı tekrar çalıyor ve gördüğüm onca trafiğe bakılırsa burası şehrin en hareketli yerlerinden biri olmalı.

"Dışarıdakinin senin kiralık evin olduğunu sanıyordum. Nasıl gidiyor Bruce?"

Logan da Julianne gibi kabine giriyor. Her seferinde bana Bruce diyor, bir sıcaklık dalgası doğrudan kalp krizi bölgeme çarpıyor.

Görünüşe göre Logan'ı fark eden tek kişi ben değilim. Emmy doğruca masama geldi.

"Çok özür dilerim Logan. Senin için geç saatte bir öğle yemeği hazırlamıştım ama Sunnybrook'tan gelenler dikkatimi dağıttı." Logan'dan bana ve sonra tekrar ona baktı. "Onunla aynı kabini paylaşmak zorunda değilsin; bir sürü boş masamız var."

Ağzını kapatır kapatmaz boşluğu gariplik dolduruyor.

Logan konuşmadan önce bana gülümsüyor. "Burası tam da oturmak istediğim yer." Sonunda Emmy'ye bakıyor. "Banner'la tanıştın mı? New York'tan şehre geldi."

Adımı söyler söylemez, yüzündeki şaşkın ifade sert bir ifadeye dönüşüyor ve hemen ardından en sahte gülümsemeye dönüşüyor Şimdiye kadar gördüğüm. New Yorklu olduğumu düşünürsek, bu da bir şeydir.

"Adını alamadım. Küçük cennet parçamıza hoş geldiniz hanımefendi. Eminim büyük şehirden geldiğiniz için çoktan sıkılmışsınızdır."

"Daha yeni yerleşiyorum ve yakın zamanda ayrılmayı düşünmüyorum." Ses tonum Logan'ın kaçıramayacağı bir samimiyet taşıyor.

Emmy'nin sahte gülümsemesinin kenarları sertleşmeye başladı. "Eminim yakında burayla işin bitecek."

Logan konuşmalarımızı izliyor ve aptal değil. "Umarım değildir. Banner'a hoş karşılandığını hissettirdiğin için minnettarım. O benim için çok özel biri."

Emmy'nin maskesi çatlama tehlikesi geçiriyor, ama yerinde tutuyor. "Özel. Ne kadar tatlı. O zaman ikinizi yalnız bırakayım. Tabii senin için hazırladığım sandviç ve yaban mersinli turtayı hâlâ istiyorsan başka. Müesseseden. her zaman."

Logan'ın nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyorum.

"Birazdan işe dönmem gerekiyor. Banner'ın arabasını gördüğüm için buraya gelmem bir dakika sürdü. Bana sürekli yemek getirmene gerek olmadığını biliyorsun. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Peki o zaman," dedi Emmy dişlerini sıkarak. "Seni yalnız bırakacağım."

Bir adım uzaklaştı ve neredeyse bir masaya bir tepsi dolusu yemek taşıyan Darlene'e çarpacaktı.

Emmy uzaklaştıktan sonra Logan'a bakarak, "Bu ilginçti," diyorum.

"Birkaç kez çıktık ama hiçbir zaman arkadaştan öteye gidemedik," diye açıklıyor.

Kendimi tehdit altında hissedip hissetmediğime karar veremedim. Karar *vermedim* çünkü Julianne'in dedikodusuna göre Emmy'nin kaçırdığı güzel sikten haberi bile yok.

"Eminim çok daha fazlası olmak istemiştir."

Logan elimi kendi eliyle kapatıyor. "Fark etmez, çünkü böyle bir şeyin olabilmesi için aynı şeyi isteyen iki kişi olması gerekir."

Dilimin ucunda Betty Crocker Barbie ile neden bir şey olmasını istemediğini sormak var ama şimdi ne yeri ne de zamanı olduğuna karar veriyorum.

"Benim yüzümden onun yemeğini geri çevirmek zorunda değilsin." Yine de, aptalca ve önemsiz bir nedenden dolayı, kararına sadık kalmasını umuyorum.

"Beni idare edecek birkaç protein barım var. Ama seninle konuşmaya geldiğim şey bu değil."

Onun sertleşen duruşuna bakıyorum. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Bu doğru değil. Bektan bir gündü ve seni bir randevuya çıkarmak istediğimi söylediğimi biliyorum, ama bu gece ne bulabileceğime bakmak için hastaneye gideceğim ve seni götürmek istediğim yer orası değil. Ertelememizin bir sakıncası var mı?"

Bu gece Logan'ı görememe fikri beni hayal kırıklığına uğratsa da, onun nereden geldiğini tamamen anlıyorum.

"Tabii ki sakıncası yok."

Logan kabinde rahatlar. "Teşekkürler Bruce. Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Uzanıp elini kendi elimle kapatıyorum. Bu benim için normal bir hareket değil ama Logan söz konusu olduğunda tam olarak doğru hissettiriyor. "Sen yapman gerekeni yap.

Benim için endişelenme. Beni iki hafta boyunca meşgul edecek kadar işim var."

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirip sıkıyor. "Teşekkürler Bruce."

Elimi geri çekmek için hamle yaptığımda beni durduruyor. "Bana bu işin tam olarak ne olduğunu söyleyecek misin?"

Odadaki tüm emeklileri düşünürken dudaklarımın kenarları bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Şimdi ne yeri ne de zamanı. Ama o çeki nakde çevirdiğinde . . . Sana söyleyeceğim."

Şaşırtıcı bir şekilde, Logan'a söyleme ihtimali beni heyecanlandırıyor.

"Anlaştık. Bu geceyi telafi edeceğime söz veriyorum," diyor elimi bırakıp ayağa kalkarken.

Ben cevap veremeden Logan eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve sanırım tüm restoran benimle aynı anda donup kalıyor.

Vay anasını. Logan bununla dalga geçmiyor.

"Seninle sonra konuşuruz Bruce."

Odadaki tüm bakışların ağırlığını hissederek başımı sallıyorum. Logan dönüyor ve duraklamadan önce birkaç adım atıyor.

"Sende bıraktığım biftekleri dondurucuya atmak ister misin? Bir dahaki sefere ızgara yaparız."

Bakışların ağırlığı daha da artıyor.

"Kulağa harika geliyor," diyorum gülümsememi bozmadan. "Sonra görüşürüz."

Logan restorandan çıkarken zil çalıyor ama Emmy de dahil olmak üzere içerideki tüm müşteriler bana bakmaya devam etmekten memnun görünüyor. Ama diğerlerinin meraklı görüldüğü yerde, o öfkeli görünüyor.

Boş tabağımı itiyorum ve hesabı beklemek yerine masaya bırakmak için cüzdanımdan bir yirmilik çıkarıyorum.

Görünüşe göre Ev Yemekleri'ndeki misafirliğimi fazla uzatmışım.

Bölüm 36

Logan

Banner üzerinde hak iddia etmek iyi hissettiriyor. Daha önce hiç böyle bir şey yapma dürtüm olmamıştı ama onunlayken tam da istediğim şey bu. Dedikodu her halükarda olacak ve o da başına ne gelirse gelsin üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğunu kanıtladı.

Bütün gün bu Mustang'e son rötuşları yapmak için kırımını yırttım ve sahibi gelip tamamen restore edilmiş arabasına baktığında ve gözleri cam gibi olduğunda, işimi doğru yaptığımı biliyorum.

Klasik restorasyonlar çok daha fazla emek gerektiriyor, ancak büyük maaş çekleri buna değiyor. Yağ değişimleri ve rutin onarımlar benim ekmek tekmem ama restorasyonlar gerçekten keyif aldığım şeyler.

Saat altı buçukta Jock ve Rick'e "Bu gecelik paydos edebilirsiniz," dedim. "Bir sonraki projemizin teslim edilmesini bekliyorum ve bu da tüm günümü almaz. oturuyoruz."

Her iki adam da başlarını sallayıp gün boyunca biriktirdikleri yağ ve kiri temizlemek için lavabolara yöneliyor.

Rick hızla gözden kaybolur ama Jock o çıkmadan önce durur. "Jeff'ten haber var mı?"

Başımı sallıyorum. "Hastane henüz bir değişiklik olmadığını söylüyor." "Yani her iki şekilde de gidebilir mi?"

"Söyledikleri bu. Daha fazla cevap almak için bu gece oraya gidiyorum."

"Bu pisliğe bulaşmış olması çok yazık. Kuzenimin çocuğu buzla yakalandı. Yemin ederim, bu lanet olası bir salgın."

"Kesinlikle öyle görünüyor, değil mi?"

"Aramızda kalsın, bilardo ligimde birdenbire yeni bir kamyonet kullanan ve bir sürü para saçan bir adam var. Sanırım uyuşturucu satıyor ama onu ispiyonlayacak değilim."

Küçük bir kasabada uyuşturucuyla ilgili sorun da bu. İnsanların yüzde doksanı bir şeylerin yolunda gitmediğini bilseler bile bu işe bulaşmazlar.

Doğru. Ama yine de, dedikodu ve parmakla gösterme aslında bu şekilde minimumda kalıyor.

"Bunu ona kimin sağladığına dair bir fikrin var mı?"

Jock başını sallar. "Hayır. Bir ipucu yok, ama şu anda zar zor saklamaya çalışıyor. Umarım başına böyle bir şey gelmeden önce bir yolunu bulur ve bu durumdan kurtulur. İki çocuğu var dostum."

Jock'un arkadaşının yaptığı şeyi bu şekilde haklı çıkarıp çıkarmadığını sessizce merak ediyorum - çocuklarına kendisinden daha iyi bir hayat sunmak için para kazanmak. Buralarda, mobilya fabrikası ve hastane dışında iyi para kazandıran pek fazla iş fırsatı yok.

"Umarım o da bundan kurtulur."

Jock başını salladı ve ben elimi yüzümü yıkarken kapıdan çıktı.

Yarım saat sonra, siyah bir Chevy kamyon, paslanmış 1969 model Oldsmobile 442'yi açık kasa bir römorka yükleyerek yanaşır. Kamyondan inen adam

Yolcu koltuğunda sadece televizyonda gördüğüm bir adam oturuyordu ve onunla buluşmak için dışarı çıktım.

"Üzgünüm geciktim. Nashville'in dışında trafiğe yakalandım. Bumfuck, Kentucky'nin bu kadar uzakta olduğunu kim bilebilirdi ki?" Sesi sahnede olduğu zamanki gibi çakıllı geliyor.

"Kahretsin. İş emrinde 'B. İş emrinde 'B. Thrasher'ı gördüğümde, Boone Thrasher'ın buraya geleceğini beklemiyordum."

Country şarkıcısı elini uzatıyor. "Ortak bir arkadaşımız var ve bu paslı hurdayı benim için tamir edecek kişinin sen olduğunu söylüyor."

Bahsettiği tek kişi Holly Wix olabilir. Görünüşe göre son zamanlarda hayatıma bir sürü ilginç şey gönderiyor.

"Oh, öyle mi?"

"Holly'yi yalancı durumuna düşürme, çünkü bunu sana değil ona karşı kullanacağım."

Ses tonundan şaka yaptığını anlayabiliyorum... bir bakıma.

"Bir sorun yaşayacağımızı sanmıyorum. İçeri girelim, ben de bir eskiz defteri alayım. Bu çizmem gereken türden bir proje."

"Senden şimdiden hoşlandım," diyor Thrasher, beni içeri kadar takip ederek.

Sonraki bir saati, ben kabataslak bir tasarım fikri çizerken onun seçenekleri hakkında konuşarak geçiriyoruz. Siyah ve kırmızı. Klasik iç mekan, ama Boone'a özgü ayrıntılar, muşta ve kafatasları gibi. Bitirdiğimde ikimiz de kağıda bakıyoruz.

"Bittiğinde çok şık olacak," diyorum ona. "İyi bir zevkin var, dostum."

Thrasher omuz silkiyor. "Zevkten çok param var, ama bunun bok gibi görünmesine izin vermemen için sana güveniyorum. Koruman gereken bir itibarın var ve eğer

düşündüğüm gibi çıkarsa, size çok fazla iş gelecektir. Bu canavarı piyasadaki tüm klasik otomobil dergilerine sokacağım ve o zaman insanlar kapınızı aşındıracak."

Boone Thrasher sözünde durursa, işim sonsuza dek değişecek. Sadece bir üst seviyeye değil, stratosfere çıkacağım. Heyecanımı bastırıyorum çünkü önce kendimi kanıtlamalı ve neler olacağını görmeliyim.

"O zaman bittiğinde bu arabaya aşık olacağından emin olsam iyi olur."

"Aynen öyle."

"Bu gece geri dönüp Nashville'e mi gidiyorsun?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup başını sallarken soruyorum.

"Evet, efendim. Birkaç gün içinde turneye çıkacağım ve otobüste olmam gereken zamanda olmazsam çok kızıyorlar."

Hayatının nasıl olduğunu ancak hayal edebilirim.

"Buraya kadar arabayla gelmene şaşırdım doğrusu."

Bana omuz silkti. "Bu, bir yol yardımcısına ya da asistana havale edebileceğim türden bir proje değil. Benden tam olarak ne istediğimi duymanı istedim."

"Anlaşıldı. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, dostum." "Güzel. Sence ne kadar sürer?"

"Bana sekiz hafta ver, çünkü tüm vücut parçalarının değiştirilmesinin ne kadar süreceğini bilmiyorum ve ne yapabileceğime bakacağım."

Thrasher arabaya bakar. "Altı yıldır yoldayım ve Nashville'deki son konserimde beni beklemesini çok istiyorum. Olduğum her şeyin kalbine giden yeni bir şarkı yazıyorum ve konuştuğumuz süre boyunca, yeni single'ımı tanıtmak için arabayı sahneye sürmeyi hayal ediyordum. Sence bunu gerçekleştirebilir misin? Söz veriyorum buna degecek bir şey yapacağım. Basın, fotoğraf çekimi, her şey."

Kahretsin, böyle bir teşvikle . . . "Bunu yapabilirim."

"Çok teşekkürler efendim. Şimdi bu canavarı römorkumdan indirip dükkanınıza götürelim."

Bölüm 37

Banner

Geçici ofisim olan mutfakta dizüstü bilgisayarımı kapattığımda telefonum tezgâhta çınlıyor. Onu almak için arkama uzanıyorum, boynumu bir yandan diğer yana uzatıyorum.

Ne zamandır burada oturuyorum? Saate baktığımda saatler geçtiğini görüyorum. Telefonumun ekranına baktığım ve Logan'dan gelen mesajı gördüğüm anda ağrı kayboluyor.

Sonunda yağmur çekini bozduruyorum. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm.

Bu konuda doğruyu söylüyor. Logan çok heyecanlandığı yeni bir restorasyon projesi üzerinde canla başla çalışıyor, ben de başka bir tasarım sorununu gidermek için gece gündüz çalışıyorum. Projelerimize yoğun bir şekilde odaklandığımız için, son yedi gündür birincil konuşma aracımız olarak mesajlaşmaya geri döndük.

Belki başka kadınlar kızardı ama ben bunu dert edemeyecek kadar meşguldüm.

Yüzümde bir gülümsemeyele cevabımı yazıyorum.

Özür dileme. Ben de meşguldüm. Sadece ne zaman ve nerede olduğunu söyle. Benim evimde. Akşam 8'de. Dondurucundaki biftekleri ızgarada pişiririm.

Senin için çalışıyor mu?

Orada olacağım. Sabırsızlanıyorum.

Güzel. Seni özledim Bruce. Sevgilimi görmeyeli çok uzun zaman oldu.

Kızım kelimesini duyduğumda omurgamda adını tam olarak koyamadığım bir ürperti dolaşıyor. Logan mesajlarında bile bunu açıkça belirtmekten çekinmiyor. nerede durduğunu.

Bu gece için endişelenmeye başladı. Sanki içinde olduğumuzu söylediği ilişkide büyük bir adım olacaktı gibi.

Gold Haven'a gelme şansına balıklama atladığımı kendime hâlâ itiraf edemedim çünkü ona duyduğum bu hayranlığın sona ermesine hazır değildim. *Ya da belki de öyle yaptım.*

Katılıyorum.

* * *

Saat sekizde Logan'ın evine yaşıyorum, yolcu koltuğunda bir poşet içinde dondurucumdan aldığım çözölmüş biftekler, iki dev patates ve önceden hazırladığım bir poşet salatayla birlikte. Piggly Wiggly artık küçük kasaba bakkallarıyla karşılaşma konusunda deneyimli bir profesyonel olduğum için o kadar da tehlikeli değil.

Ön kapıyı çaldığımda, Logan kapıyı açana kadar otuz saniyelik bir gecikme oluyor.

Ağzım kurudu. Koyu renk saçları ıslak ve bir su damlası omzundan göğüs kaslarına, oradan da karın kaslarının arasındaki çizgiye doğru kayarak belindeki havluya doluyor.

Islanan tek şey o değil. "Gözlerim burada."

Sonunda bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdiğimde, ağzının kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

"Biliyorum. Ama

ıslanmışsın." "İslağım."

"Ne tesadüf. Ben de öyle." Logan'ın

sırıtişı genişler. "Bu doğru mu?"

Başımı sallıyorum. Onunla soyunmadan bir hafta geçirmek için çok uzun

bir süre. "O zaman dışarıda durmak yerine buraya gelsen iyi olur.

gece."

"Tamam." Eşikten adımımı atıyorum ve Logan kapıyı kapatmak için etrafımda uzanırken temiz *insan* kokusu havada asılı kalıyor.

"Üzgünüm, 442 üzerinde çalışırken yakalandım-"

Çantaları yere bırakıyorum ve dudaklarını dudaklarımla kapamak için eğilmeden önce ellerim göğüs kaslarının üzerine iniyor. Logan kollarını birbirine kavuştururken

Etrafımı sardı ve beni kaldırmak için iki eliyle kıçımı buldu. Görünüşe göre o da beni çok özlemiş.

Özellikle bu gece için seçtiğim eteğim, bacaklarımı ona doladığımda kalçalarımın yukarı kayıyor.

Hiçbir şey beni Logan Brantley'nin havluyla ıslanmış görüntüsü kadar tahrik etmemişti.

Sırtımı kapıya yaslarken elleri eteğimin altından kayıyor. Dudaklarını benimkilerden ayırdı. "Siktir, hiç külot giymemişsin."

Başımı sallıyorum.

"Tanrım, kadın. Yemekten sonraya kadar bekleyecek, tatlı niyetine amını yiyecek, sonra da seni ateşin önünde becerecektim ama-"

"Şimdi daha iyi," diyerek sözünü kestim. "Bütün bunları daha sonra yapabiliriz."

Aşağı uzanıyorum ve havluyu kalçalarından itiyorum. Parmaklarım sikinin etrafına dolanır dolanmaz Logan bir inilti çıkarıyor.

"Kahretsın. . ."

"Evet, bu. Hadi yapalım şunu."

Sikinin başı girişimi bulduğunda beni kapıya doğru daha sert bastırıyor. "Hap kullanıyor musun? Daha önce sormamıştım."

Başımı sallıyorum. "İğne. Ve temizim." "Sikimi mi istiyorsun?"

"Acele et."

"Cevap ver Banner." "Evet!"

"Bu gece sana vermek istediğim her şeyi alacak mısın?" İç kaslarım onun sözleriyle sıkıştı. "Evet."

"Aynen öyle. Sen benim yaramaz kıızımsın." "*Lütfen.*"

Aletini bir hamlede içime gömüyor ve ben de kapıya çarpmasını umursamadan başımı geriye atıyorum.

"Dikkatli ol, bebeğim." Logan'ın ellerinden biri kıçımı serbest bırakıyor ve başımın arkasını kavırıyor. "Dikkatli ol."

"Ben iyiyim."

"Sıkı tutun."

İki kolumu da omuzlarına doluyorum ve o hareket etmeye başladığında sert kasları kavırıyorum. Her derin itişte klitorisim ona sürtünüyor ve orgazmım yükseliyor. Asla yavaşlamıyor, ben orgazm olana kadar tekrar tekrar içime giriyor.

Şükürler olsun ki eli kafamın kapıya çarpmasını engelliyor, çünkü hareketlerimi kontrol edemiyorum.

Logan aniden geri adım atıyor ve beni koltuğa taşıyor, kolumun üzerine yatırıyor ve omurgamı eğiyor. Bir eliyle kalçalarımı kavrarken diğer başparmağıyla klitorisime sertçe bastırıyor ve hızını hızlı vuruşlardan uzun, yavaş olanlara değiştiriyor. Bu benim felaketim.

Tırnaklarım kanepenin minderlerini kazarken onun adı dudaklarımda ve doruk noktam kontrolümü parçalıyor.

Ama Logan tatmin olmuyor. "Tekrar."

Sıvı haldeyim. Kemiksizim. Konuşabileceğimden bile emin değilim ama bedenim onun emrini yerine getiriyor. İlk orgazmın devam edip etmediğinden ya da ikinci bir orgazm olup olmadığından emin değilim ama yüzü zevkle kıvrılırken ben de ona karşı eğiliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, ciğerlerim nefes almak için çırpınırken kendimi toparlamaya çalışıyorum. Vay canına. Kahretsin.

Logan öne eğiliyor ve göğüslerimin arasına bir öpücük konduruyor. "Bir dahaki sefere, bana yalvarana kadar bu meme uçlarıyla oynayacağım."

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçıyor.

Temizlendikten ve kıvrılmış eteğimi kalçalarımdan aşağı sıyırdıktan sonra, üzerinde yıpranmış bir kot pantolondan başka bir şey olmayan Logan'a dönüyorum.

"O mezenin üstüne çıkamayacağına eminim."

Bölüm 38

Logan

Banner saçını *düzeltmeye* çalıştı ama *Logan tarafından sikilmeyi* sevdim. *Brantley* ona bakıyor. Hiçbir kadın onun gibi kontrolümü kaybetmeme neden olmamıştı. Bunu New York'ta da hissettim, burada da hissediyorum. Eninde sonunda kendime hakim olacağım ama bir yanım bunun yakın zamanda olmasını istemiyor.

Benim evimde de iyi görünüyor, tek yaptığı mikrodalgada patatese çatal saplamak ya da bir kâseye rendelenmiş marul koymak olsa bile. Hayatımın geri kalanı kaos içinde olabilir ama Banner'da bana tüm bunları unutturan bir şey var.

Muhtemelen boku yedim ve umurumda değil.

Biftekleri ızgaradan aldıktan ve patatesleri salatayla birlikte tabaklarımıza koyduktan sonra barıma oturuyoruz çünkü hâlâ bir mutfak masam yok.

Yine de bütün hafta boyunca kafamı kurcalayan bir şey vardı ve bu gece bana bir cevap vereceğine söz verdi.

"Sonunda bana ne üzerinde çalıştığını söyleyeceksin."

Banner bir parça bifteği yarım bardak suyla yutmadan önce neredeyse boğuluyordu. "Bir anda ortaya çıktı."

"Bütün yağmur çekini bozduruyorum. Bu gece bana bir açıklama yapacağına söz vermiştin ve bunu bilmem gerek. Bunu anlamaya çalışırken kendimi deli ediyorum."

Suyunu bıraktı ve bakışlarımla buluştu. "Gerçekten bu kadar çok mu bilmek istiyorsun?"

"Uyuşturucu satmadığın sürece," diye başlıyorum ama sonra sözümü kesiyorum.

Jeff'in hâlâ hastanede olduğu ve durumunun hiç de iyi olmadığı düşünülürse, bu komik olamayacak kadar yakınım geliyor.

Banner başını sallıyor. "Kesinlikle uyuşturucu değil."

Sonunda bana söylemeden önce bir dakika daha bekliyorum.

"İki yeni vibratörün patentini aldım ve seks oyuncakları satacağım."

Dudaklarımda bir gülümseme belirirken çatalımı tabağıma indiriyorum. "Bu doğru mu?"

Ve sen, tanıdığım en açık sözlü insan, insanlara bunu söylemek istemiyor musun? . . neden?"

Dudağını ısıyor. "Kimsenin beni ciddiye alacağını sanmıyorum. Pazar araştırmamı tek başıma yaptığımı ve kendinizi boşaltmanın en iyi ve en etkili iki yolu olduğuna inandığım şeylere indirgediğimi tam olarak açıklayamam. Sonra da daha fazla kadının nihayet düzenli orgazm yaşayabilmesi için aptallara göre olmayan iki yeni vibratör tasarımı yarattım."

Tutkusu yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıkıyor ve bu onda iyi bir görünüm. "Kimseye söylemediniz mi?"

"İki avukata, serbest çalışan bir mühendise, vibratörleri üreten fabrikaya prototipler ve ilk tam sürüm için hazırlanıyor ve bir pazarlama firması." "Buraya gelenler mi var?"

Başını sallıyor. "Evet. Bir kutu sik de diyebilirsiniz. Aslında ben de bu yüzden kovuldum."

"Ne demek istiyorsun?"

"İşleri batırdım ve prototiplerimi ofisime gönderttim. Kutular kübümün dışına yığıldı ve bir iş arkadaşım içlerinde ne olduğunu bilmesi gerektiğine karar verdi ve bir tanesini açtı. Görünüşe göre bileklerine kadar yarakların içinde olmaya alışık değildi çünkü korktu ve bir tanesini yere düşürdü, bu da tabii ki açıldı ve kıdemli bir başkan yardımcısının takılıp düşmesine yetecek kadar koridorda titreşerek ilerledi. Yüzüstü yere düştü, bileğini kırdı ve bir dişini kırdı ve ben de suçlunun benim sikim olduğunu açıklamak zorunda kaldım."

Bu saçma hikâyeyi bitirdiğinde gülmekten iki yanımı tutuyordum. "Benimle taşak geçiyorsun. Öyle olmak zorundasın."

Banner başını sallıyor, ağzının kenarına bir gülümseme yerleşiyor.

"Gerçekten yapmıyorum. İstesem de bu saçmalığı uyduramam."

"Tanrı aşkına. Hiçbir şeyi yarım yapmıyorsun, değil mi Bruce? Peki, bu sik kutusu Gold Haven'a ne zaman geliyor? Postaneyi uyarmam gerekiyor mu? ofis?"

"Birkaç hafta içinde, eğer üretimle ilgili her şey olması gerektiği gibi giderse. Ve onları uyarmasan iyi edersin. Bu yüzden kalp krizi geçiren olursa suçlu üstlenmem."

"Tamam, anlaştık. Uyarı yok. Ama şunu söylemeliyim ki kovulmana üzülmem zor, çünkü bu gerçekten harika bir şey Banner. Seninle gurur duyuyorum."

Gülümsemesi titriyor. "Muhtemelen bir tek sen varsın, çünkü ben ailemin bunu öğrendiğinde aşağılanmaktan başka bir şey yapmayacağını garanti ederim."

dışarı."

"Canları cehenneme. Kızlarının kendi tarzında yetenekli olduğu gerçeğiyle başa çıkamıyorlarsa, o zaman bunu paylaşmayı hak etmiyorlar demektir."

Gülümsemesindeki yalpalama kayboluyor. "Ben de onları test etmeme yardım etmeyi teklif edeceğini düşünmüştüm."

"Bunu bana iki kez sormana gerek yok. Ama ciddiym Banner. Bu gerçekten harika bir şey ve gurur duymalısın."

"Ürünleri aldığım da ve çalıştıklarında gurur duyacağım. Şimdiden tanıtım pazarlama kampanyaları üzerinde çalışıyorum ve umarım hepsi bir araya gelir. Bu işe o kadar çok para yatırdım ki, işe yaramazsa bir süre beş parasız kalacağım."

Karşımdaki bu inanılmaz kadının aklına koyduğu her şeyi başarabileceğinden hiç şüphem yok. "İşe yarayacak. Sana güveniyorum."

"Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük. Muhtemelen senin başarılı bir iş sahibi olmanı ve benim burada sahte bir penis ve bir hayalle oturuyor olmamı biraz kıskandığımı fark etmemişsindir."

Kahkahalarım evin tonozlu tavanlarında yankılanıyor. Sonunda nefesimi toplayabildiğimde, ona bütün gece kafamda dönüp duran düşünceyi söylüyorum.

"Burada olman hoşuma gidiyor."

Su bardağını bardağa doğru indiriyor. "Burada olmayı seviyorum."

"O zaman bir süreliğine gitmene izin vermemem iyi bir şey, değil mi?"

Kaşları yukarı kalkıyor. "Tatlı menüsünde amımın da olacağına dair sözler vermiştin, bir de ateşin önünde sevişmekle ilgili bir şeyler?"

"Unutmadığına sevindim. Sözlerimi tutmaya tamamen niyetliyim."

Tabağını itiyor. "Sanırım ben bitirdim."

"Oh, hayır. Sen o bifteği bitir. Enerjine ihtiyacın olacak bebeğim."

Bölüm 39

Banner

Tek gecelik ilişkiler sizin işiniz olduğunda, biriyle herhangi bir rutine girme şansınız olmuyor. Ancak Logan Brantley ve Gold Haven benim için tüm bunları değiştiriyor.

Manhattan'a son adımımı atmamın üzerinden bir buçuk hafta geçti ve altı blokluk bir yarıçap içinde Etiyopya, Brezilya ve Macar yemekleri bulabilmenin rahatlığını özlememe rağmen

Bay Burger'in baharatlı patates kızartmalarının lezzeti, eczanedeki hediyelik eşya tezgahında ücretsiz ev yapımı şekerleme tadımları ve Logan'ı bifttek ızgara yaparken izlemenin *erkeklerin yaptığı en seksi şeyler* listesinde bir yerlere düşmesi

İçime girerken aynada gözleriyle karşılaşmanın ve beni çığlık attırırken başının bacaklarımın arasına bakışının altında.

Temel olarak, harika bir adamla akıllara durgunluk veren bir seks yapan endorfin-mutlu bir kızım ve bu konudaki duruşumun ilişkiler bu adamdan başkası tarafından asla değiştirilemezdi.

Başka bir deyişle, boku

yedim. Bu adamdan

gerçekten hoşlanıyorum.

Gerçekten hoşlanıyorum.

Belki hoşlanmaktan da öte.

Eldivenle kafiyeli bu kelimeyi hayatımda sadece bir kez yarım yamalak hissettim ve sonu iyi bitmedi. Şimdi, Logan'ın mutfağındaki barda oturmuş yemeğimizi bitirirken, biraz içsel bir kriz yaşıyorum.

Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Söylemeli miyim onu bile bilmiyorum. Etrafında olmamdan hoşlandığından şüphem yok, ancak küçük şeyler bana hala onu bir maaş çeki olarak bağlamaya çalışan kadınlara karşı temkinliliğini kaybetmediğini söylüyor.

Ve işte burada, işimi tam anlamıyla başlatabilmek için tasarım sorunlarımla uğraşırken hala gelirim yok.

Yönetim kararını ben verdim: İlk ben söylemeyeceğim. Olgun bir karar olmayabilir ama benim için işe yarayan tek karar bu.

Bana sadece böyle hissetmediğini söylemesini ya da bağlandığım için artık devam etme zamanının geldiğini söylemesini kaldırabilir miyim bilmiyorum.

Ne de olsa ben birlikte takıldığın kızım, yuva kurduğun değil.

Ben ne zamandan beri yuva kurmayı düşünmeye başladım?

Logan tabağını itiyor ama benim hâlâ bitirmem gereken yarım biftek ve salatam var.

Ağzımdan bir şeyler kaçıracağımdan mı korkuyorum bilmiyorum ama şu anda küçük bir sinir krizi geçirdiğim için gevezeliğe başlamayacak kadar kendime güvenmiyorum.

Yirmi yedi yaşındayım. Kimsenin adını bile duymadığı beş parasız bir şirketin CEO'suyum ama bu şirketi orgazm sağlama işinde bir marka haline getirmeyi planlıyorum. Yuva kurmak şu anda planlarım arasında bile olmamalı.

"Biftekle ilgili bir sorun mu var Bruce?" Logan soruyor.

Başımı sallıyorum ve ağzıma atmak için bir parça daha kesiyorum, hayatım buna bağlıymış gibi gayretle çiğniyorum.

"Düşünüyordum da," diyor, "akşam yemeği yeterli bir erteleme değil. Belki de birlikte bir hafta sonu kaçamağı yapmalıyız. Smokies'de insanların bazen balayı için kullandıkları bir yer biliyorum ama-"

Et boğazıma kaçtı ve öksürmeye başladım.

"Tanrım, iyi misin?"

Gözlerim sulanıyor ve sesim ciğerlerimden birini sökecekmişim gibi çıkıyor. Suyuma uzanıyorum ve eti çıkarmak için biraz içiyorum.

"Heimlich'e ihtiyacın var mı?" Logan ayağa kalkıyor, kollarını göğsüme dolayıp manevrayı başlatmaya hazırlanıyor.

Başımı sallıyorum, ağzımı kapatmak için peçeteme uzanıyorum ve parçayı tükürüp top haline getiriyorum.

"Ben iyiyim." Sesim hırıltılı çıkıyor ve Logan sanki üçüncü bir gözüm çıkmış gibi bana bakıyor.

"Emin misin?"

Başımı sallıyorum, kızgın boğazımı yatıştırmak için tekrar suyuma uzanıyorum. "Sadece ters gitti."

Sesim hâlâ boğulmuş gibi çıkıyor ama gözlerimin kenarından sızan yaşları silmek için tezgâhın kenarından bir parça kâğıt havlu alırken yapabildiğimin en iyisi bu.

Tekrar oturmadan önce bir süre beni inceliyor. "Hafta sonu olayını çok mu abarttın?"

Başımı sallıyorum. "Yüzümü tika basa doldurmaya çalışırken kötü bir zamanlama oldu sadece."

"Yani taşaklarımın derinliklerine inene kadar sana sormayı beklemeli ve sen evet diyene kadar seni orgazmın kıyısında mı tutmalıyım?"

Logan seven kadınlık organlarım bu soruyla canlanıyor.

"Bu fikri sevdiğini söyleyebilirim," diye ekliyor.

"Sanırım deneyip görmen gerekecek," diye cevap veriyorum, her ne kadar başımın üzerinde artık bunların hiçbiri gündelik değil yazan yanıp sönen bir neon tabela varmış gibi hissetsem de, rahat bir şekilde çıkmasını umarak.

"Bence yapmam gereken tam olarak bu. Orgazmları engellemeye başlarsam kim bilir sana neler söyletebilirim."

Muhtemelen dakikalar içinde bana "Seni seviyorum" diye bağtırdı. Donup kaldım.

Aman Tanrım. Lanet olsun.

Konuyu daha az korkutucu bir şeye çevirmek için çaresizce, "Belki de anal denemeliyiz." diye geveliyorum.

Bu sefer Logan birasını yudumlarken boğuluyor. "Sen iyi misin?"

Başını sallıyor ve bardağı yere bırakmadan önce birkaç kez daha öksürüyor. "Bununla bir sorunum olduğundan değil, ama bu da nereden çıktı?"

Suyuma uzanıyorum ve bir yudum alıyorum. "Etrafında dans etmediğimizden değil. Ben de anal sorusunun cevabının her zaman sorgusuz sualsiz evet olduğunu sanırdım."

Logan'ın bakışları benimkilerle çarpışıyor. "O dar alana girmenin cevabı küçük kıçın sadece bir evet değil, Banner. *Evet.*" Mavi gözlerindeki hararete rağmen, hala beni inceliyor, sanki aradaki farkı okumaya çalışıyormuş gibi. Konu değişikliğime neyin sebep olduğunu anlamak için sıraya girdi. "Bu rahatlatıcı çünkü eğer ilgilenmeseydin, bu harika olurdu. devam etmeye hazır olduğunun işareti."

Logan kaşını kaldırdığında elimi havaya kaldırdığımı fark ediyorum.

"Endişelendiğin şey bu mu? İlgimi kaybedeceğimden mi?"

Bu kez cevap vermemek için ağzıma bir çatal dolusu salata tıktırma konusunda hiç de kurnaz davranmıyorum ve o da noktaları birleştiriyor.

Logan taburesinde arkasına yaslanır ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturur. "Sen ciddi misin? Kaybedeceğimden endişelenen sensin. Seni burada tutmak için Manhattan'ın tüm ilçeleriyle rekabet etmek zorunda kaldığımda ve motivasyon olarak sadece sikim ve Bay Burger'den aldığım baharatlı patates kızartması varken ilgi."

Tezgâha doğru eğildim. "Yine de sakin oldukça güçlü bir motivasyon kaynağı."

"Ama ya yeterli değilse?"

İçimdeki korkuyu biraz bastırıp bakışlarına karşılık veriyorum. "Kelime oyunu yapmıyorum Logan, ama sen tam bir paket gibisin."

"Sen de öylesin Bruce. Sen de öylesin."

Kalbim o kadar doluyor ki patlayacakmış gibi hissediyorum. Bu an büyük, bu yüzden tabii ki berbat etmek zorundayım çünkü bir sonraki söyleyeceğim şeyden korkuyorum.

"Bu gece anala evet mi diyorsun?"

Bölüm 40

Logan

CVS'nin üç numaralı kapısına en yakın engelli olmayan yere park ediyorum. Çünkü ne Piggly Wiggly'de ne de bende doğru türde kayganlaştırıcı var ve eczane gece için çoktan kapandı. Burası elli mil içinde yirmi dört saat açık olan tek yer.

Banner'ın bunu bensiz de yapabileceğinden emin olmama rağmen ikimiz de kamyonetimden atlıyoruz. Yine de ben bir centilmenim ve ona kayganlaştırıcı aldırmayacağım. Onunla kaldırımda buluştum ve elimi onunkinin içine kaydardım.

Parmaklarımı sıkıyor. "Kendini yaramaz mı hissediyorsun? Kaç yaşımdan beri kayganlaştırıcı alırken kendimi yaramaz hissetmemiştim ama uzun zaman oldu. Bu neden farklı?"

"Muhtemelen tanıdığımız birini görürsek, tüm kasaba en şanslı erkeğin ben olduğumu öğrenecek." Duraksıyorum. "Aslında bunu zaten biliyorlar, ama bu bunu doğrulayacak."

Banner bana gözlerini deviriyor. "Sanki tanıdığım birini görecekmışiz gibi. Belki seni, ama beni değil."

"Bu noktada neredeyse benim tanıdığım kadar insan tanıyorsun. Nüfus iki binin biraz üzerindeyse, bu uzun sürmez. Ayrıca, Brews'deyken sosyal olma ihtiyacı hissedenden sendin."

Cevap vermiyor ama beni arkasından çekerek dükkâna sokuyor ve arka tarafa doğru ilerliyor. Yürürken yüzleri tarıyorum. Banner bir koridorun sonunda duruyor ve bir kutu almak için uzanıyor. Sonra onu yerine koyup daha büyük bir kutu alıyor ve sırtarak bana bakıyor.

"Daha da büyütebiliriz."

Arkamızdan ayak sesleri geliyor ve omzumun üzerinden baktığımda Emmy'nin annesi Bayan Harris'in hala ev ceketi ve bigudileriyle vitamin koridorundan geldiğini görüyorum.

Hay sikeyim.

Banner'ı elimden tutup köşeye sürüklüyorum ve gözleri önce benimkilere sonra da arkama kayıyor.

"Kim o?" diye fısıldıyor.

"Emmy Harris'in annesi."

Kadının alâmet-i farikası olan mırıltının giderek yükseldiğini duyabiliyorum. Eczane bölümüne yaklaştığımızda tanıdık bir yüz daha görüyorum.

Nicole tezgâhta duruyor ve eczane teknisyeni ona "Üzgünüm hanımefendi ama şu anda size psödoefedrin ürünü satamam" diyor.

Banner gözüme çarpıyor ve ikimiz de aceleyle mağazanın diğer tarafına geçip koridorda ilerliyoruz. Acelemiz sırasında Banner uzanıp bir paket Doritos alıyor ve kollarıma sıkıştırıyor.

"Çabuk ol. Sıraya gir. Ben dondurma alacağım, seninle orada buluşuruz."

Buy Lube Operasyonu'nun ne zaman *Buy Lube* ne zaman çok gizli oldu bilmiyorum ama Banner'la mağazada gizlice dolaşmaktan tartışamayacak kadar keyif alıyorum. Ayrıca söz konusu dondurma olduğunda tatlıya karşı zaafım var.

Kasaya doğru ilerlerken ona "Çikolatalı olmasa iyi olur," diyorum.

Kasiyer gezegen tarihindeki en yavaş kasiyer ama Banner bana katılmadığı için şikâyet etmeyeceğim.

Küçük bir kutu Rocky Road yanımdaki tezgâha düşüyor.

"*Kahverengi şehre* giden yolu açmak için Rocky Road'un uygun olduğunu düşündüm," diyor gülerek.

Önümdeki adam fişini alıyor ve daha genç bir kadın olan kasiyer, Banner kendi şakasına gülmeye başlar başlamaz alışverişlerimize uzanıyor. Anladığında kasiyerin gözleri irileşiyor.

"Brown Town mı? Orası dağ eteklerinde mi, Logan? Daha önce duyduğumu sanmıyorum," diyor tanıdık bir ses arkamdan.

Oh, Tanrı aşkına.

Elleri bir kutu çay ve bir şişe melatoninle dolu olan Bayan Harris'e dönüyorum ama cevap vermek için ağzımı açtığımda ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor.

Banner tatlı tatlı gülümsüyor ve şöyle diyor: "Pussy Ridge'in hemen güneyinde. En azından ben öyle olduğuna eminim."

Tıkanıyorum ve kasiyerin yüzü kızarıyor.

"Pussy Ridge. Onu da hiç duymadım. Bay Harris'ten Rand McNally'yi çıkarmasını isteyeceğim, böylece bu hafta sonu oraya gidebiliriz. Hafta sonu gezintilerini çok severim."

Banner'ın suratını nasıl asmadığını bilmiyorum ama şöyle cevap veriyor: "Ben de uzun yolculukları severim. Özellikle de hava biraz sertleştğinde."

Yaşlı kadın gülümsüyor. "Ben de öyle. Gerçi Emmy hiçbir zaman hayranı olmadı.

En ufak bir tümsekte bile araba tutuyor."

Banner sonunda sırtıyor. "Bu onun hakkında çok şeyi açıklıyor."

Dondurma, Doritos ve kayganlaştırıcıyı kendim paketlemeden önce ona para uzatırken kasiyerin gözleri yaşıyor.

"Sonra görüşürüz Bayan Harris. Yolculuğun nasıl geçtiğini bize bildirmeniz gerekecek."

El sallıyorum, Banner'ı elinden tutup arkamdan mağazadan dışarı çekiyorum. Kapısını açıp onu kamyonetin yolcu koltuğuna iterken kahkahalara boğuluyor.

"Berbatsın."

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Ne? Çok kolay oldu. Bu hafta sonu Brown Town'a gidip gidemeyeceklerini sorduğunda Bay Harris'in yüzündeki ifadeyi görmek için para ödeyeceğini kabul etmelisin."

Tüm vücudum titremeye başlarken elimle yüzümü kapatıyorum. "Tanrım, kadın. Bunu hatırlamadan bir daha asla o CVS'ye giremeyeceğim."

Bana göz kırptıyor. "Güzel. Görev tamamlandı."

Kapıyı kapattım, kaputu sürücü tarafına çevirirken dudaklarım sırtarak gerildi.

Nicole aceleyle dükkândan çıktı ve beni görünce neredeyse yaşlı bir adam ve yürüteciyle çarpıştıyordu. Diğer yöne doğru sarsıldı ve hiçbir şey olmamış gibi aceleyle uzaklaştı.

Eczane teknisyeninin ona söyledikleri beynimde yankılanıyor. Psödoefedrin meth yapmak için kullanılır.

Gülümsemem kayboluyor.

Nicole tanıdığım en çalışkan insanlardan biri. Her zaman fazladan para kazanmak için çabalıyor çünkü bowling salonunu satın almak istiyor ve Bunu herkes biliyor.

Şehirde duyduğuma göre, içinde psödoefedrin bulunan bir kutu reçetesiz ilacı iyi paraya satabilirsiniz.

İşlerin bu kadar birikmesi hoşuma gitmiyor, özellikle de limitini doldurup üç tane almaya çalışmasının başka bir nedenini düşünemediğim için Gold Haven'dan uzak kasabalar. Jeff o aşırı dozdan canını zor kurtardı ve şimdi ilçe hapisanesinde yargılanmayı bekliyor çünkü polisler arabasında bir sürü pislik bulmasına rağmen dağıtım suçunu kabul etmedi.

Banner'a şu anda bir şey söylememeye karar verdim. Bilmesine gerek yok.

Kamyonetime bindiğimde gülümsemesinin hâlâ bozulmamış olduğunu görünce doğru seçimi yaptığımı anladım. Gözlerindeki o parıltıyı ve dudaklarındaki o kahkahayı korumak için yapabileceğim çok şey var.

"Çok güzelsin Banner. Ama güldüğün zaman, gördüğüm en muhteşem kadın oluyorsun."

Sustu ve dudaklarındaki gülümseme birkaç derece azaldı. "Bunu söylüyorsun çünkü dondurmam var ve daha sonra onu kıcıma sokacaksın."

Başımı sallıyorum. "Hayır, öyle değil. Sen çok iyi bir kadınsın ve başkası için beni mahvedeceğinden eminim."

Yine küstah bir yanıt bekliyorum ama onun yerine bana doğru eğilip fısıldıyor: "Beni zaten başka erkekler için mahvettin, o yüzden sanırım ödeştik."

Tam orada, CVS'nin otoparkında, dondurma, Doritos ve kayganlaştırıcı yerken gerçeği fark ediyorum. Ona aşığım ve tamamen boku yemiş durumdayım.

Bölüm 41

Banner

İçki alemimizden arta kalanlar barın üstünü kirletiyor. Bir kutu dondurma, boş bir şarap şişesi, buruşuk bir Doritos poşeti, altı boş bira ve açık bir kayganlaştırıcı şişesi.

Kıçım tezgâha dayalı ve bacaklarım Logan'ınkilerin üzerinde. Elleri ışın içine girdiğinde en iyi işini yaptığını bir kez daha kanıtlarken omuzlar.

Parmak uçları amımın hemen güneyindeki hassas bölgenin etrafında dönerken orgazm çığlıkları atıyorum.

"Kıçımı sonsuza dek kızdırabilirim. Sonunda orgazm olacağına inanamıyorum. Beni buraya götür." Sözleri klitorisimde titreşimler yaratıyor ve şimdiden iki numaralı doruk noktasına ulaşma ihtimalimi canlandırıyor.

"Eğer o koca sikin sığacaksa."

Parmağı kasın içine giriyor ve ben bu his karşısında titriyorum. Benim için uzun zaman oldu ve nedense arka kapı söz konusu olduğunda her seferinde ilk sefermiş gibi hissediyorum.

"Seni istediğim gibi becerirsem yarın o küçük dar kıçın çok ağrıyacak."

Umurumda bile değil. "Sahip olduğun her şeyi bana versen iyi edersin." "Her santimini bebeğim."

Parmağı içeri ve dışarı kayıyor ve klitorisimi dudaklarına sürtmek için eğiliyorum. Ta ki telefonum çalana ve Logan durana kadar.

"Hayır-"

"Tamam."

Zil sesi kesilirken devam ediyor, ancak tekrar başladığında donup kalıyor.

"Ciddiyim! Bu nasıl bir zamanlama böyle?" Çığlık atıyorum.

Logan bacaklarımı onun omuzlarından indiriyor ve boştaki eliyle çantama uzanıyor.

Çantayı ondan alıyorum ve ekranı kontrol etmek için telefonu çıkarıyorum.

Sofia.

Myrna hakkında *her şeyin yolunda olduğunu bildiren* bir mesaj attığından beri ondan haber almamıştım.

"Alo?"

"Aman Tanrım, Banner. Başka kimi arayacağımı bilemedim."

Sesindeki panikle doğrulup bacaklarımı kapattım. "Neler oluyor?"

"O öldü. Onu daha yeni buldum. Ölmüş."

Sofia sadece bir kişiden bahsediyor olabilir, ama nedense gözlerim yaşarırken zaten bildiğim bir şeyi teyit etmek zorunda kalıyorum. "Myrna?"

Telefonda hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

"Evet." "911'i aradın mı?"

Ardından boğuk bir ses geliyor. "Ne dedin?"

"Az önce cesedini aldılar. Kızı yarından sonraki güne kadar buraya gelemez. Kendimi çok kötü hissediyorum. Tek başınaydı, sandalyesinde oturuyordu. Jordana hemen yanında."

Myrna'yı gözümde canlandırabiliyorum ve yaşlı kadın bu dünyadan ayrılacak olsaydı, muhtemelen böyle olmasını isterdi diye düşünüyorum. Ama bu bile kederin göğsümde kabarmasını engellemiyor.

Logan bana bakıyor ve gözlerindeki soruyu görebiliyorum.

"Ne yapabilirim?" Sofia'ya sordum. Beş yıl boyunca yaşlı kadınla koridorun karşısında yaşadım ve aramızda geçen onca konuşmaya rağmen yıkılmış durumdayım.

"Eve gelebilir misin? Kızı bana kurtulmak için eşyaları düzenlemeye başlamam gerektiğini söyledi ve kimi istersem tutmamı söyledi."

"Şimdiden mi? Tanrım." Ancak bu beni görüldüğü kadar şaşırtmadı. Bayan Frances'in kızı son beş yıldır annesiyle neredeyse hiç ilgilenmedi, yani ölüm pek bir şeyi değiştirecek gibi görünmüyor.

"Evet, sesi çok kalpsiz geliyordu. Ben sadece . . . Onunla sorunlarınız olduğunu biliyorum-"

Evet, beni evden attırdığı gibi. Ama bunu ona karşı kullanamam çünkü tahliye edilmem başıma gelen en iyi şeylerden biri oldu.

"Orada olacağım. Her şey yoluna girecek. Ama yarına kadar olmaz." "Sorun değil. Bu gece burada Jordana'yla kalacağım, o yüzden yalnız."

Zavallı garip küçük köpek. Myrna'nın kızı onu almak isteyecek mi merak ediyorum. Sofia'nın dairesinin evcil hayvan kabul etmediğini biliyorum, yani bu işe yaramayacak.

"Tamam. Yarın seni ararım ve şehre geldiğimde haber veririm." "Teşekkür ederim Banner. Gerçekten başka kimi arayacağımı bilemedim."

Telefonu kapattım ve Logan'ın gözlerindeki soruları gördüm.

"Neler oldu? Kim öldü?"

"Bayan Frances. Eski komşum. Koridorun karşısında oturan ve işi olmadığı için beni ispiyonlayan kişi."

Kaşları çatıldı. "O ilk gece bizi kim böldü?" Başımı salladım.

"Yani cenazesi için New York'a geri mi döneceksin?"

"Cenaze töreninde de orada olacağımı varsayıyorum. Yani, eğer kızının bir cenazesi varsa."

"Seni kim aradı?"

"Bakıcılarından biri. En çok orada olan kişi. Sofia. Benim bir arkadaşım."

"Seni evden attıran kadın bu, ama sen ona yardım etmek için New York'a geri mi döneceksin?"

Uzun bir nefes alıyorum. "Kulağa mantıklı gelmediğini biliyorum. O sert biriydi ama benim sertliğimdi, anlıyor musun? Bunların hiçbirinin inadına yapıldığını sanmıyorum. Benim için gerçekten katı, şirret bir büyükanne figürü gibiydi."

Logan anlamaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor ama gerçekten anlamadığından eminim. "Tamam. Doğru hissettiğin şeyi yapmalısın."

"Garip görüldüğünü biliyorum ama kesinlikle doğru olan bu." Gözyaşlarım göz kapaklarımın kenarlarından süzülüyor. "Huysuz ve acımasızdı ama önemsiyordu. Anlıyor musun? Sanki eve geç geldiğim ya da işe gitmediğim için beni azarlama zahmetine katlanan tek kişi oymuş gibi. Belki biraz abartıyorum ama milyonlarca insanın yaşadığı bir şehirde bu tür şeyler önemlidir. En azından benim için öyleydi."

Logan yanaklarımdaki gözyaşlarını silmek için uzandığında yüz ifadesi yumuşuyor. "O zaman git ve yapman gerekeni yap. Döndüğünde Gold Haven hâlâ burada olacak."

"Anlayışın için teşekkür ederim." Kıyafetlerimi düzeltiyorum ve telefonumda bir uçuş aramaya başlıyorum.

Tabii ki bulduğum ilk uçak elli dakika uzaklıktaki bir havaalanından sabah altıda kalkıyor. Logan'a bakıyorum, yapacak bir sürü işi olduğunu çok iyi bildiğim halde sabahın köründe kalkıp beni almasını istemek istemiyorum.

"Ne?" diye soruyor, tezgahın üzerinde yaptığımız dağınıklığı toplarken bana bakıyor.

"Havaalanı otoparkı pahalı mı?" Bu daha önce endişelenmem gereken bir şey değildi.

Bana açıkça kafayı bulduğumu söyleyen bir bakış attı. "Banner, seni ben götüreceğim ve seni ben alacağım. Büyütülecek bir şey değil."

"Sabah beşe kadar orada olmalıyım."

"Fark etmez, bebeğim. Senin evine dönsek iyi olur, böylece toparlanabilirsin."

Ona onu sevdiğimi söylemek dilimin ucunda ve kelimeler o kadar doğal geliyor ki neredeyse ağzımdan kaçacak. Ama kendime verdiğim sözü hatırlıyorum ve onları kilitliyorum.

Onun yerine "Teşekkür ederim," diyorum.

Eğiliyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Teşekküre gerek yok."

İki saat sonra bavulumu hazırlamış ve Logan'ı küçük yatağıma sarmış bir şekilde uykuya dalıyorum.

Sadece birkaç günlüğüne gitmiş olsam bile bunu özleyeceğim. Kentucky'de geride bıraktıklarım yüzünden New York'a dönmekten korkacağımı kim düşünebilirdi ki?

Yani kalbim.

Bölüm 42

Logan

Onu havaalanına bırakmaktan nefret ediyorum. Banner'ı o sürgülü kapılardan geçerken izlemek, bir uçağa binip kolayca geri almak isteyebileceği bir hayata geri döneceğini bilmek, beni her türlü düğüme bağladı.

Elbette, şu anda geri döneceğini söylüyor, ama ya fikrini değiştirirse? O daha önce tanıştığım hiçbir kadına benzemiyor.

Onun en sevdiğim yönü spontane olması ve dürtülerini kontrol edememesi.

Küçük kasaba macerasından bıktığına karar verirse, bu iki şey de kolayca aleyhime işleyebilir.

Kahretsin, kıyafetleri için geri gelmesine bile gerek yoktu; bavulunu hazırlamayı bitirdikten sonra geride pek bir şey bırakmamıştı. Bir kadının bu kadar küçük bir bavula bu kadar çok şeyi nasıl sığdırabildiği sonsuza dek aklımı kurcalayacak.

Güvenlik görevlisi bana ters ters bakınca oradan uzaklaşıyorum. Havaalanından çıkarken, telefonum bir mesajla bardak tutucusunda çınlıyor.

BANNER NYC: Seni özleyeceğim.

Şu anda telefonumdaki iletişim numarasını değiştirip NYC'yi kaldırmadığım için kendime kızıyorum çünkü bu mesaj olabileceklerden duyduğum endişeyi daha da arttırıyor. Her gün onunla olduktan sonra, uzun mesafe olayını tekrar yapamam.

Uzun sürmez. xo

Dikkatli uçun.

Arkamda bir arabanın kornası çalıyor ve Gold Haven'a doğru yola çıkıyorum.

Yol boyunca bir şeyler ters gidiyordu. Bir donut dükkanında durup kahve ve yarım düzine glaze alıyorum ve telefonumu arabada bırakıyorum.

Sürücü koltuğuna geri döndüğümde ekranda Banner'dan gelen başka bir mesaj görüyorum.

BANNER NYC: Ütümü yukarıda fişe takılı mı bıraktım? Cidden hatırlayamıyorum ve Holly'nin büyükannesinin evini yakarsam kimse beni affetmez.

Kadın neden bu sabah saçlarını at kuyruğu yapmamıştı, emin değildim ama sormadım da.

*Eve gitmeden önce oraya gidip kontrol edeceğim. BANNER
NYC: Teşekkür ederim. 15 dakika içinde biniyoruz.
İndiğinde bana mesaj at. BANNER
NYC: Atarım.*

Yarım düzine çöreğin tamamını yirmi milden daha kısa bir sürede yiyorum ve Banner'ın geçici evinin önündeki çakıllı yola girmeden önce kahvemi bitiriyorum.

Bu kelime bile beni sinirlendiriyor. *Geçici.*

O, sayamayacağım kadar uzun yıllardır hayatımda olan ve *geçici* kelimesinin eklenmesini istemediğim ilk kadın. Benden başka bir şey istemiyor. Ne paramı, ne işimi, ne de evimi. Sadece beni istiyor.

Ne düşündüğünü ya da gizli bir gündemi olup olmadığını asla merak etmem gerekmiyor, çünkü hiçbir filtresi yok ve bana tam olarak nasıl olduğunu söylemekten çekinmiyor.

Bu benim için çok uzun bir yol.

Mor verandanın basamaklarını çıkıyorum ve Holly'nin bana verdiği anahtarı kullanarak içeri giriyorum. Koridorun ışığı hâlâ yanıyor, yine de uğradığıma memnunum. Üst kattaki banyoya çıkıyorum ve düzleştiricinin fişinin çekili olduğunu görüyorum. En azından Banner artık içini rahatlattığı için daha iyi hissedecek.

Ama arkasındaki sepette duran şey beni olduğum yerde donduruyor. Kutuda GEBELİK TESTİ-İKİ PAKET yazıyor. Yırtılmış ve bir tanesi eksik. *Ne? Ne. Siktir.*

Logan ve Banner'ın hikâyesi [*Real Good Love*](#)'da sona eriyor.

Haber bültenime kaydolmak için [buraya](#) tıklayın ve gelecek projeler, yeni çıkanlar, satışlar, özel alıntılar ve çekilişler hakkında başka bir duyuruyu asla kaçırmayın.

Banner ve Logan'ın hikayesi hakkında ne düşündüğünüzü duymak isterim. Kitabı satın aldığınız perakendecinin sitesinde bir yorum bırakmak için birkaç dakikanız varsa, inanılmaz derecede minnettar olurum. Bana meghanmarchbooks@gmail.com adresinden bir link gönderin, ben de size kişisel bir notla teşekkür edeyim.

Ayrıca Meghan March

Ayrıca Meghan March

BENEATH Serisi: [Bu](#)
[Maskenin Altında](#)
[Mürekkebin Bu Bu](#)
[Altında Altında Altında](#)
[Altında Bu Gölgelelerin](#)
[Altında Bu Zincirlerin](#)
[Yaralarının Bu Yalanların](#)

FLASH BANG Serisi:

[Flash Bang Hard](#)
[Charger](#)

KİRLİ MİLYONER Üçlemesi:

[Kirli Milyarder](#)
[Kirli Kirli](#)
[Birliktelik Zevkle](#)
[r](#)

KİRLİ KIZ Düet:

[Kirli Kız](#)
[Kirli Aşk](#)

BAĞIMSIZLAR:

[Kötü Yargı](#)

Teşekkür

Bir kitap yazarken hiç bu kadar gülmemiştim. Logan ve Banner'ın hikâyesi içimden akıp gitti ve ben de bu yolculuğa tutundum.

Kelimelerimi alıp inanılmaz derecede gurur duyduğum nihai bir ürüne dönüştürmeme yardımcı olan harika ekibe teşekkür ederim.

Angela Marshall Smith, sözlerimin ilk okuyucusu. Anlayışınız çok değerli ve hayatımda olduğunuz için çok şanslıyım.

Pam Berehulke, olağanüstü editör. Yaptığın her şeyde inanılmaz derecede muhteşem olduğun için teşekkür ederim.

Angela Smith, benimle birlikte bu çılgın yolculuğa çıktığın ve her şeyin yolunda gitmesine yardımcı olduğun için. Son zamanlarda seni sevdiğimi söylemiş miydim?

Danielle Sanchez, reklam tanrıçası. İşini bir patron gibi yaptığın için teşekkürler. *Natasha, Jamie ve Stacy*, rock yıldızı beta okuyucular. Geri bildiriminiz ve zamanınız için çok teşekkür ederim. Tahmin ettiğinizden çok daha fazla minnettarım.

Hang Le, harika kapak tasarımcısı, bir kez daha yaratıcı kaslarını esnettiğin ve tam olarak ihtiyacım olanı sunduğun için.

Kaçak Okurlar Facebook Grubum, her gün kitaplarım için böylesine tutku gösteren böylesine harika bir kadın ve erkek ekibine sahip olduğum için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum. Hepinizi seviyorum.

Okurlarım, siz benim sunabileceğim tüm teşekkür ve minneti hak ediyorsunuz. Siz olmasaydınız, hayal edebileceğim en harika işe sahip olamazdım. Bu işi yapmaya devam etmeye ne dersiniz?

Muhteşem blog yazarları, tüm bu kelimeleri sadece kitap sevgisi için okuduğunuz ve tanıttığınız için. Sizler bu bağımsız kitap dünyasının bel kemiğisiniz.

Yaptığınız her şey için yeterince takdir görüyorsunuz. Takdir ediliyorsunuz.
Sen harikasin.

JDW, gerçek bir iyi adamın timsali. Seni sevmemin tüm nedenleriyle koca bir kitabı doldurabilirim ve hayatımda olduğun için çok şanslıyım. Bundan sonra ne maceralar yaşayacağımızı görmek için sabırsızlanıyorum.

Ve her zaman olduğu gibi, her adımında bana destek olan *ailem*. En iyi

dileklerle,
Meghan

Yazarın Notu

Sizden haber almak isterim. Benimle iletişime geçin:

Web sitesi: www.meghanmarch.com

[Facebook](#) | [Twitter](#) | [Instagram](#)

Yazar Hakkında

Meghan March'ın kamuflajlı yüz boyası sürdüğü ve mükemmel bir manikür yaparken çamurla kaplı botlarla ormanda dolaştığı biliniyor. Aynı zamanda düşüncesiz, kolay eğlenen ve kesinlikle Okumayı ve müstehcenlik yazmayı sevdiği konusunda özür dilemiyor.

Geçmiş yaşamları arasında otomobil parçaları satmak, iç çamaşırı satmak, özel mücevherler yapmak ve şirket hukuku uygulamak yer alıyor. Müstehcen konuşmalar hakkında kitaplar yazmak Alfa erkekleri ve onları dize getiren güçlü, şımarık kadınlar, şimdiye kadar sahip olduğu en muhteşem iş.

meghanmarchbooks@gmail.com adresindeki okurlarından haber almayı çok seviyor.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

